TARA LEE

Răsturnare de situație

Traducerea și adaptarea în limba română de

VERONICA PĂUN

ALCRIS

Capitolul 1

Dragoste secretă

Ultima oară când o văzuse se afla în brațele fratelui lui. De fiecare dată când o vedea alături de Mickey, simțea cum ceva în sufletul său se rupe, provocându-i dureri chinuitoare.

Însă acum era aici, cu el. Doamne, cât îi dusese dorul… O strângea drăgăstos în brațe, nevrând parcă să-i mai dea drumul niciodată.

– Te rog, Bill, lăsă-mă. Nu cred că e corect, spuse Laura încercând să se elibereze.

Și ea tânjea după el, după atingerea lui. Dar trebuia să lupte cu ea însăși. Era conștientă că, în viață, nu poți face tot ce ți-ai dori. În primul rând trebuie să faci ceea ce crezi că este corect pentru toată lumea.

– Știu că nu e corect, răspunse Bill. Nu e corect să negăm ceea ce simțim și ceea ce suntem unul pentru

celălalt. Nu e normal să ne mințim și să pretindem că nimic nu se întâmplă între noi și că suntem, pur și simplu, cumnați.

– Dar nu avem ce face, știi foarte bine. Eu sunt căsătorită cu fratele tău.Iar acum nu mai avem cum să schimbăm această situație, indiferent cât de mult ne-am dori.E prea târziu. Și, din păcate, nu putem da timpul înapoi…

Bill oftă trist, dar nu se lăsă învins. Lupta pentru o cauză care, după părerea lui, nu era încă pierdută.

– Uite ce e, Laura. Tu ești medic psihiatru, iar din întreaga ta carieră, cred că ai învățat că o căsnicie nu poate fi fericită decât atunci când ambii parteneri sunt fericiți. În caz contrar, viața este un chin pentru amândoi, o minciună ce nu aduce decât necazuri și nefericire veșnică…

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele potrivite, apoi continuă:

– Noi doi ne-am iubit cu mult înainte să apară Mickey. Între noi a fost ceva cu totul special, nu poți nega asta.

– Știu, Bill, dar acum trebuie să privim lucrurile cu obiectivitate. Din păcate, situația este cu totul alta…

Părea încordată, iar vocea îi tremura. Și-ar fi dorit s-o strângă din nou în brațe, dar nu mai îndrăznea.

Laura luă de pe biroul ei o fotografie înrămată, în care ea, Mickey și Michael păreau o familie atât de fericită.

– Știi la ce mă gândesc de fiecare dată când privesc fotografia asta?

Bill scutură din cap a negație.

– Mă gândesc, spuse ea încet, că tu ar fi trebuit să fii aici, nu Mickey. Pentru că tu ești tatăl lui Michael, deși Mickey nu trebuie să afle asta niciodată. Cred că ar fi distrus.

Părea nefericită, confuză și speriată.

Bill știa că Laura ținea foarte mult la soțul ei, deși nu-l iubise niciodată cu adevărat. Se refugiase în brațele lui atunci când iubitul ei, Bill, cu care urma de altfel să se căsătorească, începuse s-o neglijeze din cauza problemelor pe care le avea. Iar acum, amândoi sufereau pentru că nu puteau da timpul înapoi.

– Liniștește-te, Laura! Te iubesc prea mult și nu pot să suport să te văd supărată. Toate se vor rezolva, ai să vezi…

O luă în brațe și simți cum ea se relaxează încet, încet, la pieptul lui. Acolo se simțea cel mai bine, acolo își găsea liniștea de care avea atâta nevoie.

– Of, nu mai suport atâta tensiune. Mickey este și el atât de nervos și de stresat... Lucrează prea mult la noul său caz și este foarte obosit. Nu cred că ar putea face față unui divorț.

– Îți faci prea multe griji pentru el. Cum rămâne cu noi? Nu ajunge cât ne sacrificăm pentru alții, zi și noapte, aici, la spital? Oare noi nu avem dreptul la fericire, la satisfacții în viața personală, așa cum au toți ceilalți?

– Nu avem ce face, Bill. Atunci când am ales medicina am renunțat, într-un fel sau altul, la viața personală.

– Dar nu eu am ales medicina, ea m-a ales pe mine. Trebuia să calc pe urmele tatălui meu. Era un lucru de la sine înțeles…

– Știu, însă nu regreți nimic, nu-i așa?

Laura avea dreptate. Nu regretase niciodată că devenise medic. Își iubea foarte mult meseria și avea o carieră strălucită. Iar dacă n-ar fi urmat medicina, probabil că n-ar fi cunoscut-o niciodată pe ea, marea dragoste a vieții lui.

Se cunoscuseră în internatul facultății. Pe atunci, frumusețea Laurei era ascunsă în spatele unor ochelari mari și a unor haine lălâi. Bărbații nu-i dădeau prea mare atenție. Însă el reușise să vadă dincolo de acel exterior, deloc ademenitor.

Pe vremea aceea nu izbutise să înțeleagă de ce se simțea atât de atras de ea, dar acum înțelegea prea bine. Laura era o femeie deosebită, cu foarte multe calități, alături de care te simțeai minunat.

– Ai și ștergătoare la ochelarii ăștia? o întrebase el într-o zi, întâlnind-o la biblioteca din incinta facultății.

Laura ridicase ochii din cartea pe care o studia și întrebase inocent:

– Ce spuneai?

– Ochelarii tăi… Știi, sunt la fel de mari ca un parbriz de Volkswagen. Mă întrebam dacă au și ștergătoare…

Râseseră împreună și apoi ieșiseră la o cafea.

Lui Bill îi fusese destul de greu s-o convingă, mai târziu, să meargă la un film, la un concert, sau să ia cina împreună. Laura era foarte serioasă și conștiincioasă și își dorea foarte mult să termine medicina, deși știa că erau puține femei care reușeau. Nimeni n-o credea în stare să devină medic, în afară de Bill. Doar el știa că, într-o bună zi, Laura avea să fie un bun psihiatru, un medic renumit și căutat.

Se dovedise că nu se înșelase absolut deloc. Laura era acum unul dintre cei mai cunoscuți psihiatri din stat și avea o mulțime de pacienți și un mare număr de cazuri rezolvate. Însă, pentru a ajunge aici, muncise foarte mult. Învățase zi și noapte, făcuse zeci și sute de studii de specialitate.

Bill își aminti nopțile pe care le petrecuseră împreună în camera ei din internatul facultății. Deși trecuseră mulți ani de atunci, nu uitase nici măcar un singur amănunt. Asta pentru că fiecare noapte petrecută alături de Laura fusese cu totul și cu totul specială. Se iubeau cu pasiune, vorbeau vrute și nevrute și râdeau împreună ore întregi. Apoi, Laura se așeza la masa de studiu, de unde nu se mai ridica decât a doua zi dimineață.

Cu toate că dormea foarte puțin, Bill n-o auzise niciodată văitându-se că este obosită. De multe ori nici nu înțelegea cum putea să aibă atâta voință, atâta putere de muncă și, în același timp, atâta poftă de viață.

Laura fusese un model pentru el. Atunci când se simțea descurajat, obosit sau speriat, era suficient să

se gândească la ea, sau să stea de vorbă cu ea. Găsea în atitudinea și în vorbele ei curajul și ambiția de a merge mai departe, de a depăși starea de criză în care se afla.

De-a lungul anilor, Bill se gândise de multe ori și admisese în sinea lui că, fără Laura, poate nici n-ar fi terminat facultatea sau poate n-ar fi avut atâta respect față de meseria de medic.

În ziua când primiseră diplomele, amândoi fuseseră foarte fericiți. Sărbătoriseră evenimentul petrecând o noapte de pomină, iubindu-se cu frenezie, de data aceasta mult mai relaxați și mai liniștiți. Laura nu se mai așezase la masa de lucru, ci stătuse lângă el, în pat, până în zorii zilei următoare. Apoi adormiseră epuizați, unul în brațele celuilalt.

Au trăit atât de multe clipe frumoase atunci… Iar acum, Bill își dorea să trăiască o viață întragă alături de ea. Nu se mai mulțumea cu momentele scurte pe care le puteau petrece împreună, momente furate între orele lungi pe care le acordau pacienților lor. Vroia ca noaptea să se afle lângă el, nu lângă un alt bărbat. Vroia s-o țină în brațe și să facă dragoste cu ea. S-o privească dormind. S-o trezească și s-o iubească din nou și din nou.

Avea atât de multă nevoie de ea… Dar trebuia să se poarte cu grijă ca să nu distrugă totul, așa cum făcuse cu mult timp în urmă. Își promisese sieși că n-o va mai face niciodată să sufere. Femeia aceasta nu merita decât dragoste, fericire și bucurii.

Știa că erau făcuți unul pentru altul și trebuia s-o facă și pe ea să recunoască, fără teamă, că nu puteau trăi așa la nesfârșit. Viețile lor trebuia să se unească, chiar dacă asta ar fi însemnat un mare șoc pentru Mickey.

Bill îi prinse fața în mâini și-o privi în ochi.

– Laura, te iubesc nespus de mult. Am impresia că te aștept de o veșnicie. Dar îți promit că, mai devreme sau mai târziu, vom fi din nou împreună.

Se sărutară cu pasiune. Se iubeau și aveau nevoie unul de altul. În rest, nimic nu mai conta.

Telefonul de pe birou țârâi, făcându-i să tresară. Se auzi apoi vocea secretarei:

– Doamnă doctor Horton, a sosit soțul dumneavoastră.

Laura se îndreptă spre ușă, făcându-i semn lui Bill să-și șteargă repede urmele de ruj.

– Mickey, ce surpriză! spuse ea, mimând bucuria.

– Am vești foarte bune, zise Mickey în timp ce închidea ușa.

Își luă soția în brațe și se învârti cu ea, nebun de fericire. Abia după câteva clipe îl văzu și pe fratele său, stând într-un colț și privindu-i.

– Bună, Bill. Nu te-am văzut.

– Nu-i nimic, veni răspunsul sec.

– Ei, care-i vestea cea bună? interveni repede Laura.

– Nici n-o să-ți vină să crezi. Am găsit un martor ocular la crima pe care o anchetăm. El a văzut

adevăratul criminal. Asta înseamnă că, în curând, clientul meu va fi scos de sub acuzații. Abia aștept să văd mutra procurorului când va afla…

Bill privea îndurerat cum Laura se afla acum din nou în brațele fratelui lui. Singura femeie pe care o iubise vreodată cu adevărat aparținea propriului său frate. Lui nu-i rămânea decât să spere că, într-o bună zi, lucrurile aveau să se aranjeze, într-un fel sau altul, iar el avea să fie din nou împreună cu femeia vieții lui.

– Ce veste grozavă! spuse repede Laura.

Se pregătea să facă și alte comentarii, astfel încât Mickey să nu observe cum îi privea Bill. Dar era deja prea târziu. Acesta se întorsese deja spre fratele lui.

– Ei, ce spui de chestia asta?…

– Poftim? A, îmi pare rău. Sunt preocupat de un caz al meu. Dar mă bucur pentru tine.

Mickey se simți prost și își luă apărarea.

– Uite ce e, știu că munca mea de avocat nu se compară cu cea de chirurg. Dar cred că, într-un fel, și eu salvez vieți.

– Bineînțeles, dragul meu, interveni Laura văzându-i dezamăgirea. Să știi că, dacă nu îți împărtășim așa cum ar trebui bucuria este numai din cauza grijilor pe care ni le facem pentru un pacient.

– Serios? Și despre ce pacient e vorba?

– Puștoaica Albertson, spuse Laura.

– Doamna Peterson, răspunse Bill în același timp.

Se priviră încurcați.

– De fapt, discutam despre asemănările dintre cele două cazuri...

Dar Mickey nu era prost. Ce asemănări puteau exista între puștoaica aceea căreia i se amputase un picior și o femeie care încercase de curând să se sinucidă? Nu prea era el priceput în ale medicinei, însă știa sigur că acesta era un nonsens.

Dar acum era prea fericit ca să analizeze mai profund situația.

– Ce ziceți? Sărbătorim victoria mea? Haideți să servim împreună prânzul.

Urmă un moment de tăcere.

– O, Mickey, eu nu pot, se scuză Laura. Am un pacient care trebuie să sosească.

– Bill?

– Îmi pare rău, nici eu nu pot, răspunse el și ieși din cabinet.

Nu mai suporta să-i vadă împreună. Îi venea să urle de durere. I se părea o prea mare nedreptate. Simțea nevoia să fugă și să se ascundă undeva, într-o pădure, pe un vârf pustiu de munte, de unde să nu se mai întoarcă decât atunci când avea să afle că Laura putea fi din nou a lui. Numai atunci viața lui putea intra din nou în normal.

Laura se desprinse din brațele soțului său și se așeză la birou.

– Acum, scuză-mă, Mickey, dar trebuie să-mi arunc o privire asupra fișei următorului pacient...

Încă o minciună. Nu era necesar să citească fișa lui Susan Martin, pentru că știa totul despre cazul ei. Fusese doar o scuză ca să scape cât mai repede de prezența lui Mickey. Se simțea oarecum vinovată față de el, dar în același timp furioasă pe întreaga situație.

* * *

Doug se întorsese acasă de la serviciu. Era cam târziu, dar clubul pe care-l deschisese de curând îl solicita mai mult de douăsprezece ore pe zi. Ca orice început, se dovedea a fi mai greu decât se așteptase, dar nutrea speranța că, într-o bună zi, localul avea să devină foarte cunoscut și apreciat și, implicit, foarte rentabil.

Tot la început se afla și căsnicia lui cu frumoasa Addie. Însă aici lucrurile păreau să meargă mult mai ușor.

Soția lui era o femeie cu totul și cu totul specială. Ea era cea care-l învățase să iubească, să dorească și să respecte în același timp. Alături de ea, aflase ce era cu adevărat fericirea.

La început, când o cunoscuse, nu fusese foarte atras de ea. Însă nu trecuse mult timp și simțise în adâncul sufletului că ar vrea să-și petreacă viața alături de o asemenea femeie.

Pe vremea aceea, el avea o aventură cu Julie, fiica lui Addie. Așa ajunsese s-o cunoască pe viitoarea lui soție. Nu-i plăcuse situația în care se aflase, aceea de a alege între mamă și fiică. N-ar fi vrut să rănească pe

nimeni, dar era imposibil. Așadar, Julie fusese exclusă din viața lui. Știa că aceasta suferise enorm și era convins că încă îl mai iubea. De altfel, dacă ar fi avut suficient curaj, ar fi recunoscut că și el mai ținea încă la ea. Însă nu reușise niciodată să întrevadă un viitor alături de ea. Era convins că femeia cu care vroia să-și împartă viața era Addie.

– Ce-i cu tine, iubitule, ai căzut pe gânduri?

Addie stătea în ușa bucătăriei și își privea îngrijorată soțul.

– S-a întâmplat ceva? De ce ești atât de abătut?

Draga de Addie… Grijulie și iubitoare cum numai ea știa să fie, se gândi Doug.

– Nu, iubito, nu s-a întâmplat nimic. Sunt doar puțin obosit, atâta tot, răspunse el blând, încercând s-o liniștească.

– Atunci, vino să mănânci puțin și apoi te poți odihni.

Cina era gata, ca de obicei. Addie era o gospodină desăvârșită.

Serviră împreună masa, povestindu-și unul altuia cum își petrecuseră ziua.

– Cum merge treaba la club, dragul meu?

– Am senzația că începe să meargă din ce în ce mai bine. Am angajat un nou bucătar care a cucerit toți clienții cu meniurile sale.

– Dar ospătarii, cum se descurcă?

– Bine. Au înțeles, în sfârșit, că din barul meu nu trebuie să plece nici un client nemulțumit. Altminteri, riscă să fie concediați.

– Joci cam dur, nu crezi?

– S-ar putea, dar am mari ambiții în ceea ce privește clubul acesta.

Se retrăseseră apoi în intimitatea primitoare a patului lor, în care petrecuseră atâtea momente de plăcere. Savurau fericiți fiecare clipă petrecută împreună, fie pălăvrăgind vrute și nevrute, fie făcând dragoste, sau stând pur și simplu îmbrățișați, ca acum.

* * *

După plecarea soțului ei, Laura se cufundă în muncă. În felul acesta, nu mai avea timp să se gândească la complicata viață personală.

Mai târziu, ieși să se plimbe pe holurile spitalului. Asta o relaxa foarte mult. Se simțea aici ca acasă, pentru că aici își petrecea cea mai mare parte a timpului. Spitalul era a doua ei casă. Adora mirosul specific, iubea agitația de pe culoare atunci când sosea o urgență, își respecta colegii, de care se simțea foarte atașată. Formau împreună o mare și inimoasă familie, ce avea un singur scop – binele oamenilor.

Trecu pe lângă sala de operații și se întâlni cu Bill. Zâmbetul lui îi încălzi pe loc sufletul și-i alungă proasta dispoziție.

– Ce-i cu tine pe-aici?

– Simțeam nevoia să fac o plimbare, răspunse Laura, gânditoare.

– Te simți vinovată că ne sărutam când a venit Mickey, nu-i așa?

Dragul de Bill… Știa întotdeauna ce era în sufletul ei.

– Cam așa ceva…

– Te înțeleg, dar să știi că nu cred că am să pot sta departe de tine... Și cred că nici tu nu vrei asta, nu-i așa?

– Da…, adică nu. Nu știu…

– Uite ce e, trebuie să stăm de vorbă. Termin imediat aici și ieșim la o cafea, bine?

Bill întinse mâna s-o mângâie împăciuitor pe obraz. Dar se opri brusc.

– Ce caută tata și Mickey aici?

Amândoi se uitară în direcția din care veneau cei doi bărbați, având pentru un moment impresia că vedeau două fantome.

– Hei, nu mai face mutra asta vinovată, șopti Bill. Stăteam de vorbă, nu ne sărutam...

Însă Mickey observase deja că ceva nu era în regulă.

Știa că Laura și Bill se iubiseră demult, în tinerețe. Fuseseră chiar și logodiți, înainte ca el s-o cunoască pe viitoarea lui soție. Oare mai erau încă îndrăgostiți? Sau poate aveau o aventură?...

Capitolul 2

Suspiciune și trădare

Mickey se afla în sala de judecată. Avea să câștige procesul, era sigur de asta.

– Aș dori s-o chem în fața curții pe Sara Brown, îi spuse el judecătorului.

Pe fața procurorului se citiră mai întâi confuzia, apoi furia.

– Obiectez, onorată instanță. Apărarea a ascuns acest martor.

– Dimpotrivă, onorată instanță, spuse Mickey, sigur pe el. Acuzarea știa de acest martor, la fel cum știa că era singurul martor care putea demonstra nevinovăția clientei mele, Marybeth Nader.

În sală se auziră strigăte de uimire. Judecătorul restabili imediat ordinea.

– Să auzim ce aveți de spus, domnule Horton, și apoi am să decid dacă martorul va fi audiat sau nu.

Acum era unul dintre acele momente când avocații par a fi mai degrabă actori ai unei drame de televiziune. Mickey își învățase foarte bine rolul și era sigur de reușita sa. Făcu o pauză înainte de a începe, lăsând tensiunea să crească până la un anumit nivel. Apoi scoase din mapa lui o foaie de hârtie și spuse calm:

– Am aici o depoziție semnată de martor în care susține că a fost cu Joe Nader în noaptea crimei. Declară, de asemenea, că ucigașul n-a fost Marybeth Nader.

Lumea din sală amuțise. Reporterii de televiziune ieșiseră și se năpustiseră asupra telefoanelor de pe holul tribunalului pentru a transmite vestea redactorilor.

Depoziția martorei îi captivă pe toți preț de aproape o oră. Impactul asupra juriului fusese cel scontat de Mickey.

Sara Brown povesti cum ea și cea mai bună prietenă a ei luaseră împreună prânzul în acea zi, la un restaurant din centrul orașului, cu doar câteva ore înainte de uciderea lui Joe.

– Dar de ce continuai să te mai vezi cu Marybeth, din moment ce ea era soția celui cu care aveai o aventură? întrebă Mickey. Nu-ți era rușine s-o mai privești în ochi?

Sara avea lacrimi în ochi.

– N-am vrut s-o rănesc, o iubeam ca pe o soră. Am încercat să mă despart de Joe, dar n-am avut suficient curaj. Pur și simplu nu înțeleg ce se petrecea cu mine.

Își scoase o batistă din geantă, apoi continuă:

– Uneori… uneori te îndrăgostești exact de persoana care nu trebuie și nu poți face nimic ca să împiedici asta, oricât de mult ai încerca, oricât de mult ți-ai dori.

Cu această afirmație, Mickey știa că Sara câștigase simpatia femeilor din juriu. Și, până la urmă, chiar avea dreptate. Probabil că fiecare fusese la rândul lui îndrăgostit de o persoană nepotrivită…

Ce ironie! se gândi Mickey. Clienta lui fusese înșelată de soț și de cea mai bună prietenă. La fel cum el era înșelat de propriul lui frate și de propria sa soție.

Văzu cu coada ochiului cum cineva se așezase pe locul din spatele lui. Probabil că era Laura. Venea întotdeauna în sala de judecată pentru a-l încuraja în clipele grele. Pentru o clipă, îi păru rău că gândise atât de urât despre soția sa. Doamne, cât își dorea să se fi înșelat în privința ei.

Se întoarse încet, fără să fie observat. Dar, din păcate, nu era Laura. Era Linda Patterson, secretara lui devotată. Îl privea încurajator și admirativ în același timp.

– Vă rugăm să ne povestiți ce s-a întâmplat în noaptea crimei, se adresă el martorei.

Sara Brown povesti juriului și auditorului că în noaptea aceea ea și iubitul ei luaseră cina acasă la ea și făcuseră dragoste. Apoi ieșiseră la plimbare, în apropiere. Însă, dintr-o dată, apăruse o mașină care

venise cu viteză spre ei și-l lovise în plin pe Joe. Acesta murise la câteva minute după accident, în brațele ei.

Sara era pe punctul de a claca, însă Mickey n-o lăsă.

– Ar fi putut fi Marybeth Nader cea care l-a ucis pe Joe?

– Marybeth nu putea omorî nici o muscă, cu atât mai puțin un om. Și vorbesc foarte serios când spun asta.

– Atunci, cine putea fi?

– Nu știu.

– Vă rog să ne descrieți persoana.

– Era un bărbat…

– Un bărbat?

– Da, sunt sigură de asta. De aceea n-am venit de la început, mi-era teamă că mă va omorî și pe mine. Apoi mi-am dat seama că, indiferent ce urmează să mi se întâmple, n-o pot lăsa pe Marybeth să intre la închisoare. Pur și simplu nu pot. I-am creat și așa destule neplăceri…

Mickey se apropie de ea.

– Îți mulțumim, Sara. Știm cât de greu a fost pentru tine să depui această mărturie.

Urmă o mică pauză. La întoarcerea în sala de judecată, juriul anunță că acuzațiile împotriva lui Marybeth Nader fuseseră retrase.

– Sunt liberă, șopti bucuroasă Marybeth. Sunt liberă!

Mickey dădu din cap și o privi cum se îndepărta împreună cu familia ei. Era liberă, într-adevăr, însă nu va uita prea curând că fusese înșelată de soțul ei și de cea mai bună prietenă. Va mai putea vreodată să-și recapete încrederea în oameni?

Fericirea lui Mickey se transformă în amărăciune atunci când procurorul veni la masa lui și spuse acru:

– Cred că înțeleg de ce ți-a devenit Marybeth atât de simpatică… Pentru că și tu ești în aceeași situație ca ea.

– Ce vrei să spui?

Tocmai se pregătea să-l ia furios de guler, când observă că lângă el apăruse Linda Patterson.

– Mickey, doar n-ai de gând să te umilești în halul ăsta. Hai să plecăm de-aici.

Părăsiră împreună clădirea tribunalului.

– Despre ce era vorba? întrebă ea, studiindu-i trăsăturile în lumina soarelui.

– A, nimic... Dar ce-i cu tine la tribunal?

– Am venit să te văd. Ai fost absolut minunat, Mickey.

Era mândră de el, se vedea asta pe fața ei.

– Hai să sărbătorim marea victorie! Fac eu cinste, se oferi Linda.

Atenția pe care i-o acorda era ca un balsam pentru sufletul lui, pentru orgoliul său distrus.

– Bine, acceptă Mickey, dar mai întâi trebuie să dau un telefon.

– Te aștept aici, răspunse ea așezându-se pe o bancă.

Mickey sună la spital și ceru cu Laura.

– Îmi pare rău, domnule, dar are o urgență, îl informă operatoarea.

O urgență? Ce fel de urgență putea avea un psihiatru?

Ceru apoi cu doctorul Bill Horton. Dar după un timp, operatoarea îl anunță că nici el nu era de găsit.

Imaginația lui o luă razna. Îi vedea pe cei doi – soția și fratele său – făcând dragoste nebunește pe canapeaua din biroul ei. Oare putea fi adevărat?

Se îndreptă spre Linda și își aduse aminte că pe aceeași bancă stătuse cu Laura, cu mult timp în urmă și încercase s-o consoleze după despărțirea de Bill.

– Laura, nu-mi place să te văd atât de nefericită, îi spusese el. Hai să ieșim împreună diseară. Numai pentru cină.

În cele din urmă, o convinsese să iasă cu el, în seara aceea și în multe alte seri. Însă acum își dădea seama că n-ar fi trebuit să se amestece. Ea fusese întotdeauna iubita fratelui său… Sperase însă că-l va uita. Dar se înșelase. Inima Laurei aparținuse și avea să aparțină pentru totdeauna lui Bill. Știa asta instinctiv.

– Vești proaste?

Vocea Lindei îl readuse brusc la realitate. Aproape că uitase de ea, atât era de cufundat în gânduri.

– Nu, spuse încet, observând cum ea îl privea drăgăstos.

De ce oare nu observase până acum cât de mult îl plăcea?

– Spuneai ceva de o sărbătorire a victoriei?

– Fii sigur de asta.

Intrară într-un bar din imediata apropiere, se așezară la o masă și băură câteva pahare. Linda toastă.

– Pentru cel mai bun avocat din statul nostru!

– Mulțumesc, mă simt tare bine acum.

– Și eu mă simt bine în compania ta, dar mi se cam face foame. Ție nu?

– Ba da, dar mă gândesc cu groază să mă duc acasă și să-mi pregătesc singur cina…

– Dar Laura nu te așteaptă?

– Nu-i acasă. Are o urgență la spital. Și chiar dacă era acasă, nu mă aștepta cu cina… Doctorii nu gătesc, nu știai?

– Și cine vă face mâncare?

– Menajera. Iar atunci când e liberă, ca astăzi, eu mă ocup de asta. Probabil că în seara asta am să-mi fac niște ouă. Sau pur și simplu beau o cană cu lapte.

– Dar aș putea să-ți pregătesc eu cina.

– Știi să gătești?

– Bineînțeles. Chiar îmi place să gătesc.

Și de ce nu? se gândi Mickey. Oricum, n-avea pentru ce să se grăbească acasă.

* * *

Addie conducea mașina încet, acordându-și timp să admire strălucirea orașului natal într-o zi superbă de vară. Doamne, cât de dragi îi erau aceste locuri, câte amintiri avea legate de ele… Călătorise mult la viața ei, dar nicăieri nu se simțise atât de bine ca aici.

Se întorcea de la clubul lui Doug. Fusese să vadă noua firmă luminoasă, de care soțul ei era atât de mândru. Acum știa că avea și de ce. Scrisă cu litere de-o șchioapă, în culori ce se stingeau și se aprindeau amețitor, firma te ademenea să intri și să te lași cucerit de serviciile ireproșabile, de muzica bună și de delicioasele mâncăruri servite aici. „Doug's Place"… Suna atât de bine…

Trecu prin fața tribunalului. Fusese aici de nenumărate ori, pentru a-și vedea fratele cum evolua în fața juraților. Era atât de mândră de el…

De fapt, era mândră de toți membrii familiei ei.

Își aruncă privirea spre fațada impunătoare a clădirii, aflată chiar în centrul orașului. I se păru că-l vede pe Mickey pe una dintre băncile de pe trotuar. Încetini mașina. Da, chiar el era. Numai că nu era singur. O femeie tinerică se afla acolo, cu el. Se ridicaseră amândoi dintr-o dată și se îndreptaseră, ținându-se de mână, spre barul din apropiere. Oare ce se petrecea? Fratele ei avea o aventură? Nu, așa ceva nu era posibil. Soția lui, Laura, era o femeie deosebită,

căreia n-aveai ce să-i reproșezi. Aveau împreună un fiu, iar familia lor părea cu adevărat fericită. Nu, probabil că o înșelase privirea. Poate că nici nu fusese Mickey, ci doar i se păruse.

* * *

– Simte-te ca acasă! îi spuse Linda când ajunseră în apartamentul ei. Eu mă apuc de treabă. Cina va fi gata imediat. Sunt moartă de foame.

Dispăruse în bucătărie, de unde în curând începuseră să vină arome apetisante.

Apartamentul era micuț, dar modern și confortabil. Iar cina... fusese delicioasă și pregătită într-un timp record. Friptură cu garnitură de legume, ba chiar și desert.

„Poate că nu este la fel de deșteaptă ca Laura, sau la fel de drăguță. Dar știe să facă un bărbat să se simtă bine“, se gândi Mickey.

După cină, se mutară în sufragerie să bea împreună cafeaua. Linda se schimbase de hainele de serviciu. Purta acum un capot simplu, dar era seducătoare. Era altfel față de cum o cunoscuse el, mult mai feminină și mai atrăgătoare.

„ Nu te mai gândi la asta. Ești un bărbat însurat“, își spuse singur. Dar apoi își aminti cu tristețe că Laura nu părea să-și facă griji din cauza verighetei de pe deget.

– Nu-mi place că trebuie să plec...

– Atunci nu pleca.

Apropiindu-se provocator, Linda îi masă ușor mușchii încordați ai gâtului și șopti cu senzualitate:

– Nu pleca... Cred că n-o să-ți pară rău.

N-avea de ce să-i pară rău, se gândi Mickey. Linda venea în întâmpinarea dorințelor sale atât la birou, cât și în bucătărie și poate și în pat. Oare de ce nu observase asta până acum?

Gurile lor înfometate se întâlniră,iar dorința și pasiunea puseră stăpânire pe ei.

Mickey descoperi cu bucurie că cineva ținea cu adevărat la el, îl dorea și era gata să-i satisfacă orice plăcere. Iar dacă Laura își făcea de cap cu fratele lui, ei bine, acum se simțea răzbunat.

Capitolul 3

Coșmarul Laurei

– În sfârșit, am obținut ceea ce mi-am dorit de la viață, spuse Susan Martin în biroul Laurei. Trebuie însă să-ți spun că n-aș fi reușit fără ajutorul tău.

Laura îi zâmbi prietenește, bucuroasă să-și revadă o veche pacientă.

– Nu-i adevărat, Susan. Singură ai reușit, și asta pentru că ai vrut cu adevărat. Eu nu te-aș fi putut ajuta dacă n-ai fi pus în joc toată voința și ambiția ta. Tu ai fost cea care a hotărât că vrei să depășești momentele de criză și să continui să trăiești ca un om normal.Tu singură ai găsit calea spre liniște și fericire. Este aproape în totalitate meritul tău.

– Bine, dar am mai fost și la alți psihiatri, iar ei nu mi-au fost de nici un ajutor.

Văzând că Laura intenționa să protesteze din nou, schimbă tactica:

– Și-n plus, dacă m-ai învățat să-i las și chiar să-i încurajez pe cei din jurul meu să-mi spună adevărul despre mine, acum lasă-mă și tu să-ți spun ceea ce simt.

Laura se strâmbă, amuzată.

– Hei, ce faci acum, îți șantajezi terapeutul?

Râzând, Susan atacă din nou:

– Nu e vorba de șantaj, însă cred că nu ești dintre aceia care nu pun în practică ceea ce-i învață pe alții, nu-i așa?

„ Nu, își spuse Laura, dar câteodată mai dau și eu greș. Psihiatrii nu sunt sfinți, din păcate."

– Laura, crede-mă, mi-ai fost de mare ajutor. Când a murit fiul meu, eram distrusă. Mi-am acuzat soțul, apoi l-am ucis. Ce mai, înnebunisem. Dar tu m-ai ajutat să trec peste toate astea, tu și ceilalți membri ai familiei Horton.

Laura își aminti cu ușurință despre perioada aceea. Susan fusese printre primii ei pacienți. Un caz pe care n-avea să-l uite niciodată.

Și ea trecea atunci prin clipe grele. Se logodise cu Bill, iar apoi el dispăruse. Aflase mai târziu că era disperat și șocat. Își dorise foarte mult să devină chirurg și, când în sfârșit reușise, constatase că nu putea opera, nu putea trece peste șocul emoțional. Iar asta îl adusese în pragul nebuniei. Dispăruse pentru a-și acorda timp de gândire, pentru a se regăsi.

Însă ei nu-i spusese nimic din toate acestea, iar ea aflase adevăratul motiv al dispariției lui mult prea târziu. Se simțise părăsită și abandonată.

Exact în perioada aceea depusese o mărturie psihiatrică la tribunal, în cazul lui Susan Martin, apărată chiar de Mickey Horton. Așa îi cunoscuse Susan pe amândoi și atunci începuse să se înfiripe relația ei cu Mickey.

Ieșiseră de câteva ori să ia prânzul împreună, apoi se plimbaseră prin parcul din apropierea tribunalului și în felul acesta deveniseră din ce în ce mai apropiați. Nu după mult timp, Mickey o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Nu înțelegea nici acum de ce făcuse asta. Probabil că simțise nevoia să se refugieze în brațele lui primitoare și, totodată, să se răzbune pe Bill.

Se întoarse în prezent și își îndreptă din nou atenția către Susan.

– Tu m-ai ajutat să trec peste toate, spuse aceasta. Tu m-ai făcut să înțeleg că era normal să caut alinare în altă parte și că fapta mea nu era atât de oribilă precum părea.

Laura se gândi că, în mare parte, cazul ei se asemăna cu cel al lui Susan. Poate că tocmai de aceea fusese capabilă s-o ajute și o înțelesese atât de bine. Amândouă căutaseră la un moment dat un umăr pe care să-și poată găsi alinarea durerilor sufletești, iar asta le schimbase radical viața ulterioară. Și Susan avea un copil cu fratele celui cu care era logodită și urma să

se căsătorească. Numai că ea avusese tăria să-i spună logodnicului ei, iar acesta o iertase. Urmau să se căsătorească în curând.

Laura spera din tot sufletul ca Susan să fie în stare să dea ochii cu cumnatul ei, în viitor, așa cum și ea găsise puterea să stea față în față cu Bill. Diferența era că Susan avea să se căsătorească, până la urmă, cu fratele pe care-l iubea, în timp ce ea, Laura, nu era căsătorită cu fratele pe care-l iubea cu adevărat. Mai mult decât atât, se părea că avea să-și petreacă restul vieții tânjind după el, trăind din amintiri.

Susan fusese un caz foarte interesant. Deși părea fragilă și vulnerabilă, reușise să iasă din impas mult mai repede decât alții. Și asta pentru că era o luptătoare. Trecuse prin multe momente de criză: copilul ei murise în timp ce se afla cu soțul ei, într-un parc. De supărare, ea își împușcase soțul. Urmase apoi procesul, dar scăpase. Mickey îi salvase viața, iar Laura sănătatea mintală. Acum, în sfârșit, existența sa intra pe un făgaș normal.

– Am învățat să supraviețuiesc, indiferent ce mi se întâmplă, spuse Susan cu mândrie. Asta-i viața.

– Eu cred că cel mai mult te ajută faptul că ai învățat să nu mai trăiești în trecut, să nu-l lași să te influențeze și să te limiteze.

– E adevărat, dar asta tot tu m-ai învățat. Îmi amintesc cum stăteam aici, la biroul tău și îmi plângeam de milă. Mi-era teamă de trecutul meu. Iar

tu mi-ai spus: „ Bine, dar asta s-a întâmplat ieri. Ce se va întâmpla astăzi? Sau mâine? De ce lași trecutul să-ți distrugă prezentul și viitorul? Privește înainte cu curaj și până la urmă totul va fi bine. „

– Da, și nici măcar nu te-ai înfuriat pe mine... Mă ascultai fără măcar să scoți o vorbă.

Laura zâmbi, iar Susan continuă:

– De atunci începând, de fiecare dată când mă mustra conștiința pentru greșelile din trecut, îmi aduceam aminte de cuvintele tale. Îmi spuneam: „Bine, asta a fost, iar ce va fi de acum înainte depinde numai și numai de mine.“ Datorită ție am învățat să-mi controlez viața, mulțumită ție am ajuns aici, în pragul căsătoriei cu iubitul meu Greg. Promiți că ai să vii la nuntă?

– Bineînțeles. N-aș lipsi pentru nimic în lume, o asigură Laura zâmbind și conducând-o la ușă.

Ora lor se terminase.

* * *

– Ce-i cu tine, iubito? Nu prea ești în apele tale în seara aceasta, spuse Doug.

Acum era rândul lui să fie îngrijorat. Se întorsese mai devreme de la club și își găsise soția cam palidă și cam abătută. Nici nu prea mâncase mare lucru în timpul cinei.

– Nu știu ce se întâmplă, dar nu m-am simțit prea bine azi.

– Vrei să mergem la doctor?

– Acum? În nici un caz. În plus, nici nu mă simt chiar așa de rău. Doar că am avut o stare generală mai proastă decât de obicei.

– Bine, dar ar trebui să-ți faci niște analize, să vezi despre ce e vorba.

Addie schimbă subiectul. Întotdeauna îi fusese oarecum teamă de medici, deși trăise o viață întreagă printre ei. Tatăl său era medic, fratele său, Bill, era un renumit chirurg, iar cumnata ei era psihiatru. Îi iubea foarte mult pe toți, dar se temea să intre în împărăția lor. Nu-i plăcuse niciodată viața de spital. Explicația era simplă: nu-i plăcea să vadă oameni în suferință, oameni disperați. Ea însăși se temea de boală. Îi mulțumi în gând lui Dumnezeu că o ferise până acum de ceea ce se temea mai mult.

– Iubito, cred că ți-ar prinde bine o plimbare în aer liber, sugeră vesel Doug. N-ai vrea să mergem prin parc? Știu că e cam târziu, dar e o noapte atât de plăcută…

– De ce nu? E o idee excelentă.

Se îmbrăcară repede și ieșiră în aerul răcoros al serii. Addie se simți imediat mai bine.

Se plimbară braț la braț pe aleile pietruite ale parcului, așezându-se din când în când pe câte o bancă și admirând cerul plin de stele. Erau fericiți. Se sărutau ca doi copii, se jucau și se tachinau.

Se întoarseră acasă mult după miezul nopții. Addie se simțea foarte bine acum, așa că nu exista nici un motiv să nu petreacă o noapte plină de pasiune, în brațele iubitului ei soț.

* * *

Laura observase mai de mult că secretara soțului ei îi cam făcea ochi dulci acestuia. Linda părea o femeie periculoasă, genul de femeie care obține întotdeauna ceea ce-și dorește, indiferent de numărul persoanelor pe care le-ar putea răni. Până acum nu avusese sorți de izbândă, însă în noaptea aceea Laura simți instinctiv că reușise – pusese mâna pe soțul ei.

Ajunsese acasă pe la ora unsprezece noaptea. Avusese o urgență. Se întâmpla rar în psihiatrie, dar se mai întâmpla. Unul dintre pacienții săi luase ostatică o asistentă și nu-i mai dădea drumul. Laura trebuise să stea de vorbă cu el și să-l convingă s-o elibereze pe colega ei. Și tocmai când crezuse că totul era în regulă, un alt pacient sărise la bătaie și-l rănise pe celălalt. Bill fusese chemat să se ocupe de el.

Era epuizată atunci când deschisese ușa apartamentului. Mickey nu ajunsese încă, dar ea nu-și făcuse griji. Se gândea că ieșise în oraș cu colegii lui. Se hotărâse să nu-l aștepte. Se urcase în pat și adormise instantaneu.

Pe la ora patru, se trezise în patul încă gol. Nu mai avea nici o îndoială. Mickey avea o aventură.

Tratase, de-a lungul carierei ei, foarte multe femei care descoperiseră că soții le înșelau. Dar nu crezuse niciodată că va ajunge să simtă ceea ce simțiseră și ele: durere, vinovăție, confuzie și, nu în ultimul rând, mânie. Cum îndrăznea el să-i facă una ca asta? După ce ea își negase sentimentele față de Bill și refuzase să aibă o aventură cu el? După ce se străduise din greu să-l facă fericit? Și ce avea Linda în plus față de ea? Ce știa să facă în plus? Oare era mai bună în pat?

„ Termină“, își porunci Laura, hotărâtă să-și alunge din minte aceste gânduri ce o torturau îngrozitor.

Mickey se întoarse acasă a doua zi dimineață. Michael plecase deja la școală, așa că puteau discuta în liniște.

– De ce, Mickey?

El nici măcar nu întrebă ce vroia să spună cu asta. Răspunse ironic:

– Adică tu ai voie, iar eu nu, nu-i așa?

– Nu înțeleg...

– Ei, nu înțelegi... Tu ai deja o aventură cu fratele meu, aventură care durează poate de ani de zile...

Dacă ar fi lovit-o, poate nu ar fi fost atât de șocată.

– De unde ți-a venit ideea asta?

– Ei, haide, chiar mă consideri un prost? De câte ori te caut la spital, ești cu el. De câte ori vreau să vorbesc cu tine la telefon, amândoi aveți o urgență. Și-n plus, deja știe tot orașul.

– Dar nu-i adevărat!

– Nu te cred.

Se opri, speriată. Bărbatul ei o acuza pe nedrept de infidelitate, iar ea nu știa cum se putea apăra. Din păcate,n-avea cum să-i demonstreze contrariul.

– Îți jur că între mine și Bill n-a fost și nu va fi niciodată altceva decât o relație de amiciție și de colegialitate.

– Nu te cred.

– Dar trebuie să mă crezi.

Însă indiferent ce-i spunea Laura, el nu-și schimba părerea!

– Consider că vrei să crezi că eu și Bill avem o aventură, concluzionă ea. În felul acesta ai o scuză, nu-i așa?

Întrebarea ei îl prinse nepregătit. Trecu la amenințări.

– Ei bine, să știi că n-am de gând să renunț la Linda. Ce vrei să faci în cazul ăsta?

– S-ar putea să divorțez, spuse Laura.

Mickey o privi lung, apoi își luă servieta și ieși din casă fără a mai spune un cuvânt.

* * *

În dimineața aceea, la spital, Bill simți intuitiv că ceva era în neregulă cu Laura. Evita să rămână singură cu el, evita chiar să-l privească în ochi.

– Ce-i cu tine?

– Nimic. Sunt doar foarte ocupată.

Răspundea evaziv, încercând să evite orice discuție cu el.

– Cred că s-a întâmplat ceva...

– Nu s-a întâmplat nimic.

Văzând că nu putea afla nimic de la ea, Bill să lăsă păgubaș.

După câteva zile, trecu pe la ea. Mickey nu era acasă. Oricum, în ultimul timp părea să fie mai mult plecat. Se așezară amândoi pe canapea și Laura îi spuse, în sfârșit, ce o necăjea. Îi povesti despre Mickey și Linda, despre acuzațiile soțului ei și despre cearta dintre ei.

Fără să vrea, Bill se simți într-un fel ușurat și fericit. Dar își ascunse cu grijă sentimentele. Nu ar fi vrut s-o supere pe Laura, care părea atât de confuză și de nefericită.

– Ai de gând să divorțezi? întrebă el prompt.

– Nu știu ce să fac.

– Încă mai ții la el, după tot ce ți-a făcut? Nu vezi că-și bate joc de tine? Divorțează, Laura!

– Nu e chiar atât de simplu...

– Ba este. Oricum, căsnicia voastră a fost o greșeală.

Bill o prinse încet de umeri și o forță să se uite în ochii lui.

– Tu mă iubești pe mine, nu pe el. Iar noi doi ar trebui să fim împreună, Laura.

– Uite ce este, recunosc că am făcut o greșeală căsătorindu-mă cu el. Mi-am dat seama de asta imediat după nuntă. Știu că întotdeauna te-am iubit numai pe tine.

– Atunci, părăsește-l!

– Nu e chiar atât de ușor. Trebuie să mă gândesc bine înainte să iau această hotărâre. N-aș vrea să fac din nou o greșeală. Și-n plus, dacă n-am fost capabilă să fac această relație să meargă, de unde să știu că voi putea face ca relația noastră să fie una perfectă?

– Simplu. Trebuie să înțelegi că relațiile bazate pe sentimente adevărate merg de la sine.

Bill simți cum îl cuprinde frustrarea. Își dădea seama că nu prea avea sorți de izbândă. Oftă neputincios și îi cuprinse umerii cu brațele lui puternice.

– Noi doi ne iubim. Noi doi ar trebui să fim împreună…

– Știu, Bill. Dacă ai ști cât de mult m-am străduit ca totul să fie bine. Am încercat din răsputeri să-l fac fericit și, alături de el, să fiu și eu fericită. Dar nu s-a putut… Ceea ce simțeam pentru el era doar o umbră din ceea ce simțeam pentru tine.

– Atunci, de ce mai stai pe gânduri? Părăsește-l!

– Trebuie să mă gândesc bine înainte să iau această hotărâre.

Bill întrebă, derutat:

– Mai e și altceva în afară de asta?

Laura ezită la început, apoi spuse:

– Îi sunt datoare, Bill. A fost întotdeauna lângă mine când am avut nevoie. Nu-l iubesc, dar țin foarte mult la el. N-aș vrea să-l fac să sufere.

– Da, dar nu poți continua o căsnicie doar din simțul datoriei. Ascultă-ți inima, nu rațiunea. Ai dreptul să fii fericită. Cred că Mickey nu te va face niciodată fericită. De altfel, cred că el își caută propria fericire chiar în clipele acestea…

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Părăsește-l, Laura! Divorțează de el și căsătorește-te cu mine!

Un zgomot le distrase atenția. Se întoarseră amândoi să vadă despre ce era vorba. Fiul lor stătea în dreptul ușii, consternat.

– Michael!

Laura se îndreptă spre el, dar el se dădea înapoi.

– Lasă-mă! Nu te atinge de mine!

– Michael, tu nu înțelegi.

– Nu, nu înțeleg. Tu ești mama mea și ar trebui să-l iubești pe tata.

„ O, Michael, dacă ai ști cine este adevăratul tău tată...“, se gândi Laura disperată. Bărbatul pe care îl iubea cu adevărat și care era tatăl băiatului ei se afla chiar acolo, cu ei.

– Michael, interveni Bill.

– Nu vreau să stau de vorbă cu tine, țipă băiatul. Tu nu ești tatăl meu. Nu vreau să mai aud nimic.

Ieși din casă, înainte ca cineva să-l poată opri. Fugea disperat și ajunsese deja în mijlocul străzii.

Laura văzu cum o mașină se apropia cu viteză.

– Michael, ai grijă!

Striga și alerga, încercând să-și salveze fiul. Dar era prea târziu. Mașina îl lovise din plin, aruncându-l în aer. Trupul lui inert zăcea acum pe trotuar, într-o baltă de sânge.

– O, Dumnezeule!

Laura și Bill se apropiară de el. Șoferul autoturismului plângea și se scuza:

– A fost un accident, îmi pare rău. Nu l-am văzut decât prea târziu.

Însă cei doi nu-i dădură atenție. Căutau cu disperare pulsul băiatului.

– Am găsit, strigă Bill triumfător. Laura, are puls. Îl simt.

Michael avea o rană deschisă la picior și pierdea mult sânge. Își pierduse cunoștința și părea mai mult mort decât viu.

Vecinii se adunaseră în jurul lor.

– Nu vă mai uitați așa. Chemați o ambulanță, pentru Dumnezeu! strigă Laura în timp ce încerca să oprească sângerarea cu ajutorul unei eșarfe pe care o smulsese disperată de la gâtul unei femei.

Unul dintre vecini adusese o pătură și-l acoperise pe băiat. Ceilalți priveau și murmurau rugăciuni. Și Laura se ruga la Dumnezeu pentru fiul ei și-i

mulțumea că o ajutase să devină medic. Cel puțin știa ce avea de făcut în astfel de situații, nu trebuia să privească neputincioasă cum fiul ei se zbătea între viață și moarte.

Michael fusese grav rănit. Pulsul era foarte slab, pupilele erau dilatate și nu reacționau la stimuli, pierduse foarte mult sânge.

Laura îl privi pe Bill. Teama și disperarea se citeau în ochii ei.

– Totul va fi bine, Laura, îi spuse Bill încurajator, bănuind la ce se gândea ea. Îți promit că va fi bine.

Știa că Bill nu putea face astfel de promisiuni. Dar își dorea foarte mult să-l creadă.

Ambulanța sosi, în sfârșit. Parcă trecuse o veșnicie. Brancardierii îl puseră pe Michael pe targă.

– E fiul dumneavoastră, doctore Horton?

Laura dădu afirmativ din cap. Nu putea vorbi. Gâtul i se uscase, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. I se părea că trăiește un coșmar.

Se urcă în ambulanță, alături de fiul ei. Părea atât de mic și neajutorat pe targa aceea… Și era atât de palid…

Îi luă o mână între ale sale, strângând-o energic, căutând să-i simtă pulsul atât de slab.

Ambulanța porni spre spital. Sirenele răsunau înspăimântător. Laura și Bill aveau să facă cea mai lungă și cea mai dureroasă călătorie a vieții lor.

Capitolul 4

Disperare și speranță

– Laura, aici erai? Am venit cât de repede am putut.

Lacrimile pe care până atunci Laura și le reținuse cu greu, îi inundară acum obrajii.

Alice Horton, mama celor doi bărbați din viața ei, intrase în sala de așteptare a spitalului și se apropia de ea. O luă în brațe, încercând s-o liniștească.

– O, draga mea, nu-ți mai face atâtea griji. Sunt sigură că Michael va fi bine.

– Eu nu sunt chiar atât de sigură, Alice. Am văzut cu ochii mei accidentul. Lovitura a fost atât de puternică... Cred că i-a fost afectată chiar și coloana vertebrală. Mi-e teamă să mă gândesc la urmări. S-ar putea să nu mai meargă niciodată…

Gândul acesta o făcu să se cutremure, îngrozită. Nu mai putea articula nici un cuvânt. Plângea în hohote, ascunzându-și chipul în palmele ce-i tremurau mult prea vizibil.

– Stai liniștită, Laura, fiul tău e pe mâini bune. Aici va primi toate îngrijirile de care are nevoie.

Laura nu spuse nimic. Dădu doar aprobator din cap.

Alice continuă s-o încurajeze:

– Tom s-a dus în salonul lui Michael. Probabil că va veni curând și ne va aduce vești despre starea lui. Poate chiar se simte deja puțin mai bine.

Dar Laura nu-și putea permite acum să spere în miracole. Risca să fie dezamăgită, iar șocul ar fi fost cu mult mai mare.

– Mickey a ajuns? întrebă Alice, nebănuind încă nimic din ceea ce se petrecea între cei doi soți.

– Nu. Spunea că are mult de lucru în seara asta.

„ Aceeași scuză învechită, pe care am auzit-o ani în șir“, se gândi Laura cu amărăciune. Dar soacra ei nu trebuia să știe încă toate astea. Adăugă nepăsătoare:

– Am sunat la el la birou, dar mi-a răspuns robotul.

Apoi își șterse ochii și se îndreptă spre ușă.

– Mă duc să-l caut pe Bill.

– Pe Bill? E aici? întrebă Alice, mirată.

– Da. Era cu mine când a avut loc accidentul, răspunse Laura, evitând privirea soacrei ei.

Oare Alice se întreba acum ce căuta Bill acasă la ea în timp ce Mickey era încă la birou? Se părea că nu. Era mult prea preocupată de starea nepotului ei.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Alice ușurată. Dacă Bill e aici, stau liniștită. Michael va fi bine, Bill va face tot posibilul pentru asta.

– Aș vrea să fiu și eu la fel de sigură ca tine, zise încet Laura.

Plecă să-l caute pe Bill. Dar nu-l găsi nici la urgențe, nici în sala de operații, acolo unde asistentele îl pregăteau pe Michael pentru intervenția chirurgicală.

– Nu l-ați văzut pe doctorul Horton? întrebă ea o asistentă.

– Ba da. Cred că este la vestiar.

Laura îl găsi într-adevăr acolo. Era încă îmbrăcat în hainele de stradă. Stătea pe o bancă, ținând în mână o cană de cafea. Lângă el se afla o sticlă de coniac.

– Bill, ce e cu tine?

– Nu pot să fac asta, Laura. Pur și simplu nu pot.

– Ce nu poți să faci?

– Nu pot să-mi operez propriul fiu.

Înmărmurită, Laura se așeză lângă el.

– Nu înțeleg. Până acum ai făcut tot ce a trebuit pentru el.

– Da, pentru că am încercat să nici nu mă gândesc la ceea ce făceam. Mi-am ignorat propriile sentimente.

– Atunci, asta ar trebui să faci și acum.

– Știu, dar acum nu mai pot. Uită-te la mâinile mele, Laura!

Mâinile îi tremurau îngrozitor. Pentru un moment, Laura intră în panică. Trebuia însă să rămână calmă.

– Dar este o reacție normală. Și eu mai tremur din când în când.

– Da, dar tu nu trebuie să intri acolo și să-ți operezi propriul copil, urlă Bill.

– Nu, deși mi-aș fi dorit să pot face asta. Nu-mi place să mă simt atât de neputincioasă. Dar eu nu sunt chirurg.

Fără să vrea, ridicase tonul.

– Tu ești chirurg și tu trebuie să faci asta. Încearcă să te aduni.

Dar Bill privea pierdut spre sticla de coniac.

– Nu pot, pur și simplu. Să găsească pe altcineva.

Laura nu știa ce să facă. Îl înțelegea pe Bill și o durea sufletul pentru el. Dar în același timp se gândea la fiul ei, fiul lor. Viața lui era acum în mâinile tatălui său. Trebuia să facă repede ceva.

– Tu știi cel mai bine că fiecare minut contează. Ce se va întâmpla cu fiul nostru dacă nu vor găsi la timp un alt chirurg? Chiar vrei să-ți vezi propriul copil murind, în vreme ce tu stai aici și te lamentezi? Sau poate vrei să-l vezi plimbându-se o viață întreagă într-un scaun cu rotile?

Bill tremura și începuse să plângă. Laura îi luă mâinile în ale sale.

– Uită-te la mâinile astea, îi ordonă ea, făcându-l să le privească. Știi ce văd eu când mă uit la mâinile tale?

El scutură neajutorat din cap.

– Văd anii lungi de studiu și practică în care ai învățat cum să le folosești pentru a-i vindeca pe oameni. Văd chinul prin care ai trecut atunci când ai crezut că nu le vei putea folosi niciodată. Văd zecile, poate sutele de oameni pe care i-ai ajutat până acum.

Cred că Dumnezeu te-a trecut prin toate astea tocmai pentru ca acum să fii capabil să-ți salvezi fiul. El este rodul iubirii noastre, tot ce avem noi mai de preț. Ai putea avea încredere în altcineva că-l va face bine? Pentru că eu n-am încredere decât în tine, în mâinile tale și în sufletul tău.

Bill o privea fix, mai conștient ca niciodată că Laura îl iubea nespus de mult. „Numai cineva care te iubește cu adevărat poate avea atâta încredere în tine“, se gândi el.

– Te-am dezamăgit, nu-i așa? întrebă trist.

– Nu. Ai să mă dezamăgești dacă nu încerci măcar. Atunci vei fi chiar și tu dezamăgit de tine însuți.

Ușa vestiarului se deschise. Era Mickey. Văzându-i pe cei doi cum stăteau acolo, ținându-se de mână, simți cum furia pune stăpânire pe el.

– Voi doi stați aici, în timp ce fiul meu...

– Bill se pregătește pentru operație, îl întrerupse Laura.

– Poftim? Ați înnebunit? Cum credeți că voi fi de acord ca bețivul ăsta să-mi opereze fiul? Chiar dacă nu era beat, tot nu l-aș fi lăsat să-l opereze pe Michael.

Bill se înfuriase și ar fi vrut să spună multe. Însă ochii rugători ai Laurei îl împiedicară să-i spună fratelui său al cui fiu era de fapt Michael.

– Mickey, zise Laura, și eu am un cuvânt de spus. E și fiul meu...

– Și tu vrei ca fiul nostru să fie operat de bețivul ăsta doar pentru că este iubitul tău?

– Nu este iubitul meu, și nu este un bețiv. Acum termină cu gelozia și dă-te la o parte!

Spre surprinderea ei, Mickey bătu în retragere, iar Bill se îndreptă spre sala de operații.

O asistentă îl ajută să-și pună mănușile sterile, halatul și boneta. Intră în sală și se opri lângă masa de operații. Își privi fiul. Masca îi acoperea mare parte din chip. Venele îi erau străpunse de tuburi prin care se scurgea încet sângele venit să compenseze pierderile de până atunci. Radiografii de tot felul erau luminate pe suportul din apropiere. Instrumentele chirurgicale străluceau în lumina puternică a lămpii de deasupra mesei. Personalul medical stătea în așteptare.

Bill ezită câteva clipe. O văzu pe Laura cum îl privea prin geamul ușii. Ochii ei citiseră întotdeauna sufletul și mintea oamenilor. Acum însă, ei reflectau sentimentele sale: durere, teamă, groază. Și speranță. Trebuia să-i demonstreze că nu greșește având încredere în el, că nu se înșelase atunci când se îndrăgostise de el. Îi promisese, când așteptau ambulanța, că Michael va fi bine. Îl rugă pe Dumnezeu să-l ajute să-și respecte promisiunea. Îl imploră să-l lase pe Michael în viață, să nu-l condamne la o viață petrecută în scaunul cu rotile.

Apoi luă bisturiul și începu operația.

* * *

Laura îl găsi pe Mickey patrulând nervos pe holurile spitalului. Se apropie de el.

– Acum vii să stai cu mine, dacă Bill nu e disponibil?

– Cum te-aș putea convinge că între mine și Bill nu e nimic? întrebă ea, exasperată.

– În nici un fel. Orice mi-ai spune ar fi o minciună, știu foarte bine asta.

O asistentă trecu în grabă pe lângă ei, iar Laura așteptă ca ea să plece înainte de a continua discuția.

– Mickey, nu mai pot să te înțeleg. Spune-mi, te rog, ce vrei de la mine?

– Nimic. Absolut nimic. Vreau doar ca fiul meu să fie bine. Și nu cred că bețivul ăla îl va ajuta în vreun fel.

– Nu era beat, Mickey, înțelege! Crezi că l-aș fi lăsat să intre în sala de operații dacă aș fi avut cea mai mică bănuială că nu e în stare să-l ajute pe fiul nostru? Ce fel de mamă crezi că sunt?

– Nu știu, dar sper că știi ce faci. Pentru că, dacă se întâmplă ceva rău fiului nostru, va fi numai vina ta.

Spusese asta cu atâta ură, încât Laura nu știa ce să mai creadă despre el. Nici despre ea. Oare greșise convingându-l pe Bill să intre în sala de operații? Greșise crezând că era singurul care-i putea salva fiul? Categoric, nu. Bill era un chirurg de excepție. El n-ar fi luat bisturiul în mână dacă n-ar fi fost sigur că va reuși.

Dar chirurgia era atât de imprevizibilă... Existaseră de-a lungul timpului situații în care chirurgi de

renume, cu o vastă experiență, nu-și putuseră salva pacienții. Existau mult prea multe neprevăzuturi. Unii pacienți nu rezistau anesteziei, alții făceau stop cardiac pe masa de operații, sau sufereau un stop respirator. De asemenea, hemoragiile interne puteau apărea în orice clipă. Corpul omenesc era un sistem cu prea multe variabile, un tot ce părea solid, dar în realitate era mult prea fragil și vulnerabil.

S-ar fi putut ca Michael să supraviețuiască intervenției chirurgicale, să scape cu viață, dar să rămână imobilizat într-un scaun cu rotile tot restul vieții.

Gândul acesta o sperie și o făcu să se înfioare. Îl rugă pe Dumnezeu să nu lase să se întâmple una ca asta, să n-o pedepsească pentru păcatele ei, nenorocindu-i fiul pe viață. Michael era un băiețel cuminte, care nu-i crease niciodată nici un fel de probleme. Nu merita o astfel de soartă. Avea viața înainte și trebuia să și-o trăiască asemenea oricărui om normal.

Fără să vrea, își aminti noaptea în care fusese conceput. Fusese prima ei noapte liniștită, pe care o petrecuse în întregime în brațele lui Bill, nemaifiind nevoită să se așeze la masa de lucru. În ziua aceea, primiseră amândoi diplomele de absolvire, semn că anii lungi de studiu și stres se încheiaseră. Sărbătoriseră evenimentul la un renumit restaurant din centrul orașului, apoi se retrăseseră în intimitatea camerei de la internat. Făcuseră dragoste întreaga

noapte, cu o pasiune pe care n-o mai simțiseră niciodată. Bill fusese atât de tandru și atât de iubitor… Își făuriseră apoi împreună planuri de viitor, planuri care, din păcate, nu deveniseră realitate.

Un singur vis li se îndeplinise: aveau un fiu, dragostea lor dăduse roade. Michael fusese plămădit în cea mai frumoasă noapte a vieții lor. Nu trebuia să uite asta niciodată, nici ea, nici Bill. De dragul lui trebuia să lupte cu destinul ce i se părea uneori atât de nedrept. De dragul lui trebuia să-l suporte pe Mickey, să-și păstreze speranța că, într-o bună zi, toate se vor aranja.

Cufundată în gânduri și amintiri, Laura nici nu observase că Mickey plecase, iar acum Alice și Addie se aflau lângă ea.

– Aici erai, draga mea? întrebă Alice cu blândețe în glas. Ne-am făcut griji pentru tine.

– Am venit imediat cum am aflat, adăugă cumnata ei.

– O, Alice, Addie, mi-e atât de teamă… Cred că am să înnebunesc.

– Ei, nu se poate să clachezi așa. Tu ești o fire mult prea puternică. Noi, femeile, suntem mult mai curajoase decât bărbații, știi asta foarte bine. Se cred ei mai puternici, dar nu sunt deloc așa.

O luară de braț și o conduseră încet spre bufetul din incinta spitalului. Se așezară la o masă, iar Alice comandă trei cafele și un sandviș.

– Trebuie să mănânci, Laura. Urmează o noapte lungă și trebuie să te ții tare.

Alice fusese întotdeauna blândă și înțeleaptă. O tratase pe Laura ca pe propria ei fiică. Nu intervenise niciodată în viața ei personală, nu-i reproșase niciodată nimic. Însă acum chiar își făcea griji pentru nora ei.

– Ce-i cu tine, Laura? Pari mult prea tristă și deprimată. Te-ai certat cu Mickey, sau doar mi se pare mie?

– Nu. De ce, ți-a spus el ceva?

Alice scutură din cap.

– Nu mi-a spus nimic, dar cred că ceva nu e în regulă între voi doi.

Laura răsuflă ușurată. N-ar fi vrut ca soacra ei să știe tot ce se întâmpla.

– Nu, am avut doar niște discuții, nu prea plăcute. Știi cum e... Sau nu știi, pentru că tu și Tom ați avut o căsnicie perfectă.

– Ei, nu e chiar așa. Am avut și noi problemele noastre. Dar am știut să trecem peste ele, asta este cel mai important.

Apoi toate trei rămaseră tăcute un timp. Addie își aduse aminte de ceea ce văzuse cu câteva zile în urmă în fața tribunalului. Oare Mickey avea într-adevăr o aventură? Poate că nu, dar atunci de ce se certase cu Laura? Ce se întâmpla cu ei, cu familia fericită pe care o aveau?

Laura se uită la ceas.

– Doamne, urăsc așteptarea și incertitudinea.

– Michael este pe mâini bune, liniștește-te, îi spuse Addie blând.

– Știu, dar nici chiar Bill nu poate face miracole.

– Nu la el m-am referit. Ești în domeniul ăsta de mult timp, știi că atunci când medicina nu mai poate face nimic, Dumnezeu poate.

– Ai dreptate, Addie. Trebuie să ne păstrăm speranța și încrederea.

– Așa este. Acum, să mergem să vedem dacă mai putem afla ceva noutăți.

Se ridicară și plecară împreună spre sala de așteptare.

* * *

Dumnezeu le ascultase rugăciunile, iar acum fiul lor era la terapie intensivă, în afara oricărui pericol. Operația fusese o mare reușită medicală și întreaga familie îi era recunoscătoare lui Bill.

– Nici nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc, șopti Laura.

Se aflau în cabinetul ei, singuri, în sfârșit.

– N-ai pentru ce să-mi mulțumești, draga mea. Eu ar trebui să-ți mulțumesc pentru încrederea deplină pe care ai avut-o în mine. Să știi că numai vorbele tale m-au ajutat să-mi găsesc curajul necesar și să duc la bun sfârșit complicata intervenție chirurgicală.

Se îmbrățișară fericiți, destinzându-se după orele lungi de emoții și incertitudini.

Apoi plecară împreună să-l viziteze pe Michael.

Băiatul dormea liniștit, conectat încă la aparate. Lângă el se afla Alice, care-l mângâia ușor pe mână.

Mickey plecase imediat după ce se încheiase operația. Probabil că simțea nevoia să se refacă în brațele Lindei. Laura nu comentase, pentru că abia așteptase să rămână singură cu Bill, să nu mai fie priviți cu suspiciune.

Addie plecase și ea pentru că nu se simțea prea bine. Acuza o durere ciudată de cap, însoțită de amețeli și grețuri.

– Mamă, spuse Bill, acum te poți duce acasă. Băiatul e în afara oricărui pericol. În plus, e pe mâini bune. Eu sunt de gardă în noaptea aceasta, iar Laura rămâne cu mine.

Laura îl privi surprinsă. Nu discutaseră nimic despre acest aspect, însă Bill îi dăduse astfel de înțeles că avea nevoie de ea.

Alice se ridică și își sărută nepotul, fiul și nora.

– Rămâneți cu bine, dragii mei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a ascultat rugăciunile. Ne vedem mâine.

Se întoarse și plecă, înainte ca cineva să-i poată vedea lacrimile din ochi. Erau lacrimi de fericire. Nepotul ei trăia și avea să trăiască normal și de acum înainte.

Laura și Bill se așezară pe marginea patului, privindu-și drăgăstos fiul.

– Seamănă perfect cu tine, draga mea, șopti Bill. De altfel, cred că acesta este și motivul pentru care nimeni n-a bănuit vreodată că Mickey n-ar fi adevăratul lui tată.

Într-adevăr, dacă ar fi semănat cu Bill, ceilalți ar fi putut bănui adevărul. Deși erau frați, Mickey și Bill nu prea semănau, nici fizic, și nici din alte puncte de vedere.

Rămaseră tăcuți preț de vreo oră, fiecare urmărind monitoarele ce afișau funcțiile vitale băiatului și gândindu-se la fericirea pe care era posibil să n-o împărtășească niciodată toți trei.

Apoi se ridicară și se se îndreptară spre cabinetul lui Bill. Petrecură acolo întreaga noapte, strâns îmbrățișați pe canapeaua de piele. Din când în când, se mai duseseră să vadă ce făcea Michael. Dormise liniștit toată noaptea, iar funcțiile vitale ale organismului intraseră în normal.

Spre dimineață se trezise și, deși era încă amețit și confuz, își aducea aminte de tot ce se întâmplase.

– Mamă, unde e tata?

– S-a dus acasă să se culce. Mâine are o înfățișare la tribunal și trebuie să fie odihnit.

Laurei îi părea rău că era nevoită să-l mintă, dar băiatul aflase și așa prea multe, nu mai era cazul să-i dea alte motive de îngrijorare. Trebuia să-l protejeze măcar pe perioada refacerii sale.

– Cum te simți, dragul meu? Te doare ceva?

– Nu-mi dau seama încă. Cred că anestezia încă își mai face efectul.

Michael întoarse capul și-l văzu pe Bill. Nu-l observase până atunci.

– Ce-i cu el aici? întrebă băiatul iritat.

– Fiule, el este unchiul tău. Mai mult decât atât, el este doctorul care te-a salvat de la moarte.

– Nu, mamă, el este cel din cauza căruia era să mor. Ca să nu mai spun că și tu ai o mare vină în treaba asta.

– Michael, ce-ar fi să uităm pentru moment tot ce s-a întâmplat? Vom vorbi despre asta când te vei însănătoși și te vei întoarce acasă.

Bill nu spuse nimic. Se gândi că Laura era cea mai în măsură să rezolve situația. Putea însă să spună cu siguranță că băiatul urma să aibă resentimente față de el mult timp de acum înainte, până când lucrurile aveau să se limpezească.

Ieși abătut din salon, îndreptându-se spre vestiar.

Soarta îl punea din nou la încercare. Fiul său îl ura și-l disprețuia acum. Nu știa cum avea să îndrepte asta, dar spera ca timpul să le rezolve pe toate și să-i aline durerea din suflet.

* * *

Addie se întorsese de la spital fericită că nepotul ei era acum în afara oricărui pericol, dar simțindu-se din ce în ce mai rău. Doug apăru și el la câteva minute. Observă imediat că ceva nu era în regulă. Soția lui era îmbrăcată de stradă, lucru neobișnuit pentru ea la ora aceasta târzie, și era și foarte palidă.

– Iubito, ce-i cu tine?

– Vin de la spital.

– De la spital? Chiar așa rău te-ai simțit astăzi?

– Michael a fost grav accidentat de o mașină. Bill l-a operat.

– Și, cum a decurs operația?

– Slavă cerului, bine. A fost foarte riscantă, dar Bill s-a descurcat de minune.

Bill era fratele ei preferat. Nu înțelegea de ce, dar întotdeauna se simțise mult mai apropiată de el decât de Mickey. Asta pentru că Bill era o fire deschisă, care n-avea niciodată nimic de ascuns. Addie știa toate problemele pe care le avusese. Se bucurase împreună cu el atunci când terminase facultatea, suferise alături de el atunci când se temuse că nu va putea profesa niciodată, știa că încă o iubea pe Laura, la fel cum știa că nu va mai iubi niciodată o altă femeie.

– Dar Laura, cum a suportat șocul?

– Ea este o fire foarte puternică și foarte echilibrată. Dacă n-ar fi așa, nu i-ar putea ajuta pe pacienții ei. Și totuși, la un moment dat ni s-a părut că va claca. Se temea ca nu cumva fiul ei să rămână imobilizat toată viața într-un scaun cu rotile. Dar tatăl lui, vreau să spun unchiul lui, i-a salvat atât viața, cât și picioarele.

Nu-i plăcea să aibă secrete față de Doug, dar Bill o rugase insistent să nu spună nimănui că el era adevăratul tată a lui Michael.

– Băiatul cum se simte? întrebă Doug încă șocat de ceea ce auzise. E bine?

– Da. Dormea încă atunci când am plecat eu…

Addie se opri și trase adânc aer în piept. Se așeză pe cel mai apropiat scaun. Buzele i se albiseră și arăta foarte rău.

– Iubito, cu ce să te ajut? întrebă Doug cu stângăcie.

Îi aduse repede un pahar de apă minerală și o feliuță de lămâie.

Addie își mai reveni puțin.

– Mâine mergem la spital să vedem ce se întâmplă cu tine, anunță soțul ei.

– Bine, iubitule.

De data aceasta se speriase și ea. Starea de rău dura de câteva zile. Trebuia să-și facă niște analize, poate era anemică.

– Am să vorbesc cu Bill să văd când ne poate primi. Dar acum liniștește-te, mă simt mai bine.

* * *

– Nu lăsa ușa deschisă, mamă!

Laura ezită o clipă.

– Haide, mamă, n-am dormit cu ușa deschisă nici când eram bebeluș, ce naiba...

– Mi-e teamă că nu voi auzi dacă...

– Nu mi se întâmplă nimic, mamă. Mă simt perfect.

– Michael?

– Da?

Laura așteptă ca fiul ei să-și ridice ochii din cartea pe care o citea.

– Să știi că te iubesc foarte mult.

– Da, știu, bolborosi Michael plictisit.

Laura închise ușa și rămase lipită de ea un moment. Îi mulțumi în gând lui Dumnezeu că-i salvase fiul.

Se îndreptă apoi spre dormitorul ei. Era gol. Mickey continua să lipsească nopțile de acasă, așa cum continua de altfel să creadă că soția lui îl înșela. Sau poate nici nu credea asta cu adevărat, ci era doar un pretext pentru a-și putea face de cap cu Linda. Doamne, oare când aveau să iasă din acest impas?

Adormi în clipa în care se așeză pe pat. Era epuizată.

Spre dimineață, un zgomot o trezi. O ușă se deschisese, apoi se închisese cu zgomot. Se auzeau pași în bucătărie. Își puse repede un halat și coborî în fugă scările, crezând că Michael avea nevoie de ceva.

– A, tu erai...

– Da, eu. Așteptai pe altcineva? întrebă Mickey sarcastic.

– Nu, dar am crezut că este Michael. Ce cauți?

– Caut un pahar, dar se pare că nimic nu mai e la locul lui în casa asta.

Laura se îndreptă spre dulapul de deasupra chiuvetei și scoase un pahar.

– Am profitat de timpul liber pe care l-am avut stând acasă cu Michael și am rearanjat câteva lucruri pe-aici.

– Ce frumos! spuse Mickey ironic. Te-ai transformat într-o femeie de casă...

– Uite ce e, știai înainte să te căsătorești cu mine că nu sunt o prea bună gospodină, așa că termină cu reproșurile. Acum ce mai cauți?

– Sticla de whisky.

Laura o scoase dintr-un alt dulap și i-o înmână.

– Arăți groaznic, Mickey.

– Mulțumesc.

– Mickey, îmi fac griji pentru tine. Să știi că țin foarte mult la tine.

El ridică din umeri, de parcă nu-i păsa.

– Ai mâncat?

– Da. O cină excelentă. Am servit chiar și un desert delicios, răspunse el, vrând s-o rănească.

Făcu o pauză, apoi întrebă sarcastic:

– Ei, cum te simți? Cred că la fel cum m-am simțit și eu când am aflat despre tine și Bill.

– Dar nu era nimic de aflat. O, Doamne, m-am săturat de discuțiile astea. N-am putea sta de vorbă ca doi adulți?

– Noi doi nu avem nimic de discutat, zise Mickey și ieși trântind ușa.

Capitolul 5

Inimă zdrobită

Mickey aștepta ca doctorul să citească electrocardiograma. Observase că acesta ofta și scutura din cap. Nu era semn bun.

O oră mai târziu, ieșea buimac din cabinet. Inima lui era slăbită și nu mai funcționa normal. Laura avusese dreptate. Muncise prea mult și nu se menajase deloc.

Se urcă în mașină, dar nu porni. Încă nu-i venea să creadă. Nu se putea să i se întâmple tocmai lui așa ceva. Observă cu coada ochiului un bătrânel care traversa strada. De ce viața asta era atât de nedreaptă? De ce se îmbolnăvise el, care era încă tânăr și în putere, iar bătrânul, care trăise deja atâția ani, era perfect sănătos? „ De ce eu și nu el“? se întrebă Mickey furios.

Își aduse aminte de vorbele doctorului:

– Ia-o mai încet! Altfel vei avea mari probleme.

Trecuse prin foarte multe în ultimul timp. Avusese numai cazuri complicate, constatase că Laura îl înșela chiar cu propriul lui frate, apoi urmase accidentul lui Michael. Și mai era și Linda...

Linda, draga de ea... În brațele ei își găsise refugiul. Îi era destul de greu ca, după lungile ore petrecute la birou, să fugă la Michael, să stea și cu el și apoi să petreacă noaptea cu Linda. Dar merita efortul. Ea era atât de blândă și înțelegătoare. Îl iubea cu adevărat și nu-l înșela, așa cum făcea soția lui.

Nu, nu trebuia să lase să i se întâmple nimic rău. Avea un fiu de crescut, o carieră înfloritoare și o amantă care-l iubea și-l înțelegea. Trebuia să se odihnească și să se protejeze. Viața lui va merge înainte, indiferent de problemele inimii lui.

Își aminti din nou de sfaturile doctorului:

– Scurtează-ți orele de program și evită stresul, îi spusese el. Caută să nu faci eforturi prea mari.

– Asta înseamnă că nu pot face nici dragoste? întrebase Mickey contrariat.

– Păi, ce să-ți spun, numai dacă ți-e teamă ca soția să nu te bănuiască de aventuri extraconjugale, răspunsese doctorul Faron râzând.

La început, Mickey bănui că doctorul știa despre aventura lui cu Linda. Doar era coleg cu Laura și nu era imposibil ca ea să-l fi rugat să-i spună asta numai pentru a rupe relația dintre soțul ei și amanta lui.

– Soția mea v-a rugat să-mi spuneți asta? întrebă Mickey răstit.

– Laura?

Doctorul Faron părea foarte surprins.

– Bineînțeles că nu. N-am mai vorbit cu ea de câteva săptămâni. Am vrut doar să fac o glumă, nimic altceva. N-ați auzit de doctorul Watkins? A făcut un stop cardiac săptămâna trecută, exact când se afla în pat cu o tânără amantă. Se pare că a fost un cumul de factori: stresul de a nu fi prins de soție, efortul fizic prelungit, toate acestea suprapuse peste problemele de sănătate ale inimii.

Văzând că Mickey nici măcar nu zâmbea, doctorul schimbă subiectul, revenind la prescripțiile medicale.

Doamne, cât de complicată era viața, se gândi Mickey, odihnindu-și capul pe volanul mașinii.

Apoi porni mașina și plecă spre birou. Avea de gând să urmeze rutina zilnică și să se comporte absolut normal. Doctorii nu aveau întotdeauna dreptate, el știa foarte bine asta.

Dar o durere surdă în piept îi confirmă că medicul cardiolog avusese dreptate. În seara aceea se văzu nevoit s-o refuze pe Linda și să găsească scuze pentru neputința lui de a face dragoste cu ea.

– Am avut o zi lungă și grea, iubito.

– Nu-i nici o problemă.

Și totuși, o răceală neașteptată se simțise în vocea ei.

– Deja pleci?

El dădu din cap.

– Te duci să faci dragoste cu ea?

Buzele ei altădată atât de senzuale erau bosumflate acum. Mickey râse.

– Știi foarte bine că nu mai am astfel de relații cu ea.

Linda păru mai liniștită și își puse brațele în jurul gâtului lui.

– Nici nu știu cum se poate abține să nu te atingă.

– Se descurcă ea.

– Da, probabil candidează pentru un post de sfântă...

Vorbea cu dușmănie și invidie.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu, dar e atât de drăguță, de înțelegătoare și de iertătoare. Sfânta Laura...

Mickey era puțin surprins de această remarcă sarcastică. Dar Linda îl mai surprinsese și cu alte ocazii. Ea nu-i cerea niciodată cadouri scumpe, dar întotdeauna știa exact cum să-l facă să i le cumpere. De multe ori avusese chiar impresia că-l înșela. Însă nu dăduse prea mare importanță. Oricum, n-ar mai fi suportat să fie din nou dezamăgit. Se gândise atunci că nimeni nu era perfect, nici măcar Linda. Însă metoda contraceptivă pe care ea o folosea se dovedise departe de a fi perfectă.

– Sunt însărcinată. Vom avea un copil, îi spusese ea într-o seară. Nu te bucuri?

Nu, nu se putea bucura și se simți oarecum prost din cauza aceasta. În sinea lui, își propusese ca relația cu Linda să fie doar o aventură, nimic de durată, nimic serios. Îi spusese chiar și ei că nu avea de gând să divorțeze de Laura, de teamă să nu-și piardă fiul. După discuția aceea, ea o lăsase mai moale cu divorțul, pentru că până atunci încercase să-l convingă să se despartă de soția lui.

Dar acum, copilul complica și mai mult lucrurile. Dacă ar fi divorțat de Laura pentru a se căsători cu Linda, l-ar fi pierdut pe Michael. Sacrifica, în felul acesta, un copil pentru un altul. Nu știa ce să facă.

Devenise și foarte suspicios în ultimul timp. Își pierduse încrederea în oameni. Fusese dezamăgit de propriul lui frate și de propria soție. Nu mai avea încredere nici în Linda. Nu înțelegea de ce aceasta nu știa nici măcar cu aproximație data când urma să nască. Și auzise tot felul de lucruri necurate despre ea de la cunoștințele lor comune.

– Ești sigur că e copilul tău? îl întrebase Laura după ce își revenise din șoc.

Bineînțeles că era sigur. Sau nu era?

***

Apoi, într-o noapte, șase luni mai târziu, Linda născu o fetiță. Când o văzu, Mickey simți o imensă bucurie. Era atât de dulce și de frumoasă, la fel cum

fusese și Michael când se născuse. Nici nu-i venea să creadă cât de împlinit se simțea. Până la urmă, soarta nici nu fusese atât de crudă cu el. Procrease doi copii reușiți, iar asta însemna cu adevărat ceva, se gândi el.

Dar fericirea lui nu dură.

– De ce-mi faci asta? o întrebă el pe Laura, care se întorsese cu analizele fetiței de la laborator. Pur și simplu nu suporți să mă vezi fericit, nu-i așa? Nu suporți ideea că pot fi fericit și alături de altcineva, recunoaște.

Laura îi demonstră că nu era copilul lui. Grupa sanguină a fetiței era alta decât a lui sau a Lindei, prin urmare era exclus ca Melissa să fie a lui.

Față în față cu analizele, Linda recunoscu că-l înșelase. Avusese o scurtă aventură cu un alt bărbat și rămăsese însărcinată.

– Dar eu te iubesc, să știi. Cu el m-am culcat înainte să mă îndrăgostesc de tine.

Însă Mickey n-o putea crede. De altfel, nu mai avea încredere în nimeni și în nimic. Viața lui era distrusă, la fel ca și inima lui.

Într-una din seri, se întoarse târziu acasă. Laura îl aștepta.

– Slavă Domnului că ai venit! Tocmai intenționam să te caut acolo unde credeam că ești.

Evita mereu să rostească numele Lindei.

– De ce? Ce s-a întâmplat? E vorba despre Michael?

– Nu, Michael e bine. Pentru tine îmi făceam griji.

– Pentru mine? Ei, nu pot să cred, Laura...

– A sunat doctorul Faron. Spunea că trebuie să te duci să-ți iei rezultatul analizelor cardiologice.

Se apropie de el și-l îmbrățișă instinctiv, ignorând răceala lui.

– Am fost foarte îngrijorată pentru tine, Mickey. Crede-mă, țin încă foarte mult la tine.

O credea, dar pentru moment nu dorea să lase pe nimeni să se mai apropie de el. Îi era teamă să nu fie din nou rănit. N-ar mai fi putut suporta. Se smulse brutal din îmbrățișarea ei.

– Știu, știu...

Gestul și vorbele lui o dureau. Ea ținea foarte mult la el, dar el continua s-o rănească, continua s-o acuze de infidelitate.

– Mickey, trebuie să stăm de vorbă despre ceea ce s-a întâmplat cu Linda. N-aș vrea ca asta să se mai repete.

– Și de ce să nu se repete? Trebuie să-ți spun că deja se repetă. Am o altă amantă, minți el. O cheamă Darlene. Ea mă iubește, tu nu. Ea mă face fericit, tu nu. Despre ce altceva mai vrei să discutăm?

Laura se întoarse cu spatele, pentru ca el să nu-i poată vedea lacrimile. Cuvintele lui îi răsunau încă în urechi. Se simțea vinovată pentru situația în care se afla căsnicia ei. Iar singura ei vină era că-l iubea pe Bill. Dar cel puțin nu se culcase cu el, așa cum făcuse Mickey cu Linda și, mai nou, cu Darlene.

Oricum, în clipele acestea trebuia să fie aproape de soțul ei, care trecea printr-o perioadă dificilă, atât din

punct de vedere emoțional, cât și din punct de vedere al sănătății. Se simțea trădat de toată lumea – de propria lui soție, ba chiar și de amanta pe care o crezuse femeia perfectă. Oare ce s-ar fi întâmplat cu el dacă ar fi aflat că Michael nu era copilul lui, ci al fratelui lui? Probabil că ar fi fost complet distrus.

Laura se gândi cum l-ar fi putut ajuta.

– Hei, de ce ești atât de concentrată? întrebă Mickey batjocoritor. Te gândești cum să scapi de mine ca să poată veni Bill?

Continua s-o rănească.

– Am să pretind că nici n-am auzit întrebarea ta. Cred că ești foarte încordat și te înțeleg.

– I-auzi! De când ai devenit o nevastă atât de amabilă? zise el în bătaie de joc și ieși trântind ușa.

* * *

Addie și Doug parcară mașina în fața spitalului și se îndreptară spre lift. Bill îi aștepta în cabinetul său.

– Cât mă bucur să te văd, surioară!

Se ridică de la birou și își îmbrățișă drăgăstos sora, apoi dădu mâna cu cumnatul lui. Doamne, ce bine arătau împreună! Formau o pereche perfectă. Se bucurase foarte mult pentru ei când aflase că se vor căsători. Știa că nepoata lui, Julie, suferise cumplit și-l duruse sufletul pentru ea, dar în același timp fusese încântat că Addie își găsise, în sfârșit, fericirea.

– Dar ce-i cu voi? Ce vânt vă aduce pe aici?

Sora lui nu-i spusese decât că vor trece pe la el în cursul zilei, fără să-i menționeze de ce.

– Addie nu s-a simțit prea bine în ultimul timp, spuse repede Doug, punând un braț protector pe umărul soției sale.

– Da, interveni ea, am avut niște dureri ciudate de cap, însoțite de amețeală și de stări de greață.

Bill se apropie de ea și o privi cu un ochi de specialist.

– Cred că va trebui să facem mai întâi niște analize și abia după aceea putem sta de vorbă.

Telefonul de pe biroul lui țârâi strident. Ridică repedereceptorul și spuse precipitat:

– Bine, vin imediat.

Apoi se adresă celor doi pacienți din cabinetul său:

– Addie, Doug, vă rog să mă scuzați. Avem o urgență. Rugămintea mea este să veniți mâine dimineață la prima oră, ca să putem recolta sânge. Addie, nu mănânci, nu bei nimic. Ne vedem aici la ora șapte fix, e-n regulă?

– Bine, Bill. Acum du-te.

Cei doi soți părăsiră spitalul ceva mai liniștiți. Bill era un doctor mult prea priceput. El și-ar fi dat seama dintr-o singură privire dacă era ceva grav. Așa că, dacă nu se manifestase în nici un fel, însemna că se alarmaseră degeaba.

* * *

– Tată! Ce-i cu tine așa devreme acasă?

– Bună, fiule.

Mickey intră și își îmbrățișă fiul.

– Hei, ce s-a întâmplat? întrebă Michael, părând puțin jenat.

– De ce, n-am voie să te îmbrățișez?

Mickey observase că în ultimul timp fiul lui devenise mai rece, mai distant față de el. Nici măcar nu-l mai privea în ochi.

– Michael, vino să stai aici, lângă mine.

Îi făcu prietenos semn să ia loc pe canapea. Însă băiatul stătea nemișcat în mijlocul camerei.

– S-a întâmplat ceva, Michael? Ai ceva să-mi spui?

– Cred că da. Vreau să-ți spun că m-am înșelat în privința ta.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Am auzit când te certai aseară cu mama. Și sunt destul de mare ca să înțeleg că ai o aventură cu secretara ta. Te credeam un om cu principii morale, dar nu ești.

– Michael, nu înțelegi. Eu...

– Ba înțeleg. Acum înțeleg de ce vii întotdeauna foarte târziu acasă. Preferi să stai cu ea, în loc să stai cu noi.

Mickey se ridicase de pe canapea și încerca să-și liniștească fiul, însă fără succes.

– Te urăsc! Te urăsc! striga Michael și lovea cu pumnii în pieptul tatălui său.

Însă cuvintele dureau mult mai tare decât loviturile. Apoi durerea aceea... I se părea că o mână

uriașă încerca să-i scoată inima din piept. Fața i se contorsionase, iar trupul lui cădea în gol. Se prinse cu ambele mâini de fiul său, ținându-și cu greu echilibrul, și spunând rugător:

– Ajută-mă, te rog, Michael.

Apoi căzu inert pe podeaua camerei.

* * *

Telefonul țârâi în biroul Laurei.

– Mă scuzați, doamnă doctor, spuse secretara. Știu că nu vreți să fiți deranjată, dar fiul dumneavoastră spune că e o urgență.

Michael n-o mai sunase la birou de când era mic. Probabil că era într-adevăr o urgență. Ridică repede receptorul.

– Mamă, cred că l-am omorât, zbiera el. Nu știu ce să fac. Cred că l-am omorât pe tati.

– Respiră? întrebă repede Laura.

– Da.

– Bine, uite cum facem. Rămâi la telefon, iar eu trimit chiar acum o ambulanță. Mă auzi?

– Da, mamă.

Fugi în biroul secretarei și sună la serviciul de ambulanțe al spitalului. Apoi se întoarse repede și luă receptorul.

– Michael, mai ești pe fir?

– Da, mamă, sunt aici.

Laura îi dădu indicații și-l ținu de vorbă până când sosi ambulanța. Apoi închise și-l căută repede pe Bill.

În scurt timp, salvarea ajunse la spital. Își dădu seama după expresia de pe chipul medicilor că situația era gravă. Cât despre Michael, el părea răvășit și foarte speriat. Era convins că-și omorâse tatăl.

– O, mamă, eu l-am ucis, spuse el printre lacrimi.

Laura îl luă în brațe. Doamne, cât de mult îl iubea! Michael era sufletul ei și n-ar fi vrut ca el să aibă de suferit din cauza greșelilor părinților.

– Nu l-ai ucis. O să se facă bine, ai să vezi. Și chiar dacă nu va fi așa, trebuie să știi că n-ai nici o vină. Tatăl tău avea probleme mari cu inima. Putea suferi un atac de cord în orice clipă, fie că se certa cu mine sau cu tine, fie că râdea de o glumă bună. Înțelegi?

Michael dădu afirmativ din cap.

– Bun. Vreau să nu uiți asta niciodată. Nici tatăl tău n-ar suporta să știe că te autoînvinovățești. Acum să mergem în sala de așteptare.

Bill veni în întâmpinarea lor.

– Trebuie să-l operăm, spuse el încet.

– Ce șanse sunt?

– Voi face tot posibilul.

Abia după ceva timp Laura își dădu seama că Bill ezitase să răspundă cu exactitate la întrebarea ei. Însemna că situația era cu adevărat gravă.

Fără să vrea, își aduse aminte de toate cuvintele urâte pe care Mickey i le spusese cu o seară înainte. O dureau și acum. Dar l-ar fi putut ierta. Ținea enorm de mult la el.

„Nu, nu se poate sfârși așa“, șopti ea. „Pur și simplu nu vreau să cred că totul se va termina aici.“

Capitolul 6

Conștiință încărcată

Își operase de curând fiul, iar acum trebuia să-și opereze fratele. Era o sarcină al naibii de grea.

– Eu sunt gata, doctore, anunță anestezistul în timp ce verifica masca de pe chipul lui Mickey.

Erau înconjurați de tot felul de aparate și mașinării care înregistrau semnele vitale ale bolnavului.

Bill privi atent monitoarele, urmărind linia firavă ce reprezenta pulsul fratelui său. Nu avea ce face, trebuia să-l opereze. Mickey ar fi putut muri până când găseau un alt chirurg specializat în cardiologie. Dar nu i se părea cinstit ca el să poarte întreaga răspundere în acest caz. Nu avea cum să judece obiectiv, din moment ce era vorba despre fratele lui.

– Doctore?

Anestezistul aștepta. Bill trase adânc aer în piept și făcu prima incizie. Sângele țâșni și-i murdări mănușile. Același sânge care curgea și prin venele lui.

Lucră în tăcere. Asistenta știa exact de ce instrumente avea nevoie, iar celălalt chirurg care asista la operație își vedea de treaba lui.

Electrocardiograma și celelalte teste speciale pe care i le făcuseră îi avertizaseră că era un caz foarte complicat. Însă nu se așteptaseră la asta.

– Dumnezeule! exclamă Harvey, medicul secund. Credeți că se mai poate face ceva?

– Vom face un triplu bypass, spuse Bill tensionat.

– Un triplu bypass? Dar n-ai mai făcut decât o singură dată așa ceva.

De ce trebuia ca totul să fie atât de complicat? se întreba Bill. Pentru că nimic nu fusese vreodată simplu în ceea ce ținea de Mickey, își răspunse tot el. Mickey fusese genul de om care părea hotărât să înoate împotriva cursului firesc al apei, pentru a demonstra cât e el de nemaipomenit. De mic copil îi făcuse concurență fratelui său și încercase să arate că era mai grozav decât el. Între ei fusese mereu o luptă. Se luptaseră chiar și pentru Laura. De multe ori, Bill se întreba dacă Mickey o iubise pe Laura sau o luase pur și simplu pentru a-i demonstra lui cine e mai bun.

Își controla cu greu mâinile și încercă din răsputeri să-și controleze și gândurile. Dar ele refuzau să-l asculte și-l asaltau continuu.

Indiferent de trecutul lor, Mickey era fratele lui și era dator să-i salveze viața. Dar oare Mickey mai vroia să trăiască? În ultimul timp fusese supărat pe toată lumea, chiar și pe Laura. O acuzase, fără nici o dovadă,

de infidelitate. Nu știa însă că ea îi fusese mai mult decât credincioasă. Laura fusese tot timpul o soție devotată și loială, o femeie care se gândea în primul rând la fericirea celor din jur și apoi la cea personală. Poate că fratele lui nici nu merita așa o femeie, se gândi Bill.

Oare ce întorsătură ar fi luat viețile lor dacă Mickey n-ar mai fi existat? El și Laura s-ar fi putut căsători, după un timp. Și ar fi fost, în sfârșit, împreună. Ar fi putut s-o țină în brațe fără să se mai simtă vinovat. Ar fi putut face dragoste cu ea toată noaptea. Împreună cu fiul lor ar fi fost o adevărată familie.

Un bâzâit amenințător îl trezi la realitate. Privi monitorul, străbătut acum de o linie perfect dreaptă.

– Stop cardiac, strigă Bill aruncând instrumentele.

Începu să-i maseze cordul în timp ce striga să i se pregătească defibrilatorul și medicamentele necesare în astfel de situații.

Masa energic pieptul fără viață al fratelui său, sperând din tot sufletul ca mâinile lui să aibă o putere supranaturală și să înfăptuiască un miracol. Însă tot efortul lui se dovedea a fi zadarnic. Activă în repetate rânduri defibrilatorul, însă fără nici un rezultat. Linia subțire de pe ecranul monitorului rămânea în continuare perfect dreaptă.

Luă seringa și injectă repede o substanță care, spera el, avea să pună inima din nou în mișcare. Privi încordat ecranul, așteptând reacția medicamentului. Nimic.

– La naiba, Mickey, n-o să-mi faci mie una ca asta! Să nu cumva să îndrăznești să mori, mă auzi? țipă Bill disperat la fratele lui care zăcea fără viață pe masa de operație.

– Bill, spuse Harvey blând. În tonul vocii lui nu se mai putea sesiza nici o urmă de speranță.

Însă Bill nu-i dădu atenție și-i aplică pacientului pentru a treia oară șocuri electrice. În sfârșit, liniuța subțire tresări, abătându-se vag de la drumul ei drept. Inima lui începuse din nou să bată, slab, dar regulat.

Bill răsuflă ușurat și, după câteva momente, se apucă din nou de treabă.

– Vrei să preiau eu pentru un timp? întrebă Harvey.

Dădu negativ din cap. El era cel care trebuia să ducă operația la bun sfârșit. Era treaba lui să salveze viața lui Mickey. Asta numai dacă Dumnezeu nu intenționa să-l pedepsească pentru ceea ce gândise puțin mai devreme.

* * *

Câteva ore mai târziu, închideau tăietura de pe pieptul pacientului. Operația reușise.

Mickey fu dus la terapie intensivă.

– Ai fost nemaipomenit, Bill, zise Harvey în timp ce-și scotea mănușile. Eu n-aș fi reușit. Ești un chirurg de excepție.

– Știi, unii cred că meseria de chirurg este similară cu cea de mecanic.

– Asta înseamnă că nu te-au văzut pe tine operând. Hei, dar ce-i cu tine? Te doare ceva?

Bill se încovoiase timp de câteva clipe.

– N-am nimic. A fost doar un junghi.

– Probabil că e o durere prin simpatie cu a fratelui tău. La drept vorbind, nici nu știu cum ai putut să ai atâta tărie. Eu n-aș fi putut să-mi operez propriul frate. Te-ai descurcat minunat. Acum du-te și odihnește-te puțin. Ne vedem mâine dimineață.

– E-n regulă, răspunse Bill trecându-și mâna prin păr.

Ieși din sala de operații și se îndreptă spre sala de așteptare. Îi salvase viața fratelui său. Dar cu viața lui ce făcuse?

Laura se ridică și-i ieși în întâmpinare. Nu putu să nu observe că halatul verde de chirurg era ud leoarcă și se lipise de trupul perfect al lui Bill, iar el se mișca încet și părea extenuat. Orele de așteptare și suferință își puseseră amprenta pe chipul ei perfect. Era palidă și riduri fine îi apăruseră în jurul ochilor.

– Am făcut tot ce-am putut, îi spuse Bill epuizat. Să sperăm că va supraviețui. Tot ce mai putem face acum este să așteptăm și să ne rugăm la bunul Dumnezeu. Viața lui Mickey stă acum în mâinile lui.

Laura închise ochii. În spatele ei se auzeau vocile fericite ale celorlalți membri ai familiei.

Simți cum niște brațe puternice o cuprinseseră și deschise ochii. Se afla în brațele lui Bill.

– Ce-i cu tine? Te simți bine? întrebă el îngrijorat.

– Da, acum sunt bine. Îți mulțumesc că i-ai salvat viața, Bill.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, Laura. Mai bine spune-mi ce-i cu Michael.

Băiatul stătea pe canapeaua din spatele lor și plângea încet, ascunzându-și chipul în palme.

– Crede că Mickey a făcut infarctul din cauza lui, explică Laura. N-am reușit până acum să-l conving că n-are nici o vină. Încearcă și tu, poate pe tine te va crede. Eu una, nu știu ce să-i mai spun.

Bill se așeză pe canapea lângă fiul său. Nu suportase niciodată să-l vadă plângând. Îl durea sufletul când știa că băiatul suferă, indiferent din ce motive.

– Mama ta ți-a spus adevărul, începu el.

Băiatul nu se uită la el. Continua să țină capul plecat, fixând cu privirea covorul de sub picioare. Lacrimile i se rostogoleau încet pe obraji.

– N-a fost vina ta, Michael. Mickey avea probleme cu inima. Putea în orice clipă să sufere un infarct. Norocul lui a fost că s-a întâmplat când era cu tine. Te-ai comportat admirabil. N-ai intrat în panică, ai sunat la spital și ai avut grijă de el până să ajungă ambulanța. Datorită ție trăiește.

Michael ridică ochii din pământ.

– Nu mă minți?

– Nu te-aș minți niciodată, fiule.

Se scăpase. Privi repede în jur. Nu-l auzise nimeni, în afară de Laura. Iar ea zâmbea, încercând să-și rețină lacrimile.

– Tatăl tău se va face bine.

– Îmi promiți?

– Îți promit, spuse Bill, rugându-l din nou pe Dumnezeu să-l ajute să-și țină promisiunea.

Michael se aruncă în brațele lui, suspinând încet. Bill și Laura își îmbrățișară fiul, reușind să-l liniștească. Stătură mult timp acolo, îmbrățișați, fără să le pese de cei din jur.

* * *

Laura păși cu teamă în salonul soțului ei. Întreaga priveliște o înspăimânta și n-ar mai fi putut face nici un pas dacă Bill n-ar fi fost acolo s-o încurajeze.

Mickey era înconjurat de o mulțime de aparate, monitoare, suporturi de perfuzii și de transfuzii. Chipul lui era alb ca fața de pernă pe care se odihnea. Părea mai mult mort decât viu.

– Bill, de ce este atât de palid?

– A trecut prin multe, draga mea.

Laura dădu trist din cap.

– Crezi că e o idee bună ca Michael să-l vadă acum? întrebă Bill nesigur.

– Cred că dacă nu l-ar vedea ar fi mai rău.

Laura se apropie de pat și își mângâie blând soțul. Supraviețuise operației, dar până când nu-l va vedea mișcându-se, n-avea cum să creadă că era bine. Acum părea foarte slăbit și nu era convinsă că el va reuși să

ducă totul la bun sfârșit. Îi îndepărtă de pe frunte câteva șuvițe de păr, încercând să nu privească bandajul imens de pe pieptul lui.

– Mă duc să-l aduc pe Michael, zise Bill.

Cei doi arătau minunat împreună – tată și fiu, se gândi Laura, privindu-i cum intrau în salon. De la un timp se înțelegeau foarte bine. Bill răspundea întotdeauna cu răbdare la întrebările lui Michael. Ca și acum.

– El ne poate auzi? întrebă băiatul.

Laura și Bill se priviră în tăcere preț de câteva secunde.

– Nu știu exact, dar nu este exclus, răspunse Bill.

– Crezi că aș putea să-i spun ceva?

– De ce nu? interveni Laura.

Michael se apropie timid de pat și puse o mână pe mâna tatălui său.

– Tată, te rog, iartă-mă. Eu…

– Dragul meu, spuse Laura blând, sunt sigură că știe asta.

– Dar aș vrea totuși să-i spun câteva cuvinte.

Bill o luă ușor de mână și zise:

– Lasă-l. Trebuie să-și descarce sufletul.

Michael zâmbi. Era primul zâmbet pe care Laura îl vedea pe chipul fiului ei de câteva săptămâni încoace.

– Prea bine, atunci. Eu și mama ta te vom aștepta pe hol. Dar să nu stai mult.

Bill părea neliniștit și nervos. Când ajunseră pe holul acum pustiu, Laura îl întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic.

– Ai avut emoții? Mie mi-a fost atât de teamă pentru el...

– De ce? Credeai că n-am să fac tot posibilul să-l salvez?

– O, Doamne, nu. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva, Bill.

– Laura, dacă ai ști la ce mă gândeam în momentele când inima lui refuza să mai bată...

Trebuia să-i spună adevărul. Trebuia să se destăinuie.

– Cum? Dar nouă nu ne-a spus nimeni că ar fi apărut complicații.

– Și de ce v-ar fi spus? Ce puteați face voi?

Avea dreptate, trebuia să recunoască. Însă ideea că Mickey fusese la un pas de moarte o făcu să se cutremure.

– Acum spune-mi, la ce te gândeai în acele clipe?

Bill se îndreptă spre fereastră. N-ar mai fi putut s-o privească pe Laura în ochi.

– Crezi că Mickey e telepatic? Sau doar Dumnezeu mi-a dat o lecție?

– Ce vrei să spui? întrebă Laura confuză.

– Mă gândeam cum s-ar fi schimbat viețile noastre dacă Mickey ar fi murit pe masa de operații…

Poate că ar fi trebuit să fie îngrozită auzind aceste lucruri. Însă nu-l putea învinovăți pe Bill. El se căia pentru gândurile lui păcătoase și suferea enorm, se

simțea asta în tonul vocii lui. Dar tot el era cel care-i salvase viața lui Mickey. Iar asta conta cu mult mai mult decât gândurile pe care le avusese în clipele acelea.

Înainte ca Laura să poată spună ceva, ușa de la salonul lui Mickey se deschise și Michael veni lângă ei.

Bill se masă pe piept. Simțea acolo o durere surdă. Știa că gemenii simțeau telepatic durerile. El și Mickey nu erau gemeni, dar erau foarte apropiați ca vârstă. Sau poate că durerea apăruse din cauză că se temea încă pentru viața fratelui său, pentru faptul că ar fi putut muri atât de tânăr.

Plecară împreună spre casă.

Tot drumul, Bill rămase tăcut. Avea conștiința încărcată. Cum putuse să gândească așa ceva? El și Mickey țineau foarte mult unul la celălalt, indiferent de discuțiile și certurile pe care le avuseseră de-a lungul timpului. Dar se părea că dragostea pentru Laura era cu puțin mai mare decât dragostea pentru fratele său.

Capitolul 7

Dureri de cap

Addie și Doug stăteau pe canapeaua de piele din cabinetul lui Bill și așteptau nerăbdători vești despre Mickey. Mai aveau un motiv în plus pentru care se aflau aici: atăzi urmau să afle rezultatul analizelor lui Addie.

Bill intră în cabinet părând obosit și îmbătrânit. Operația prin care îi salvase viața fratelui său îl extenuase.

– Ia te uită, doi porumbei în cabinetul meu! spuse el, vrând să pară vesel și să mai destindă atmosfera atât de încordată.

Ținea în mână un vraf de hârtii. Se așeză la birou și le citi cu atenție.

– Bill, ce face Mickey? Cum se simte?

– Acum e bine. Să sperăm că totul va evolua normal și de acum înainte.

Nu mai spuse nimic, ci se concentră asupra analizelor pe care le avea în față. Părea îngrijorat, observase Addie. Oare era grav bolnavă?

– Bill, ce se întâmplă? Spune ceva!

Fratele ei tuși, pentru a-și drege vocea și apoi spuse serios:

– Draga mea, cred că ar trebui să te vadă un doctor.

– De ce? Ce fel de doctor?

– Un doctor ginecolog.

Addie și Doug înghețaseră.

– Vorbesc chiar acum cu doctorul Harlan. Să sperăm că vă poate primi.

Spunând acestea, puse mâna pe telefon și formă interiorul colegului său. Era liber timp de o jumătate de oră, așa că-i putea primi pe cei doi.

– Vă aștept după aceea în cabinetul meu, spuse Bill când se despărți de sora și cumnatul lui, în fața ușii pe care scria „ Doctor Harlan".

Se plimbă apoi liniștit pe holurile spitalului. Doamne, cât de bine se simțea aici! Spitalul acesta era casa lui.

Nu știa de ce, dar o bună dispoziție îl cuprinse dintr-o dată. De fapt, exista o explicație. Bănuia că sora lui era însărcinată. Nu spusese nimic, pentru că vroia mai întâi să afle și părerea doctorului Harlan.

Se îndreptă spre secția de terapie intensivă, acolo unde se afla Mickey.

* * *

Timpul trecea tare greu în spital, iar Mickey era plictisit și nervos.

În fiecare dimineață la ora șapte o asistentă îl trezea ca să-l pregătească pentru micul dejun, care se servea abia pe la ora opt. Apoi urma o dimineață întreagă petrecută în fața televizorului. Pe la prânz moțăia, iar după-amiaza era la fel de plictisitoare ca și dimineața. Zilele i se păreau interminabile și din ce în ce mai greu de suportat.

În sinea lui știa că ar fi trebuit să fie mulțumit că era încă în viață. Și mai știa că asta se întâmplase grație fratelui său. Toată lumea în jur vorbea numai despre extraordinarul chirurg Bill Horton, atât de sufletist, atât de bun și atât de priceput.

– Bună dimineața! spuse asistenta de serviciu, o femeie blondă, între două vârste. Ați primit din nou flori.

Îi înmână un buchet enorm de garoafe albe și galbene.

Mickey citi cartea de vizită care însoțea buchetul.

– Sunt de la un client, explică el. Un client pe care l-am salvat de la scaunul electric. Fusese acuzat de o crimă pe care, de fapt, o comisese altcineva, iar eu le-am demonstrat asta juraților.

– A, ce frumos! Spuse asistenta în timp ce aranja cu grijă perna de sub capul lui. Fratele dumneavoastră,

doctorul Horton, a sunat deja de două ori să vadă cum vă simțiți. Spunea că vine să vă vadă puțin mai târziu.

– Serios? Dar ce, îl mustră conștiința?

– Ce spuneați?

– A, nu, nimic. Vorbeam de unul singur.

– Cred că sunteți foarte mândru de el. A făcut o treabă nemaipomenită. Toată lumea vorbește despre reușita lui.

Bill, Bill, Bill! Toată lumea vorbea numai despre el. Se săturase, nu mai suporta.

Asistenta îi schimbă bandajul, îi aranjă patul și apoi plecă. Mickey se gândi cu ce să-și omoare timpul. Luă o carte de pe noptieră și începu să citească. Dar nu era genul lui, așa că se plictisi repede. Ceea ce ar fi citit cu cea mai mare plăcere era unul dintre dosarele lui. Dar i se interzisese de către medici. Ei, și ce?

Simțindu-se ca un hoț, Mickey deschise unul dintre sertarele de la noptieră și scoase cu grijă o servietă pe care reușise să i-o strecoare un curier cu o zi înainte.

Era atât de concentrat asupra dosarului pe care-l citea, încât nici nu auzi când intră asistenta. Se trezi la realitate în clipa când aceasta îi smulgea supărată foile din mână.

– Hei, ce faci?

– Știți regulile, nu? Nu aveți voie să munciți. Trebuie să vă supuneți ordinelor date de medic.

Asistenta zâmbea victorioasă cu dosarele în mână.

– Dă-mi-le înapoi!

– Am să vi le dau, dar numai dacă este de acord doctorul Horton. Vorbim cu el când vine. Probabil că trebuie să apară.

Fără ca Mickey să mai poată spune ceva, asistenta luă servieta și ieși din salon.

– Hei, ia stai așa!

Dar ușa se închisese deja cu zgomot în urma ei.

– Femeie afurisită, pufni el și întinse mâna după telefon să-l sune pe Bill.

Dar își aduse aminte că telefonul fusese scos de acolo cu două zile în urmă, când fusese prins sunând la birou.

Ei bine, dacă toată lumea îl trata ca pe un copil obraznic și neastâmpărat, era cazul să se și poarte ca atare. Trebuia să pună ceva la cale.

– Bună dimineața! răsună o voce de bărbat. Cum te simți astăzi, Mickey?

Era doctorul Harvey White, unul dintre colegii lui Bill. Era însoțit de un grup de medici în halate albe.

– Ți-i prezint pe doctor Rudd, doctor Brooks, doctor Powers și doctor Weisenstein. Domnilor, acesta este fratele lui Bill Horton.

Era strigător la cer! El avea propria lui identitate, era un avocat strălucit. Însă, dintr-o dată, devenise doar fratele lui Bill Horton. Nimeni nu părea să știe cine era el cu adevărat.

– Pacientul a suferit un atac de cord major, începu doctorul, și a fost operat de urgență de colegul meu, doctorul Bill Horton. Procedura chirurgicală a fost foarte complicată deoarece a fost nevoie de un triplu bypass...

Medicul continuă să expună, minute în șir, într-un limbaj specific, situația lui Mickey. Ceilalți puneau din când în când întrebări.

Timp de zece minute, Mickey îi ascultă pe medici, referindu-se la el doar sub titulatura de „ pacientul“ și discutând de parcă el nici nu s-ar fi aflat acolo.

„ Grozav, se gândi. Acum sunt doar o marionetă menită să demonstreze priceperea și talentul fratelui meu...“

Medicii plecară și în cameră se făcu liniște. Derulă în minte cuvintele doctorului White. Acesta le explicase colegilor lui cum inima „pacientului“ încetase să mai bată pe masa de operație și cât de greu fusese să-l readucă la viață.

„ Am fost la un pas de moarte, se gândi Mickey. În ciuda tuturor eforturilor depuse de medici, era cât pe ce să mor“.

Ce ironie! Fantasticul doctor Bill Horton era să-și piardă fratele pe masa de operație.

Simți cum furia îl cuprinde încet, încet. La naiba! De ce trebuia să i se întâmple tocmai lui una ca asta? De ce lui, care avea de crescut un fiu și trebuia să-și găsească un drum în viață?

„ Trebuie să mă fac bine! Trebuie să ies de aici“, își spunea el poruncitor. Simțea cum cuvintele îi pulsează în cap. Se apăsă cu degetele pe tâmple. Îl durea foarte tare capul. Îl ultimul timp îl duruse mereu. Nu mai suporta...

* * *

Bill stătea pe hol, în dreptul ușii de la salonul fratelui său. Dar nu era în stare să intre.

Făcuse tot posibilul pentru a-l salva pe Mickey. Îi făcuse o intervenție chirurgicală complicată, fără de care poate ar fi fost mort de mult. Petrecuse ore în șir lângă patul lui pentru a-l ajuta să-și revină. Nu se așteptase la mulțumiri și recunoștință veșnică. Dar nu se așteptase nici la acuzațiile nerostite pe care le putea citi în ochii lui reci. Însă ele erau acolo, le vedea de câte ori venea să-l viziteze, ca medic sau ca frate. Iar acum se temea să le vadă din nou.

Se forță să zâmbească și intră în salon.

– Bun venit, mare chirurg! îl întâmpină Mickey.

Bill oftă, neputincios.

– Cum te simți astăzi, Mickey? Ești cam palid. Te mai doare capul?

– Uite ce e, mie să-mi spui când pot pleca acasă.

– Deocamdată, nu.

– Și ce înseamnă asta?

– Nu știu exact, încă vreo câteva zile. Trebuie să te ținem sub observație până te refaci complet, răspunse Bill calm, în timp ce lua tensiunea fratelui său.

– Hei, ce faci? Asistenta mi-a luat puțin mai devreme tensiunea.

– Nu-i nimic, vreau să verific și eu.

Încercă să rămână calm, însă fratele lui devenise foarte irascibil și nervos.

Bill vorbise deja cu Laura despre posibilitatea de a preda cazul lui Mickey unui alt doctor, acum că greul trecuse. Nu avea nici un rost să continue să-l trateze, din moment ce Mickey era foarte tensionat în prezența lui. Însă Laura nu fusese de acord. Spunea că în el are cea mai mare încredere și insista ca el să se ocupe în continuare de caz. Și pentru că Bill nu-i putea refuza niciodată nimic, acum toți trei se aflau într-un impas.

Termină de luat tensiunea. Era puțin cam mare. Și, în același timp, durerile de cap persistau. Încercă să nu se alarmeze, însă intuiția îi spunea că ceva nu era în regulă. Nu știa exact ce anume, dar, cu siguranță, ceva se întâmpla.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Mickey văzându-l încruntat.

Bill ezită o clipă.

– Nu, nimic important. De altfel, cred că te refaci foarte repede. Am auzit că asistenta ți-a confiscat o

servietă plină cu dosare. Cred că am să te torturez ca să-mi spui cum ai reușit să le strecori aici.

– Nu e nevoie să mă torturezi. Însuși statul în spital este o tortură pentru mine.

Bill îl înțelegea. Trecuse prin multe încercări în ultimul timp, iar refacerea lui era destul de anevoioasă. Era îngrijorat pentru starea sănătății fratelui lui și, ca să fie sigur că nu era nimic în neregulă, trebuia să-i mai facă niște analize. Însă Mickey protestă:

– Dar mi-ai făcut destule analize. Nu mai vreau să aud de alte investigații.Vreau doar să plec de aici.

– Știu, Mickey, iar eu vreau doar să te ajutăm.

– Da, da, știu eu... Dacă vrei să mă ajuțI, lasă-mă să plec. M-am săturat să stau aici ca o legumă mutilată.

Bill era șocat.

– Dar eu nu te-am mutilat! Eu te-am salvat...

– Serios? Mai bine mă lăsai să mor.

Lui Bill nu-i venea să creadă ce auzea.

– Uite ce e, Mickey, știu că te simți prost, dar te asigur că în curând vei fi în stare să-ți reiei cursul normal al vieții și să te întorci la cei care țin la tine.

– Serios? Ca de exemplu... Te referi la Laura? Nu fi ipocrit...

Râdea ca un apucat.

– Știi ceva, Mickey? Părerea mea este că nu vrei să crezi că cei din jurul tău te iubesc, și asta pentru că

nici tu însuți nu te iubești. Dacă ți-ar fi păsat de tine, nu te-ai fi purtat atât de urât cu femeia asta care este cel mai bun lucru din viața ta. Îmi pare rău pentru tine.

– Să nu-ți mai pară, răspunse fratele lui sarcastic.

– Uite ce este, vreau să știi că am făcut tot ce-am putut pentru tine. Și, crede-mă, nu mi-a fost deloc ușor să operez o inimă împietrită ca a ta.

Se întoarse și ieși din salon.

Mickey rămase din nou singur, în liniștea mormântală, cufundându-se în gândurile lui. Era foarte greu să fii singur în astfel de momente, se gândi el, și nu știa de ce, dar gândul lui fugea din ce în ce mai des la moarte. Probabil că la fel se întâmpla și cu pacienții din saloanele alăturate și de aceea televizoarele mergeau, în general, cu volumul dat la maximum.

Se întinse după telecomandă.

* * *

Viața era frumoasă, se gândi Alice. Frumoasă, dar foarte grea câteodată.

În ultimul timp, familia lor avusese mult de suferit din cauza accidentului lui Michael și a infarctului lui Mickey. Fuseseră momente de cumpănă, momente în care numai credința în Dumnezeu îi ajutase să facă față situației.

Suferise enorm alături de fiul și nepotul ei, alături de toți ceilalți membri ai familiei. Se temuse că-i va pierde, se temuse pentru viitorul lor. Dar acum, totul se aranjase.

În plus, primise cu câteva zile în urmă o veste care-i bucurase inima. Vestea venise ca o alinare pentru sufletul ei îmbătrânit și îndurerat. Fiica ei, Addie, aștepta un copil. Ea și Doug erau foarte fericiți.

Acum aveau să fie cu adevărat familia perfectă, se gândi Alice. Ei doi se iubeau foarte mult, iar dragostea lor dăduse roade. Deși se părea că Addie nu va mai putea avea niciodată copii, după ce o născuse foarte greu pe Julie, cu mulți ani în urmă, iată că Dumnezeu le demonstra încă o dată că există și miracole, că orice este posibil atunci când oamenii se iubesc și se înțeleg bine.

Gândul îi fugi la nepoata ei, Julie. Ce mult și-ar fi dorit ca și ea să aibă copii. Atunci, ar fi devenit străbunică. Numai că mariajul ei cu Scott nu părea să meargă la fel de bine ca al mamei ei.

Alice se gândi că erau momente în care nu reușea să-și înțeleagă nepoata, oricât de mult s-ar fi străduit. Părea câteodată atât de nefericită, fără a avea un motiv anume. Cândva îi spusese că nici nu-și dorea copii. Nu dorea să rănească pe nimeni așa cum o rănise mama ei pe ea, spusese abătută.

Alice oftă. Poate, într-o bună zi, Julie avea să se răzgândească.

Se îmbrăcă și plecă spre spital împreună cu soțul ei.

* * *

– Mickey, dragul meu, arăți foarte bine, spuse Alice aplecându-se să-l sărute pe obraz.

Fiul ei se afla încă imobilizat la pat, dar culoarea îi revenea încet, încet în obraji.

– Trebuie să-i fii recunoscător lui Bill. De altfel, cred că noi toți ar trebui să-i fim, nu-i așa?

„ O, nu, nu se poate“ se gândi Mickey. Oare după-amiaza avea să fie la fel ca dimineața? Simțea cum capul îi plesnește de durere.

– Toți îi suntem recunoscători lui Bill, spuse tatăl său în timp ce își aranja un scaun lângă pat. Ți-a salvat viața, fiule...

– E o mare diferență între a face o operație și a salva o viață, interveni Mickey nervos. O operație e doar o procedură standard.

Părinții lui îl priveau uimiți, neînțelegând ce era cu el. Tom continuă să vorbească, fără să țină cont de remarca lui.

– Doctorul White spunea că Bill s-a comportat ireproșabil. Iar în momentul în care inima ta s-a oprit pe masa de operații, el s-a luptat pentru viața ta de parcă era a lui.

– Mare parte din viața mea este acum a lui, bolborosi Mickey.

– Ce spui?

– Nimic, nimic... Vorbeam de unul singur.

Se masă nervos pe frunte.

– Nu știu cum se face că toată lumea știe de incidentul de pe masa de operație, numai eu nu știam. Oare de ce s-or fi ferit de mine? Nu meritam și eu să știu ce s-a întâmplat cu mine? Ce era așa un mare secret?

– Bine, dar în general, noi nu povestim pacienților despre momentele de criză din timpul unei operații, interveni tatăl său împăciuitor.

– Pacienților? Doamne, m-am săturat de cuvântul ăsta. Oameni buni, eu sunt un pacient mai special, ați uitat? Sunt fiul tău, tată, fiul doctorului Tom Horton și fratele doctorului Bill Horton.

– Dar ce e cu tine azi, fiule? De ce ești atât de nervos? întrebă Alice, încercând să-l liniștească. Încearcă să te calmezi, te rog.

– Mama ta are dreptate. Ar trebui să te liniștești și să nu-ți mai faci atâtea probleme. Nici nu știu de ce ești atât de agitat…

– Nu știi? Stai că-ți spun acum. Pentru că eu abia azi am aflat că operația mea a fost un experiment. Și mă deranjează teribil să fiu tratat ca un cobai.

– Ai înțeles greșit, interveni Tom.

– De ce crezi că am înțeles greșit? Doctorul White m-a vizitat dimineață, însoțit de un grup de medici. Le spunea că toată procedura chirurgicală a fost experimentală.

Tom oftă trist, dar nu abandonă lupta:

– Lasă-mă să-ți explic despre ce e vorba, dar mai întâi vreau să-mi promiți că te liniștești și că nu mai faci observații ironice.

– Bine, bine, am să încerc… Dar nu pot să-ți promit că am să și reușesc.

Tatăl lui fu șocat de răspunsul ironic și spuse:

– Uite ce este, Mickey, știu că treci printr-o perioadă mai grea și încerc să fiu mai mult decât răbdător cu tine. Dar trebuie să-ți spun că ai întrecut măsura. Dacă mai ai de gând să faci comentarii din acestea ironice, să știi că plec și nici nu mai trec pe la tine. Ai înțeles?

Mickey observă că tatăl lui vorbea foarte serios și încercă să calmeze spiritele:

– Bine, tată, îmi cer scuze. N-am vrut să te supăr.

– Bun. Acum, ascultă-mă. Doctorul White a vrut să spună că această procedură nu este prea des întâlnită, dar în esență este asemănătoare cu un dublu bypass. Norocul nostru a fost că Bill a fost capabil nu numai să recunoască necesitatea efectuării unui triplu bypass, ci să-l ducă și la bun sfârșit.

– Dar de ce nu m-ai operat tu, tată?

– Pentru că ești fiul meu și n-ar fi fost corect din punct de vedere etic. În mod normal, nici Bill nu ar fi trebuit să te opereze, dar era un caz de urgență. Nu puteam risca să așteptăm pe altcineva. Și-n plus, Bill este cel mai bun chirurg cardiolog din statul ăsta.

– Ești atât de mândru de el... Nu-ți simți amenințată reputația?

– Nicidecum. Trebuie să știi că și de tine sunt mândru, Mickey. Te-am văzut și pe tine „operând“ în sala de judecată și știu că ești un avocat de excepție.

„ Da, da, se gândi Mickey cu amărăciune, pe cine încerci tu să păcălești? Tu și mama l-ați iubit întotdeauna mai mult pe Bill, știu eu“.

Tom se întoarse spre Alice.

– Te las un pic cu fiul tău. Am puțină treabă. Mă întorc repede.

Alice oftă și se adresă fiului ei:

– Mi-a mai spus o dată că se întoarce repede și a venit după o zi și jumătate... Nici un caz nu este atât de simplu cum pare la prima vedere. Eu sunt fericită că tu nu ești doctor. Știu cum e să iubești un doctor.

– Da, și eu știu.

Alice râse.

– Ar trebui ca doctorii să nu aibă voie să se căsătorească decât între ei.

– Da, pentru ei nimic nu mai contează în afară de medicină...

– Ce-i cu tine, fiule? Ai probleme cu Laura?

Cât de mult ar fi vrut să-i spună. Dar nu putea, deși i-ar fi plăcut să-i demonstreze că Bill nu era atât de perfect precum părea. Și nici Laura. Dar probabil că ar

fi rănit-o prea rău. Mama lui ar fi suferit, poate, mai mult decât el. Nu, nu-i putea face una ca asta.

– Nu, mamă, n-am nici o problemă. Numai că, stând aici, în spital, mi-am amintit cât de mult și-a dorit tata să mă fac și eu medic, ca și el. Poate atunci m-ar fi iubit mai mult, poate ne-am fi înțeles mai bine.

– N-ai dreptate. Te-ar fi iubit la fel de mult, indiferent de meseria pe care ți-ai fi ales-o . Voi doi nu vă înțelegeți prea bine doar pentru că amândoi aveți personalități puternice și, uneori, sunteți foarte încăpățânați. Dar să știi că Tom este foarte mândru că ești avocat, și încă unul renumit.

– Vrei să spui că am fost...

– O, Mickey, știu că e greu să stai aici, imobilizat într-un pat de spital. Dar te vei întoarce curând înapoi la cariera ta.

– Da, da…Dacă voi mai avea vreun client până atunci¼ Bill nu-mi dă voie nici măcar să citesc niște dosare. A pus asistentele să stea cu ochii pe mine, de parcă aș fi cel mai periculos criminal.

– Da, pentru că nu ești încă perfect refăcut. Deocamdată trebuie doar să te odihnești, n-ai voie să faci nimic altceva.

Ușa salonului se deschise și Laura intră.

– Laura, draga mea, mă bucur că te văd, o întâmpină Alice.

Se îmbrățișară și se sărutară. Țineau foarte mult una la alta, iar între ele era o relație foarte frumoasă.

– Alice, m-am întâlnit cu Tom. M-a rugat să-ți transmit că te așteaptă la camera de gardă.

– E-n regulă. Atunci, vă las. Mickey, odihnește-te și vorbim mâine, bine?

Mickey dădu din cap fără entuziasm. Durerile de cap nu-i dădeau pace și se simțea mizerabil.

Laura se așeză lângă soțul ei. Ar fi vrut să-l sărute, dar risca să fie respinsă, așa că renunță.

– Cum te simți, Mickey?

– Minunat. Am avut o zi grozavă. Am câștigat treizeci de mii la jocurile televizate, am învățat mai mult decât speram vreodată despre anorexie și cultivarea plantelor de apartament și am aflat ce scuze pot găsi soțiile care își înșală soții.

Laura să decise să nu răspundă în nici un fel la remarca lui insinuantă și înțepătoare. Se îndreptă spre fereastră și trase draperiile.

– Cred că te uiți prea mult la televizor.

– Dar ce-ai vrea să fac din moment ce sunt țintuit în patul ăsta blestemat?

Soția lui propuse, zâmbitoare:

– Mă gândeam să comandăm o pizza și să stăm de vorbă, așa cum ne plăcea cândva. Ce zici?

– Ei, haide, Laura, nu te mai preface. Nu e nimeni pe-aici care să te audă.

– Dar nu mă prefac... Ce-i cu tine? De ce ești așa de nervos? Știu că perioada postoperatorie poate cauza iritabilitate și depresii temporare, dar…

– Ei, te rog să nu-mi mai vorbești ca un doctor. M-am săturat de atâția doctori în jurul meu.

– Iartă-mă…Și tatăl tău a trecut pe la mine pe la cabinet să-mi spună că ceva nu e în regulă cu tine. Era foarte îngrijorat.

– Bine măcar că cineva își face griji pentru mine.

– Dar toți ne facem griji pentru tine, Mickey. Absolut toți.

Mickey se simțea mai bine acum că aflase că tatăl lui era îngrijorat pentru el. Dar apoi se gândi că la el, precum și la fratele lui, era o chestiune de mândrie. Nu-și puteau permite să-și strice imaginea.

– Mickey, vorbește cu mine. Spune-mi ce ai pe suflet. Altfel nu te pot ajuta, oricât de mult aș vrea, îl rugă Laura.

– Bine. Am să-ți expun foarte pe scurt problemele mele. Am suferit o intervenție chirurgicală complicată. Cariera mea se duce de râpă. Iar tu, iubita mea soție, mă înșeli cu fratele meu în cabinetul tău sau prin vestiare. Sau, și mai probabil, în patul meu de acasă. Și, culmea ironiei, mai ai și tupeul să vii aici și să mă întrebi ce-i cu mine. Ei bine, viața mea e un mare dezastru.

Laura nu mai știa ce să zică. Cuvintele lui o dureau teribil. Dacă i-ar fi dat o palmă, probabil că nu s-ar fi simțit atât de prost.

– Te înșeli, șopti ea. Nici nu-ți dai seama cât de rău te înșeli. Ai nevoie de ajutor. Eu nu te mai pot ajuta.

Se întoarse și ieși din salon. Se simțea de parcă greutatea întregii lumi era pe umerii ei. Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji. Reuși să ajungă în cabinetul ei înainte să se prăbușească.

Mickey se simțea mai rău ca niciodată. Capul îl durea îngrozitor. Auzea zgomote ciudate și deranjante. Urechile îi țiuiau asurzitor, sumbra cameră de spital se învârtea în jurul lui.

Se întinse să apese pe soneria de urgență. Dar se dezechilibră, prins parcă într-un vârtej nemilos, și căzu din pat. Trupul lui zăcea acum inert pe podea, sufletul lui trist nu se mai chinuia așa cum făcuse mereu în ultimul timp.

Capitolul 8

Amnezia

Ce frumos era totul în jurul lui… O pajiște întinsă și verde, înconjurată de păduri cu copaci falnici și pârâuri ce susurau melancolic. Păsările vesele se auzeau necontenit, muzica naturii îl învăluia. Privea cerul senin, infinitul albastru și etern.

Se simțea foarte bine. Nimic nu-l mai durea, nici o grijă nu-l mai apăsa, nici un gând nu-l mai neliniștea. Era atât de bine…

Privi în zare și i se păru că cineva venea alergând spre el, cu brațele întinse primitor. Da, în sfârșit era iubit. Se simți dintr-o dată foarte fericit. Dragostea pulsa frenetic în inima lui rănită.

Femeia se apropiase de el și-l îmbrățișa cu pasiune. Era foarte frumoasă, știa asta, dar nu-i putea distinge prea bine trăsăturile. Chipul ei era învăluit într-o ceață densă, ce devenise aurie în bătaia soarelui.

Dar nici nu conta cum arăta. Important era că se simțea iubit, înțeles și putea începe, în sfârșit, o nouă viață. Inima lui tânjise prea mult după dragoste, liniște și fericire. Iar acum le avea pe toate. Plus toată această feerie în fața ochilor lui.

* * *

Doug era în al nouălea cer. Nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de fericit. Vestea că va deveni tătic îl luase prin surprindere. Nu se așteptase la asta și, dacă se gândea mai bine, nici nu putea spune că și-o dorise cu ardoare. Știa că era puțin probabil ca Addie să mai poată avea copii și se obișnuise cu ideea.

Însă acum realiza că un copil era tot ce-și mai putea dori de la viață. Și, până la urmă, asta își dorise cel mai mult, dar nu-și dăduse seama.

Avea o soție perfectă. Frumoasă, seducătoare, tandră și iubitoare, Addie venea în întâmpinarea tuturor dorințelor lui. Împreună aveau o casă superbă, aranjată după gustul și nevoia lor de confort. Avea o afacere proprie, care mergea din ce în ce mai bine și care îi dădea mari satisfacții. Iar acum… Acum avea și un bebeluș în pântecele iubitei lui soții.

Dumnezeu fusese darnic cu el, trebuia să recunoască asta.

Intră fericit în clubul care îi purta numele. Angajații lui îl salutară prietenos. Se înțelegea foarte bine cu toți, întemeiaseră aici o mică familie. La început fusese destul de greu, până înțeleseseră că trebuie să-și facă datoria întocmai, iar răsplata va fi pe măsură. Însă acum totul mergea bine.

Se îndreptă spre biroul lui. Mai avea de pus la punct câteva amănunte pentru petrecerea pe care urma s-o organizeze în cinstea soției lui. Avea să fie o petrecere trăsnet, la care va invita toată familia și toți prietenii. Toată lumea trebuia să împărtășească bucuria lor.

Telefonă la firma care se ocupa de decorarea localului.

– Să nu uitați! Vreau o mie de baloane roșii, pe care să scrie „ Addie, Doug și bebe“. Mai vreau buchete asortate de flori de câmp pentru fiecare masă și pentru bar. Vreau ca totul să fie perfect, la fel ca soția mea. M-ați înțeles? Per-fect!

Închise telefonul și verifică lista cu meniuri. Bifă repede felurile de mâncare pe care le dorea pentru petrecere și se îndreptă spre bucătărie.

– Dragul meu, se adresă Doug bucătarului, acesta este meniul pentru marea petrecere. Ai grijă! Consideră că dai acum cel mai important examen al vieții tale.

Bucătarul zâmbi.

– 'Nțeles, șefu!

Tot personalul era fericit pentru Doug. Nici nu puteau fi altfel, pentru că era un om minunat. Exigent, dar minunat.

Acum, că toate erau puse la punct, se putea întoarce acasă, la draga lui soție. Avea să revină la bar, dar mai târziu. Și poate Addie îl va însoți atunci. Asta numai dacă se simțea destul de bine. Sarcina îi dădea destulă bătaie de cap, din păcate.

* * *

Mickey se trezi pe podeaua rece și tare. Probabil că, în cădere, se lovise la cap, pentru că-l durea îngrozitor. Văzu patul din apropiere. Oare de acolo căzuse? Dar oare unde se afla? Locul acesta i se păru familiar, dar nu-și aducea aminte de ce era aici. Știa doar că nu-i plăcea și că nu mai dorea să rămână nici măcar un minut.

Se concentră. O, Doamne, nu numai că nu-și aducea aminte unde era, dar nu știa nici cine era.

Auzi niște voci. Prin ușa întredeschisă văzu două femei în halate albe. Deci se afla într-un spital. Dar oare de ce?

„ Nu, nu se poate să fiu într-o clinică psihiatrică. Doamne, te rog, e destul că nu știu cine sunt. Vreau să fiu într-un spital obșnuit“.

O durere ascuțită îi străpunse pieptul. Se uită și văzu un bandaj mare. Îl dezlipi la un colț. Era o tăietură lungă, cusută cu multe, multe fire. Oare de ce-l tăiaseră așa? Duse instinctiv mâna la cap, pipăindu-se cu atenție. Tot ce putea simți erau firele de păr. Deci nu-l operaseră și la cap. Bine, dar atunci de ce nu-și putea aminti cine era sau ce se întâmplase cu el?

Văzu că pe partea cealaltă a patului se afla un buton. Se gândi să se târască până acolo și să apese pe el, dar ceva în interiorul lui nu-l lăsa să facă asta. Se sprijini de pat și se ridică în picioare.

Era cam amețit, tremura și avea sentimentul că nu trebuia să se afle acolo. Nu era în siguranță. Trebuia să plece cât mai repede. Dacă medicii aflau că își pierduse memoria, cine știe ce aveau de gând să-i facă sau cine știe dacă aveau să-i mai dea vreodată drumul din acest spital nenorocit. Poate dacă scăpa de aici și-ar fi amintit cine era și ce se întâmplase cu el. Poate memoria avea să-i revină afară, la aer curat. Cu cât se gândea mai mult la plecare, cu atât i se părea cea mai bună alegere.

Dar nu putea pleca în pijama, ceilalți l-ar fi remarcat imediat. Căută în dulap și găsi o cămașă, o pereche de pantaloni și una de pantofi. Fu dezamăgit să constate că în buzunarele pantalonilor nu se afla nici un act de identitate, nici măcar un carnet de conducere și nici un ban. Hainele nu i se păreau

cunoscute, dar i se potriveau perfect. Descoperi inițialele M.H. încrustate pe catarama curelei de piele. Se întrebă de la ce proveneau oare. Dar n-avea timp să se gândească.

Îndreptându-se spre ușă,se văzu în oglindă. Rămase nemișcat în fața imaginii reflectate de sticla strălucitoare. Era un tip de vreo treizeci de ani, destul de înalt, cu trăsături normale. Nu arăta rău deloc, numai că era puțin cam palid. Se întoarse repede, temându-se parcă de străinul din oglindă.

Scoase capul pe ușă și privi de-a lungul coridoarelor. Asistentele erau destul de departe și nu se uitau în direcția lui. Așa că era timpul să plece.

Înainta repede pe coridorul luminat, observând că nu existau nici uși și nici grilaje de protecție. Deci nu se afla într-o clinică de psihiatrie, se gândi ușurat. Ajunse în dreptul liftului și apăsă pe buton. Aștept încordat, rugându-se în sinea lui ca nimeni să nu-l recunoască.

Reuși să ia liftul și ajunse în curând la parterul spitalului. O mulțime de oameni treceau pe lângă el, dar nici o figură nu i se părea cunoscută. Oare nimeni nu-l recunoștea, nu avea chiar nici o cunoștință în marea asta de oameni? Se simți ca un extraterestru sau, mai degrabă, se simți invizibil. Dar nu mai conta. Era, în sfârșit, liber.

Se îndepărtă repede de spital și, la câteva blocuri distanță, găsi o bancă și se așeză. Era epuizat și nu-și putea aduce aminte de nimic. Avea oare o familie? Nu purta verighetă. Căută în memorie, dar nu găsi nimic, decât un mare gol. Același gol îl regăsi și în sufletul lui.

Se ridică și plecă mai departe. Nu era în siguranță, pentru că nu se îndepărtase destul de mult de spital. În plus, ar fi trezit mai puține bănuieli mergând, decât stând pe o bancă, arătând confuz și derutat.

„ Trebuie să merg, să merg continuu“, își spuse în gând. „ Trebuie să mă îndepărtez cât mai mult de locul ăsta blestemat.“

Dar cât de departe ar fi putut ajunge, așa slăbit cum era?

Pășea încet pe trotuar, privind cu atenție în jurul său, sperând să vadă o persoană sau cel puțin un lucru care să i se pară cunoscut și să-i readucă memoria. Dar nimic nu i se părea familiar. Era înconjurat de străini, ignorat de o lume întreagă.

Își privi din nou mâinile. Nu știa de ce, dar era obsedat de faptul că pe inelarul lui nu se afla nici o verighetă, nici un semn că ar fi aparținut cuiva. Iar gândul că era singur pe lume îl aducea încet, încet în pragul disperării.

* * *

– Inelul, vă rog.

Cavalerul de onoare căută într-unul dintre buzunare, apoi în celălalt. Spuse disperat:

– Nu găsesc inelul.

Apoi, când toată lumea începuse să murmure și să se foiască, el scoase inelul din buzunarul de la piept și i-l înmână mirelui.

Laura zâmbi amuzată și se întoarse să vadă reacția lui Bill. El nu zâmbea. Nici măcar nu privea la mirii care stăteau în fața altarului. O privea pe ea. Și era atâta dragoste în privirea lui… Se simți minunat, mângâiată de acea privire drăgăstoasă. Dar își aduse aminte că se aflau în public și spuse oarecum răstit:

– Bill, încetează!

Nu era indicat ca cei din jur să-i vadă cu câtă dragoste se priveau.

Laura își îndreptă din nou atenția spre ceremonia religioasă. Era momentul în care Susan punea verigheta pe degetul lui Greg. Ce bine arătau împreună! Spera din tot sufletul ca cei doi să fie mereu la fel de fericiți ca în aceste clipe. Spera ca amândoi să poată uita noaptea aceea în care Susan se refugiase în brațele unui străin, străin ce se dovedise a fi nimeni altul decât fratele lui Greg.

Fără să vrea, Laura se întrebă cum ar fi fost dacă ea și Bill s-ar fi aflat acum în fața altarului. Cât de

minunat ar fi fost să înceapă o nouă viață împreună, plină de iubire și pasiune, se gândi ea visătoare.

Întotdeauna crezuse că-l iubise pe Mickey. Sau poate că asta dorise ea să credă. Dar acum se convinsese că sufletul ei îi aparținea în totalitate lui Bill. Nu mai avea cum să nege aceste sentimente atât de puternice.

Un scâncet o făcu să revină la realitate. Era Alice. Încerca să-și stăpânească lacrimile, dar nu reușea.

Laura scoase un șervețel din geantă și i-l dădu.

– Căsătoriile mă fac mereu să plâng, șopti Alice. Uite ce frumoși sunt amândoi! Fericirea se citește pe chipurile lor.Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut veni și Mickey. Susan ține foarte mult la el. Dacă nu era el, Susan ar fi fost după gratii acum.

Mickey era într-adevăr un avocat excepțional, se gândi Laura cu mândrie. Participase și ea la câteva din procesele lui și văzuse cât de bine știa să îmbine logica, bunul simț, îndrăzneala și, de ce nu, farmecul personal.

Doamne, cât de bine se înțeleseseră ei doi la început, își aminti ea cu tristețe. Mickey fusese un adevărat prieten pentru ea după ce dispăruse Bill. Plânsese pe umărul lui, iar el o înțelesese și o ajutase să depășească momentul. Fusese ca un balsam pentru sufletul ei rănit.

Încet, încet, se îndrăgostise de el. El o curtase răbdător și, până la urmă, o ceruse în căsătorie.

Când se întorsese Bill, era deja prea târziu. Laura se căsătorise cu Mickey. Acum îi părea rău că fusese atât de slabă și de proastă încât să uite de singura ei dragoste adevărată și să cadă în brațele lui Mickey.

Mai târziu, Mickey își dăduse seama că mariajul lor fusese o greșeală și începuse să-l bănuiască pe Bill că încearca să i-o fure pe Laura. El nu știa însă că dragostea adevărată nu putea fi furată.

Cineva apăruse lângă Laura și-i întrerupse gândurile.

– Doamnă Horton, sunteți chemată la telefon.

Se ridică și ieși din capelă. Noroc că locurile lor se aflau în partea din spate a bisericii și deci nu fusese nevoită să deranjeze prea multă lume pentru a ieși.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjez, doamnă Horton. Dar vă caută cineva de la spital, explică aprodul în timp ce o conducea pe Laura spre biroul preotului.

O invită înăuntru și apoi o lăsă singură, întorcându-se în biserică. Laura ridică receptorul, având un presentiment ciudat.

„ Ia nu te mai gândi la prostii!“, își spuse poruncitor. „ Probabil că e secretara. Sună pentru o programare apărută în ultimul moment.“

Dar știa foarte bine că cei de la spital o căutau numai în caz de urgență.

– Aici Laura Horton, spuse ea în receptor.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjez, doamnă doctor, spuse o femeie care se prezentase ca fiind asistenta de serviciu. Vroiam doar să vă întreb, domnul Horton este cu dumneavoastră acolo?

– Mickey? Bineînțeles că nu e aici. Nu era suficient de refăcut pentru a mă putea însoți. De ce? Vreți să spuneți că nu mai e în spital?

Urmă o scurtă pauză.

– Nu mai e în salonul dumnealui.

– Ați verificat, poate e la laboratorul de analize…

– Am căutat peste tot, chiar și în subsoluri. Doamnă doctor, îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar soțul dumneavoastră nu e de găsit.

Laura își masă tâmplele. Trebuia să fie calmă, să poată gândi logic.

– Poate a ieșit la plimbare, în curtea spitalului. Sau poate e la bufet. Ați căutat și acolo?

– Am căutat în tot spitalul. Facem asta de două ore.

– Două ore? Și de ce nu m-ați sunat mai devreme?

Panica o cuprindea încet, încet, oricât de mult încerca să-i reziste.

– N-am vrut să vă alarmăm degeaba. Am crezut că-l vom găsi, dar eforturile noastre au fost zadarnice.

Laura închise ochii.

– Îmi cer scuze, n-am vrut să vă acuz de nimic. Ați făcut tot ce trebuia și pentru asta vă mulțumesc. Ajung la spital în zece minute.

– Bine. Și, doamnă doctor…

– Da?

– Încercați să rămâneți calmă. Trebuie să-l găsim noi până la urmă…

Laura închise telefonul și încercă să se liniștească. Probabil că, până va ajunge la spital, Mickey va fi deja în patul lui, uitându-se la televizor. Însă oricât de mult își repeta chestia asta în minte, nu reușea s-o creadă cu adevărat.

Se gândi să plece imediat la spital. Dar n-ar fi fost drept. Familia trebuia să știe ce se întâmplase.

Intră în biserică. Ceremonia era deja pe sfârșite. Mirii se întorceau de la altar și pășeau acum pe primul lor drum împreună, spre viitor. Susan se aruncă de gâtul Laurei.

– Îți vine să crezi? Am reușit! Acum suntem căsătoriți.

Arăta perfect în rochia de mireasă, iar chipul ei frumos strălucea de atâta dragoste și fericire. Era foarte entuziasmată.

– O, Laura, îți mulțumesc din suflet că ți-ai făcut timp să vii să mă vezi în această postură.

– Și eu mă bucur că am putut veni, draga mea. Vă felicit pe amândoi și sper ca toată viața să fiți la fel de fericiți ca acum. Dar în același timp mă văd nevoită să-mi cer scuze că nu pot rămâne la recepție. A intervenit ceva la spital.

– Ce păcat! Ne pare rău, dar ne bucurăm că ai reușit totuși să ajungi la ceremonia religioasă. A însemnat foarte mult pentru noi.

Laura se despărți de ei și plecă în căutarea lui Bill. Îl găsi puțin mai în față.

– Bill, slavă cerului că te-am găsit, spuse ea pe nerăsuflate. Au sunat de la spital. Mickey a dispărut.

– Vrei să spui că nu e în salonul lui... Bine, dar sunt atât de multe alte locuri unde ar putea fi.

– Nu. Au spus că au răsturnat spitalul cu susul în jos și nu l-au găsit nicăieri. Le-am spus că venim imediat.

Bill își puse un braț pe umerii ei.

– Liniștește-te. Sunt sigur că nu s-a întâmplat nimic. Hai să le spunem și părinților mei și apoi plecăm într-acolo.

Laura îl urmă prin mulțimea de oameni. Îi găsiră pe Tom și Alice stând la rând și așteptând să felicite mirii.

– Mamă, tată, au sunat de la spital…

– O, nu, nu se poate, spuse Alice pălind. Fiul meu a murit…

– Nu, mamă, Mickey a dispărut. Sau, cel puțin, nu e în salonul lui. Dar sunt sigur că nu s-a întâmplat nimic cu el.

– Bine, dar nu l-au căutat și ei? interveni Tom.

– Ba da, dar nu l-au găsit. Noi plecăm chiar acum într-acolo.

– Venim și noi, spuse Tom.

* * *

Camera lui Mickey era goală când ajunseră cu toții la spital.

– Cum se poate ca un pacient să dispară pur și simplu, fără ca voi să observați? o întrebă Tom pe asistenta șefă.

Laura traversase deja salonul și verifica dulapul.

– Simplu, spuse ea văzând interiorul gol al dulapului. S-a îmbrăcat și a ieșit, ca un vizitator oarecare.

Dar Tom nu acceptă astfel de scuze.

– Bine, dar cum e posibil să nu observe nimeni nimic? De ce n-ați fost mai atente? Vă știam mai responsabile…

– Domnule doctor, credeți-ne, nici noi nu știm cum s-a putut întâmpla una ca asta. L-am căutat peste tot, dar nu e de găsit.

– Lui Mickey nu-i plăcea aici, interveni Laura, ura spitalul. Dar nu m-am gândit nici o clipă că putea să fugă.

Apoi își aminti de ultima lor discuție.

– În ultimul timp, Mickey fusese supărat pe toată lumea. Spunea că nimănui nu-i păsa de el. O, Dumnezeule, dacă din disperare a făcut cine știe ce lucru prostesc?...

– Ei, nu începe să te gândești la toate prostiile, spuse repede Bill. Trebuie să ne liniștim. Probabil că există o explicație logică în toată chestia asta. Și indiferent cât de supărat ar fi fost, Mickey nu și-ar fi putut face singur nici un rău.

Aici avea dreptate. Mickey era un om cu picioarele pe pământ. Bill continuă să-și exprime gândurile:

– Poate că a simțit nevoia să stea departe de noi pentru un timp. Era supărat pe noi toți, dar mai ales pe mine pentru că-l țineam țintuit în pat.

Nu le spuse însă cât de mult îl îngrijoraseră durerile acute de cap și tensiunea fluctuantă ale lui Mickey. Poate avea să-i spună lui Tom mai târziu, dar Laura și Alice nu trebuia să știe. Și-ar fi făcut și mai multe griji.

– Cred că ar trebui să anunțăm poliția, sugeră asistenta șefă.

– Te rog, Doamne, ai grijă de fiul meu, striga disperată Alice. Nu-l lăsa să moară!

Capitolul 9

Confuzie generală

Bâjbâia într-o beznă totală. Se simțea de parcă mersese ore, zile, luni.

Apoi văzu dintr-o dată o lumină, undeva departe. Era lumina de la capătul tunelului lung și întunecat.

Îi era foarte sete. Avea gâtul uscat și-l ardea. Văzu o piscină și se apropie de ea. Îngenunchie, apoi se aplecă să bea apă. Dar, ciudat, nu-și putea vedea chipul pe suprafața apei. Se trase înapoi înspăimântat, chiar îngrozit.

– Trezește-te, domnule, ai avut un coșmar.

Deschise ochii și-l privi speriat pe bărbatul care stătea alături de el în camion. Își șterse transpirația rece de pe frunte.

– Nasol, nu? Și eu aveam coșmaruri, mai ales după război. Mă doare stomacul, cred că e gol. Al tău? Cred că și ție ți-e foame, ai dormit câteva ore bune.

Dacă omul acela ar fi știut că nu numai stomacul îi era gol, ci și mintea, și sufletul, se gândi Mickey. Nici nu știa care era mai rău, coșmarul sau realitatea. Încă nu-și amintise nimic, nici măcar numele lui. Era în continuare un om fără identitate. Și cine știa cât timp avea să mai rămână așa.

– Ei, ia zi?

– Ce să zic?

– Mâncăm ceva? întrebă șoferul.

– Nu, mie nu mi-e foame. Cred că mi-ar prinde bine dacă aș mai dormi puțin. Am să cobor doar până la toaletă, iar apoi mă întorc în camion și mă culc până mănânci tu. Nu te superi, nu?

– Cum să mă supăr? Poți să rămâi aici și să dormi cât vrei. Să știi că nu sunt supărăcios din fire.

Șoferul parcă în fața unui bar, își pieptănă cu grijă părul de culoarea nisipului, își vârî cămașa în blugi și apoi coborî.

– Odihnește-te, Marty, strigă el. Chiar pari obosit. Și ai grijă să nu visezi urât. Dacă întârzii, înseamnă că stau mai mult de vorbă cu Betty Lou. N-am mai văzut-o de când am trecut ultima oară pe aici.

* * *

Când camionul oprise să-l ia, șoferul se prezentase: Frank. Dar el nu știuse cum să se prezinte. Știa doar

inițialele: M.H. Michael fusese primul nume care-i venise în minte, dar îl făcea să se simtă un pic ciudat. Și totuși, simțea că numele lui semăna oarecum cu Michael. Marty? Da, era foarte bun. Iar numele de familie? Tocmai treceau pe lângă un magazin pe al cărui frontispiciu scria „ Hansen's“. Deci, asta era. „Marty Hansen“, se prezentase el.

Moțăia încă atunci când șoferul se întoarse.

– Am luat un sandviș la pachet, iar Betty Lou mi-a umplut termosul cu cafea, spuse Frank vesel. M-am gândit că ești lefter și că ți-a fost rușine să-mi spui că ți-e foame.

Se instală pe scaunul lui și adăugă:

– Poate m-am înșelat, dar cred că nu e nici o problemă. Eu am întotdeauna loc și pentru un sandviș în plus. Poate ești prea mândru și nu vrei să recunoști că ți-e foame.

Așa era, era mândru. Dar acum, mândria se lupta cu foamea. Și nu putea ști când avea să i se ivească din nou ocazia de a mânca ceva.

– Ai dreptate, spuse Marty luând sandvișul. Sunt mândru, dar falit. Îți mulțumesc, oricum.

Era foarte bun. Nici nu-și mai aducea aminte de când nu mai mâncase.

Ce ciudat, se gândi el. Nu-i venise deloc ușor să accepte ceva de la un străin. Probabil că fusese un bărbat stăpân pe el, cu o situație materială sigură, care

nu ceruse niciodată ajutorul nimănui. Nu știa sigur, dar spera să afle în curând, dacă afurisita asta de amnezie avea să dispară.

Privindu-și tovarășul de călătorie, Marty se gândi că Frank era cam de aceeași vârstă cu el, deși părea mai în vârstă. Era, de asemenea, mai descurcăreț și mai înțelept. Îi plăcea compania lui. Oare semănau? Nu, era imposibil. Mâinile lui Frank erau mult mai muncite decât ale lui, iar hainele erau de o calitate mai proastă.

– Îți place stilul ăsta de viață? îl întrebă Marty.

Simțea nevoia să vorbească, să afle mai multe despre tovarășul său de drum.

Frank dădu afirmativ din cap.

– Deocamdată îmi convine. Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez singur, să fiu propriul meu stăpân. Știi, noi, camionagii, ne asemănăm oarecum cu fermierii. Numai că noi stăpânim autostrăzile, în timp ce ei stăpânesc vitele.

Înaintau cu viteză pe autostradă și treceau din când în când prin mici orașe. În fiecare dintre ele, Marty căuta ceva cunoscut, ceva care să i se pară cât de cât familiar.

– Frumoasă țară, nu-i așa? zise Frank observând interesul tovarășului său de drum pentru peisajul înconjurător.

Marty dădu afirmativ din cap.

– Ești urmărit? întrebă șoferul, bănuitor.

Întrebarea îl luase prin surprindere. Acum nu mai admira împrejurimile, ci se uita mirat la tovarășul său de drum.

– A, nu.

– Mi-am dat seama. Am învățat să cunosc oamenii dintr-o privire.

„ Dacă aș fi fost urmărit, n-aș fi reușit să fug din spital, se gândi Marty. Probabil că aș fi fost păzit de gărzi. Nu, nu fug de nimeni. Poate doar de mine însumi... Poate că nici nu vreau să-mi amintesc cine sunt cu adevărat...“

Marty călători împreună cu Frank sute și sute de kilometri. Dar în tot timpul acesta nu reuși să-și amintească nimic din trecutul lui, nici o figură umană și nici un loc nu i se părură cunoscute.

Deodată, Frank se abătu de la drumul principal.

– Vreau să-ți arăt ceva, spuse el în timp ce făceau curba.

Intrară într-un peisaj de țară, verde, frumos și liniștit. Era genul de loc unde ți-ar fi plăcut să rămâi, să te regăsești. Marty era fermecat.

– Ei, ce zici?

Ce putea să zică? Nici nu găsea cuvintele potrivite pentru a-și exprima părerea despre acest colț de rai. I se părea oarecum cunoscut.

Pajiștea pe care se aflau acum era înconjurată de păduri din care răsuna ciripitul vesel al păsărelelor, de râulețe ce o brăzdau și străluceau în bătaia soarelui. Totul i se părea familiar. Oare mai fusese vreodată pe-aici?

– Eu am colindat toată țara în lung și-n lat, zise Frank, dar nicăieri n-am întâlnit un loc ca acesta.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Am început să strâng bani. Mă gândesc să-mi cumpăr și eu o bucată de pământ pe-aici, într-o bună zi. Poate am să-mi găsesc și o nevastă și ne vom stabili aici. Vom crește împreună copiii și ne vom ocupa de agricultură.

Era o idee bună, se gândi Marty. Își dădu seama că și lui i-ar fi plăcut să trăiască în aceste locuri. Și lui i-ar fi plăcut să aibă o familie, să simtă că aparține cuiva. Dar oare avusese vreodată așa ceva?

– Te superi dacă rămân aici? întrebă el dintr-o dată.

– Da' ce-ți veni omule?

– Nu știu. Pur și simplu locul ăsta mă atrage. Poate că ceea ce înseamnă pentru tine „într-o bună zi“, pentru mine înseamnă „ chiar acum“.

Simțea în sufletul lui gol că asta trebuia să facă, să rămână în acel loc minunat. Liniștea și fericirea pluteau în aer, speranța îi renăscuse.

Dar cum îl putea înțelege Frank, când el însuși nu se putea înțelege?

– Bine, spuse Frank. Faci cum vrei.

Câteva minute mai târziu, Marty urmărea cum camionul se îndepărta. Într-o mână ținea jacheta pe care i-o dăduse Frank, spunând că era veche și lui nu-i mai trebuia, iar cu cealaltă îi făcea cu mâna singurei sale cunoștințe, singurului său prieten. Apoi camionul se pierdu într-un nor de praf.

Marty rămase pe loc câteva momente, apoi porni încet pe marginea drumului. Nu știa unde se afla, nu știa încotro se îndrepta, nu știa ce-i va rezerva viitorul. Tot ce știa era că până acum se descurcase destul de bine: își găsise adăpost, hrană și chiar un prieten.

Îi veni în minte un citat din Aristotel: „ Orice lucru început bine este pe jumătate făcut".

Ce ciudat, se gândi el. Nu-și amintea absolut nimic despre el, despre familia sau prietenii lui, dar își amintise cuvintele lui Aristotel. Și totuși, era un semn bun. Probabil că începea să-i revină memoria.

Soarele ardea cu putere, iar drumul pe care mergea părea fără sfârșit. Transpirația i se prelingea încet pe frunte și pe spate. Își descheie cămașa, simțind pe piept adierea ușoară a vântului. Scoase din buzunar o batistă și se șterse pe față.

La un moment dat, văzu în depărtare o fermă. Se simți ușurat, ca un om care mergea de zile întregi prin

deșert și descoperise o oază. Se apropie cu pași repezi. O femeie stătea în genunchi, în fața casei și planta floricele.

Maggie introduse o petunie în cuibul de pământ, apoi apăsă cu mâinile pământul moale și cald. Îi plăcea să simtă atingerea solului. De când nu mai avusese timp să se ocupe de asta? Munca la fermă nu se termina niciodată, chiar dacă munceai din zori și până la apus. Iar seara se ocupa de acte și hârtii, chiar dacă nu-i plăcea să facă asta.

Dacă n-ar fi fost atât de pierdută în gânduri, l-ar fi observat probabil pe străinul care stătea în fața porții. Dar câinele ei, Tramp, îl observase și sărise deja pe el, culcându-l la pământ.

– Tramp, stai! strigă Maggie.

Animalul se trase înapoi.

– Îmi cer scuze, domnule. Sunteți rănit?

– Numai mândria mea a avut de suferit, bolborosi Marty, ridicându-se cu greu.

Se uita speriat la câinele care încă mârâia. Se scutură de firele de iarbă și de urmele de praf.

– Vroiam să vă rog să-mi dați ceva de băut, dacă nu vă e cu supărare.

Marty se uită mai bine la femeia care stătea în fața lui și-l privea îngrijorată. Era foarte frumoasă, cu părul de un roșcat închis. Nu-și aducea aminte să mai fi

văzut o femeie atât de specială în toată viața lui. Uitase chiar și de setea arzătoare care-l chinuise până atunci.

Maggie era conștientă că bărbatul o studia cu atenție, dar n-avea ce să facă. Și-n plus, nici nu o deranja. Spera doar să nu aibă praf pe față, cum avea de obicei când se ocupa cu grădinăritul, iar blugii ei vechi să nu fie rupți.

Musafirul ei era genul de bărbat la care, dacă ar fi avut timp vreodată în viața ei să viseze, ar fi visat cu siguranță. Era un bărbat bine făcut, atrăgător, cu trăsături simple, dar frumoase.

Apăruse de nicăieri, ca să intre în ferma și în viața ei.

Marty nici nu observase cârjele care stăteau întinse pe iarbă în apropiere. Femeia se întinse după ele și se ridică greu. Tramp veni repede lângă ea, vrând să se joace, însă ea se dezechilibră și căzu din nou pe iarbă. Râdea și împingea veselă animalul care vroia acum s-o lingă pe față.

– Ați pățit ceva, domnișoară? întrebă Marty apropiindu-se de ea.

– Nu, nu. Sunt bine.

Avea probabil în jur de douăzeci de ani, se gândi Marty. Trăsăturile ei erau copilărești. Tenul îi radia de sănătate și vitalitate. Părea foarte energică, în ciuda handicapului ei.

– Dar de ce-l lași să se joace așa cu dumneata?

– Tramp știe că nu trebuie să mă trateze ca pe un bibelou de porțelan, răspunse Maggie cu răceală.

Iar din expresia chipului ei, Marty înțelese că și el trebuia să facă la fel. Femeia asta avea un caracter puternic și era, de asemenea, foarte mândră.

În sufletul lui, Marty simți deodată nevoia s-o cunoască mai bine. Se uită repede la mâna ei și descoperi cu bucurie că nu purta verighetă.

– Mă întrebam dacă aș putea găsi ceva de lucru la ferma dumitale, spuse el dintr-o dată.

* * *

Laura se gândea cu disperare că Mickey ar fi putut fi deja mort, lovit de o mașină sau ucis de un criminal. Sau poate că el însuși își pusese capăt zilelor...

Gândurile acestea nu-i dădeau pace. Se simțea vinovată pentru că nu-și dăduse seama la timp cât de tulburat era soțul ei și nu insistase să-l ajute. Alice și Tom se învinovățeau și ei pentru că nu făcuseră mai mult pentru copilul lor nefericit. Bill își făcea și el procese de conștiință, iar Michael credea că el purta toată vina celor întâmplate.

– Au trecut deja două luni și nimeni n-a aflat nimic despre el, spuse Alice tristă.

Părea mai îmbătrânită și parcă nimic în jurul ei n-o mai interesa cu adevărat. Dispariția lui Mickey o afectase foarte mult.

– Cum se poate așa ceva, Laura?

Dar ea nu-i răspunse. Nici n-ar fi știut ce să spună. Privi în jurul ei și văzu chipurile amărâte ale celorlalți membri ai familiei. Era atâta durere...

Telefonul sună, făcându-i pe toți să tresară.

Laura sări să răspundă. Toți ochii erau ațintiți asupra ei, plini de speranță.

– E ofițerul de poliție, le spuse ea în șoaptă, acoperind cu căușul palmei receptorul.

– Da? Și nu era el?

În clipa aceea, speranța muri în ochii tuturor.

– Mulțumim, domnule ofițer.

Puse receptorul la loc, luptându-se cu lacrimile ce amenințau să-i inunde obrajii și temându-se să le dea celor dragi încă o veste tristă.

Găsiseră pe cineva care avea toate semnalmentele lui Mickey, dar se dovedise că nu era el. Tristețea îi cuprinse din nou, speranța muri.

– Și dacă a murit? întrebă Michael plângând în hohote.

Alice veni lângă el să-l liniștească.

– Nu plânge, dragul meu.

Dar și ea avea lacrimi în ochi.

– Să sperăm că totul va fi bine, până la urmă.

Așa spuneau mereu, dar nimic nu era cu adevărat bine, atâta timp cât Mickey nu era cu ei și nici măcar nu știau dacă mai era în viață.

Michael fusese foarte tensionat în ultima vreme și asta nu-i făcea deloc bine, se gândi Alice. Trebuia să-l scoată cumva din starea asta.

– Michael, zise ea, ce-ar fi să vii să stai la noi câteva zile?

– Nu, bunico, stau aici. Dacă sună tata?

– Sunt sigură că mama ta ne va ține la curent cu tot ce se întâmplă, nu-i așa Laura? interveni Tom.

– Bineînțeles. Du-te și stai cu bunicii, Michael. Le-ar prinde bine să fii lângă ei pentru un timp. Promit să vă sun de îndată ce aflu ceva .

– Bine, acceptă băiatul. Mă duc să-mi strâng lucrurile.

Înainte să plece, Tom îi spuse lui Bill:

– Te rog să ai grijă de Laura, fiule. Mi se pare că nu se simte prea bine.

Bineînțeles că va avea grijă de ea, se gândi Bill. Era singura femeie pe care o iubea și pe care o iubise vreodată cu adevărat. Și, pentru prima oară de la dispariția lui Mickey, își dădu seama că acum aveau șanse să fie împreună, așa cum își doriseră dintotdeauna. Însă un sentiment amar de vinovăție îi încolți imediat în minte. El nu vroia ca fratele său să

fie mort, nu vroia s-o vadă pe Laura suferind. Și totuși, își dorea ca Mickey să nu se mai întoarcă.

– Mai vrei niște cafea? întrebă Laura după ce ceilalți plecaseră.

– Nu, mulțumesc.

– Eu mai îmi pun.

Bill o privi în timp ce-și turna cafeaua. Părea liniștită, stăpână pe situație. Dar el știa că nu era decât o mască. Se duse lângă ea și vru s-o îmbrățișeze. Însă Laura se trase repede înapoi.

– Bill, dacă Mickey nu e aici cu noi, nu înseamnă că nu mai există.

Poate că era mai bine să vorbească deschis cu ea, se gândi Bill. Acum era momentul să-i spună tot ce avea de spus.

– Și dacă într-adevăr nu mai există?

– Bill!

Laura pălise.

– S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, draga mea. Trebuie să fim conștienți de asta.

O prinse de mâini, nelăsând-o să-i întoarcă spatele.

– Ei, haide, Laura! Nu pot să cred că nu te-ai gândit niciodată la asta până acum. Tu ești o fată deșteaptă. Și curajoasă. E timpul să înfruntăm adevărul. S-ar putea să nu-l mai vedem niciodată, chiar dacă este viu sau... mort.

Laura îl privea înmărmurită.

– Ce vrei să spui, Bill?

Cumnatul său își trecu o mână prin păr și o privi în ochi.

– Vreau să spun că, în decurs de două luni, i se putea întâmpla orice, chiar dacă nouă ne este teamă să recunoaștem. S-ar putea să-l fi lovit o mașină, sau să fi suferit un nou atac de cord, poate fatal, sau, de ce nu, să se fi hotărât să nu ne mai stea în drum.

– Bill! strigă Laura, disperată.

– Nu e imposibil, să știi. Continua să creadă că noi doi avem o aventură. De fapt, era convins că, în timp ce el stătea imobilizat în patul de la spital, noi doi ne făceam de cap în patul lui de acasă.

Se opri câteva clipe, apoi adăugă:

– Și-n plus, adu-ți aminte cât de mult ura spitalul. Pentru noi este ca o a doua casă, dar el îl ura din tot sufletul.

Laura rămase tăcută câteva momente. Nici nu știa ce să mai creadă.

– Chiar crezi că se considera un intrus între noi doi? Sau, mai bine spus, o persoană respinsă de întreaga lume?

– Nu știu, Laura. N-am reușit niciodată să înțeleg ce era în capul fratelui meu, deși mi-aș fi dorit foarte mult. Știu doar că în ultimul timp era foarte nefericit. Și mă gândesc, spuse Bill încet, că poate e mâna destinului aici. Dacă Mickey nu ar fi dispărut,

tu ai fi continuat să te complaci într-o căsnicie nefericită și să faci tot posibilul pentru a-ți mulțumi soțul.

Cuvintele lui avură efectul unei bombe asupra Laurei. Îl privea îngrozită.

– Iartă-mă, draga mea, zise Bill cu blândețe. N-am vrut să te supăr, dar trebuia să-ți spun ce gândesc.

– Ei bine, ai spus-o . Acum ești fericit?

Rămase înmărmurită. Nu se așteptase ca omul pe care ea îl iubea atât de mult s-o rănească atât de rău. Într-un fel, ceea ce-i spusese acum era mult mai dureros decât tot ce-i spusese Mickey vreodată. Și asta pentru că pe Bill îl iubea cu adevărat, iar astfel de vorbe, venite din partea persoanei iubite, dureau îngrozitor.

– Cred că ar trebui să pleci acum, spuse Laura cu vocea stinsă.

Bill ar fi vrut să protesteze, dar renunță. Laura părea distrusă.

Plecă, întrebându-se dacă distrusese cu câteva vorbe toată dragostea dintre ei, tot ce aveau ei mai frumos.

* * *

De cum aflase de dispariția misterioasă a fratelui ei, Addie se întristase. Fericirea ei pălise, sufletul ei era acum întunecat. Mickey nu fusese fratele ei preferat, dar îl iubise enorm, așa cum de altfel îi iubea pe toți membrii familiei. Se simțea foarte atașată de ei toți,

mai puțin de fiica ei, Julie. Nu știa de ce, dar între ele se afla o prăpastie, un mare gol ce nu putea fi umplut, din păcate.

Într-adevăr, greșise față de ea atunci când o lăsase la bunici pentru a se muta în Franța. Dar nu avusese încotro. Și-n plus, părinții ei o crescuseră ireproșabil, iar ea căutase să vină în țară ori de câte ori fusese posibil.

Apoi, când în sfârșit se întorsese definitiv, o rănise din nou, furându-i iubitul. De fapt, nu i-l furase, deși Julie așa susținea. Pur și simplu, Doug o plăcuse pe ea mai mult și se atașase de ea.

Dacă ar fi continuat să se gândească la asta, ar mai fi găsit scuze, dar nu avea rost. Știa că fiica ei n-o va ierta niciodată, indiferent de scuzele pe care le-ar fi putut găsi.

Doug intră în sufragerie și o văzu abătută.

– La ce te gândești, iubito?

– Mă gândeam la Mickey. Oare pe unde o fi acum? Sau nici nu mai este?

Soțul ei observă că lacrimile amenințau să-i inunde chipul frumos. Îi înțelegea tristețea și îngrijorarea. De aceea amânase și petrecerea. Era conștient că membrii familiei Horton nu aveau acum dispoziția necesară pentru distracții.

– Addie, liniștește-te. Sunt sigur că, până la urmă, îl vom găsi.

– O, cât aș vrea să ai dreptate!

Capitolul 10

Suferință și bucurie

Marty se opri, se sprijini în coada lopeții și își șterse sudoarea de pe frunte. Munca era grea, dar se simțea bine muncind în aer liber, sub bătaia soarelui.

Brațul și piciorul care-l supăraseră când fugise din spital, nu-l mai dureau deloc.Mișcarea îi prinsese bine. Nici mușchii lui nu mai aveau acum de suferit ca în primele zile de lucru la fermă. Se simțea mai bine ca niciodată și nu credea să fi fost în viața lui atât de puternic și de sănătos. Ultimele luni se dovediseră a fi un balsam pentru trupul și sufletul său.

Nici nu mai avusese timp să se gândească la viața lui anterioară. Muncea toată ziua, iar seara adormea epuizat, imediat după ce se întindea în pat. Și-n plus, era atât de fericit aici, încât uneori nici nu-și mai dorea să-i revină memoria.

Alteori însă se simțea frustrat, mai ales atunci când Maggie sau ceilalți muncitori îl întrebau despre trecutul său. Dar ce putea să le răspundă, când încă nu-și amintise nimic?

O dată, în timpul unei pauze, văzuse că unul dintre colegii săi citea o carte cu titlul „ Omul fără țară“. Da, se gândise el, era rău și așa, dar cu mult mai rău era să fii un om fără trecut.

Și totuși, era fericit în acest mic paradis. Nu greșise atunci când se hotărâse să rămână aici, și nu se înșelase nici în privința lui Maggie. Era o femeie extraordinară, în preajma căreia nu puteai să nu te simți bine.

Se apucă din nou de treabă. Observă că Maggie stătea puțin mai departe, cu un registru deschis în fața ei. Probabil că era un registru de contabilitate.

Era atât de frumoasă în bătaia soarelui, cu părul ei lung și arămiu atârnându-i pe umeri. Se concentra asupra cifrelor și își mușca ușor buza de jos. Era îmbrăcată într-o cămașă albastră și o pereche de blugi. Părea o fetiță care își făcea conștiincioasă temele pentru școală. Numai formele apetisante ale trupului ei aminteau de faptul că ea era femeie. Dar ce femeie…

– Te-ai odihnit destul, Hansen, strigă cu asprime Les, administratorul fermei.

Marty se pregătea să protesteze. Ar fi vrut să-i spună că nu luase nici o pauză în dimineața aceea, dar un coleg îi făcu semn să tacă, așa că nu mai spuse nimic. Își văzu în continuare de treaba lui.

Doar din când în când se mai oprea s-o privească pe Maggie.

– Hei, ți-am spus că șefului nu-i place să te uiți la femeia lui, îi șopti un muncitor după ce administratorul plecă.

– Ei, dar nu mă poate aresta numai pentru că mă uit.

– Nu, dar te poate concedia. Asta vrei?

– Nu, răspunse Marty rânjind. Mulțumesc pentru avertizare.

O umbră căzu pe foile registrului. Maggie își ridică privirea, sperând ca umbra să fie a lui Marty. Deveniseră foarte buni prieteni în decurs de câteva luni și căutau să petreacă împreună cât mai mult timp posibil.

Dar nu era el, era Les. Încercă să nu lase să i se vadă dezamăgirea pe față.

– 'Neața, Les. Cum merge treaba?

– Merge bine, răspunse bărbatul privindu-i pe muncitori. Doar că nu înțeleg de ce l-ai angajat și pe ăsta...

Maggie nici nu trebuia să întrebe despre cine vorbea. Știa prea bine că era vorba despre Mickey.

– Pentru că mai aveam nevoie de oameni, răspunse ea scurt.

– Dar se vede clar că nu a mai lucrat în viața lui la o fermă... Și pare atât de ciudat… Eu unul nu pot avea încredere în el.

– Din câte am văzut, își face foarte bine treaba. Și asta este cel mai important. Nu mă interesează unde a mai lucrat înainte sau cum este ca om, răspunse Maggie, privindu-l pe Les.

Era un bărbat drăguț, de vreo treizeci de ani, cu părul negru și ochii negri. Însă în privirea lui se putea citi un soi de răutate, amestecată cu gelozie și sete de înavuțire.

– Ascultă, Les, mai bine spune-mi ce te supără cu adevărat.

– Bine, tu ai vrut-o. Nu-mi place cum se uită ăsta la tine. Te privește de parcă ar vrea să te câștige.

„ Nu toată lumea gândește ca tine Les, ar fi vrut Maggie să-i spună. Marty nu vrea să mă câștige, nici pe mine, nici ferma mea, așa cum vrei tu. Ești gelos pentru că ai observat că eu și Marty ținem foarte mult unul la celălalt“.

Les continuă:

– Știi foarte bine ce simt pentru tine. Te-am rugat de atâtea ori să te căsătorești cu mine. Tot ce trebuie să faci este să spui „ da“.

Maggie oftă.

– Les, îmi pare rău, dar răspunsul e „ nu“. Știu că nu prea îți convine, dar n-am ce face. Asta e…

Mânia se putea citi acum pe chipul lui Less.

– Poate ar trebui să-mi dau demisia ca să realizezi, după aceea, cât de mult ai nevoie de mine, tună el.

– N-ai decât s-o faci, dacă așa crezi de cuviință.

Maggie n-ar fi vrut să plece, avea nevoie de el la fermă. Dar nici n-avea de gând să-l țină cu forța sau să se roage de el să rămână.

– Să știi că nici un om nu e de neînlocuit, iar eu nu sunt dependentă de nimeni, chiar dacă sunt femeie, și pe deasupra și infirmă.

– Bine, o să vedem noi, spuse Les. Nici n-ai idee cât de greu e să conduci o fermă ca asta. În mai puțin de o săptămână, ai să mă implori să mă întorc. Mă găsești la soră-mea, dacă te răzgândești.

Se îndreptă țanțoș spre camioneta lui, se urcă și trânti ușa. Plecă scârțâind din roți și lăsând în urma lui un mare nor de praf.

- Nu cred că am să mă răzgândesc vreodată, își spuse Maggie.

Chiar atunci se auzi un țipăt venit dinspre un grup de muncitori. Marty fugi într-acolo să vadă ce se întâmplă.

Ernie, unul dintre fermieri, își prinsese mâna într-un utilaj. Țipa de durere și încerca să-și elibereze brațul rănit, însă nu reușea decât să se rănească mai rău.

Cu o viteză de care nu se crezusese niciodată în stare, Marty îi sări în ajutor.

– Fred, strigă el, oprește mototul. Ben, ajută-mă să-l scoatem de aici.

Îl întinseră pe iarbă. Sângele țâșnea prin cămașă, împrăștiindu-se pe pământ. Marty se aplecă deasupra lui, scoase o batistă din buzunar și o legă strâns, oprind sângerarea. Probabil că o arteră îi fusese atinsă, se gândi el. Nu credea să fi văzut vreodată în viața lui atât de mult sânge.

Îl urcară repede în camioneta lui Ben, care plecă imediat cu el la spital.

– Ai acționat exact ca un doctor, spuse Maggie în timp ce privea cum camioneta se îndepărta de ei.

Marty se întoarse uimit. Uitase complet de prezența ei.

– Așa crezi?

Își privi mâinile. De ce simțea atâta repulsie văzând sânge și auzind cuvântul „doctor“? Oare fusese medic? Se cutremură.

– Sunteți liberi tot restul zilei, le spuse Maggie muncitorilor.

Apoi își îndreptă din nou atenția spre Marty. Părea derutat și profund impresionat de accident.

– Cred că ți-ar prinde bine un pahar de bere, spuse ea. Hai în casă. Eu am să-ți pregătesc berea, până te speli.

Se așezară în bucătărie. Maggie pregătise o limonadă pentru ea și o bere rece pentru Marty. Se simțeau bine departe de canicula de afară, în bucătăria răcoroasă.

Marty sorbea încet din berea lui și o privea pe Maggie. Nu-și putea lua ochii de la ea. Era mulțumit că accidentul acesta îi făcuse să se apropie mai mult, deși îi părea nespus de rău pentru Ernie.

Stătură minute în șir fără să scoată o vorbă, fără să facă o mișcare, doar privindu-se. Apoi, dintr-o dată, Marty se uită la ceas și spuse:

– Trebuie să plec, cred că ai treabă.

– Da, trebuie să mă uit pe registrele alea. Aoleu, le-am uitat în leagănul de la poartă.

– Ți le aduc eu, spuse el și dispăru înainte ca ea să poată obiecta.

– Te rog să nu mă tratezi ca pe o neputincioasă, îl rugă Maggie când se întoarse.

Marty o privi surprins.

– Nu m-am dus după registre crezând că nu te-ai fi descurcat, spuse el sincer. Acum, că te cunosc mai bine, știu sigur că n-ar exista nici măcar un lucru pe care să nu-l poți face, dacă îți pui mintea.

– Ba da. Din păcate, există unul… Nu voi putea niciodată să merg…

Era multă amărăciune în glasul și pe chipul ei. Atmosfera dintre ei devenise dintr-o dată tensionată. Marty nici nu știa ce ar fi putut să-i spună. După câteva clipe, spuse blând și împăciuitor:

– Nu te mai gândi la asta. Într-o bună zi vei putea merge. Iar atunci am să-ți cumpăr o rochie roșie și niște pantofi roșii și am să te invit la dans.

Lui Maggie i se tăie respirația. Era atâta bunătate și dragoste în vorbele și-n ochii lui. Și mai era ceva: dorință. Dorința pe care n-o crezuse că o va mai vedea vreodată în ochii unui bărbat, după accidentul care-i omorâse părinții și o lăsase infirmă. Probabil că și ochii ei exprimau aceleași sentimente, pentru că el se apropiase de ea, o luase în brațe și o sărută. Cârjele îi căzuseră pe podea, dar oricum nu mai avea nevoie de ele atâta timp cât se afla în brațele lui puternice.

Marty era copleșit de mirosul ei, de gustul buzelor ei, de sărutul lor plin de pasiune. Nici nu-i venea să creadă că totul se petrecea atât de repede și atât de natural.

Maggie, la rândul ei, simțea că întreaga ei viață căpătase un alt sens în doar câteva clipe. Senzația era năucitoare. Era ca și cum o tornadă măturase ferma ei, iar pe ea o luase pe sus, asemenea lui Dorothy din „Vrăjitorul din Oz“ , și o dusese departe, pe un tărâm ciudat, dar plin de minunății.

Fără să-și dea seama, izbucni în râs. Marty întrebă amuzat:

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– A, nimic. Sau, de fapt, multe. Mă gândeam că totul se petrece atât de repede și mi se pare atât de ciudat. Dar, în același timp, atât de minunat…

– Știu, și eu simt la fel.

Marty o strânse mai tare în brațe.

– N-am să-ți mai dau drumul niciodată, dragostea mea, îi spuse el. Am să te iubesc mereu.

– Și eu. Dar, Marty… de unde putem ști dacă nu cumva ești căsătorit? Poate cineva care te iubește te caută acum cu disperare…

– Nu cred. Ceea ce simt pentru tine n-am simțit niciodată pentru nimeni altcineva, știu asta instinctiv.

Rămase câteva clipe dus pe gânduri, apoi adăugă sigur pe el:

– Cred că în adâncul sufletului aș fi simțit dacă ar fi existat cineva.

Se așezară unul lângă altul pe pat, nemișcați, mulțumindu-se să se privească și să vadă în ochii lor dragostea împărtășită.

* * *

Laura era tare furioasă. Cum putuse Bill să-i spună așa ceva? Nici nu se așteptase la una ca asta din partea lui, din partea bărbatului pe care îl iubea cu tot sufletul. Nu putea uita vorbele lui: „ Poate că e mâna destinului aici. Dacă Mickey n-ar fi dispărut, ai fi continuat să te complaci într-o căsnicie nefericită și să faci tot posibilul pentru a-ți mulțumi soțul.“ Nici acum nu-i venea să creadă că Bill vorbise atât de dur cu ea.

Niciodată nu se simțise atât de rănită. Era convinsă că Bill regretase cele spuse din clipa imediat următoare. Încercase să-și ceară scuze, dar, pentru prima oară în viața ei, nu i le acceptase.

Și totuși, dacă se gândea mai bine, el avea perfectă dreptate când spunea că s-ar fi complăcut în căsnicia ei nefericită dacă Mickey nu dispărea. O cunoștea prea bine, poate chiar mai bine decât se cunoștea ea însăși. Însă tot nu-l putea ierta pentru vorbele lui.

De câteva săptămâni, evita să dea ochii cu el. Era supărată și, într-un fel, dezamăgită. Asta până într-o bună zi când una din pacientele sale o făcu să înțeleagă că Bill nu greșise cu nimic ci, din contră, ea era cea care greșise.

Așa cum o profesoară din facultate îi spusese odată că învăța foarte multe lucruri de la studenții ei, tot așa Laura învăța de la pacienții pe care-i consilia.

Mandy încerca de mult timp să-și salveze căsnicia, dar soțul ei era alcoolic și ea nu mai putea suporta să trăiască alături de el. Și, deși Laura suferea cumplit de câte ori auzea de căsnicii care se destrămau, de data aceasta și ea fusese de acord că nici măcar un sfânt n-ar fi suportat să treacă prin tot ce trecea Mandy.

– M-am hotărât să-l părăsesc, spuse pacienta. Nu-l pot schimba, oricât de mult aș încerca. Nu voi obține niciodată de la el ceea ce îmi doresc cu adevărat. Barry este mult prea egoist ca să-mi poată acorda și mie măcar puțină atenție.

Se opri, dar, văzând că Laura nu spunea nimic, continuă:

– Știu că are nevoie de mine. Dar m-ai învățat să nu las pe nimeni să depindă de mine pentru că este în detrimentul tuturor. Poate va învăța să se descurce singur atunci când nu voi mai fi lângă el. N-are nici un rost să mai rămân cu el, căsnicia noastră nu va fi niciodată una fericită și implicit nici eu nu voi fi.

Oftă și spuse cu tristețe:

– Dacă aș reuși să-mi înving teama că voi rămâne singură tot restul vieții mele dacă îl părăsesc pe el… Dar știu sigur că nu voi fi în stare să mă implic într-o altă relație, atâta timp cât sunt cu el. Și, cu cât mă complac mai mult în această căsnicie nefericită, cu atât mai greu îmi va fi mai târziu să-mi refac viața.

După ce plecă Mandy, Laura reflectă asupra cuvintelor ei. Avea dreptate. Căsnicia îi era

compromisă. Se simți dintr-o dată bucuroasă pentru ea, pentru felul în care se hotărâse să-și schimbe viața.

Laura își privi mâinile. Încă mai purta verigheta. Dar în sufletul ei știa că, dacă se va întoarce vreodată, Mickey nu va mai fi bărbatul care o iubise și la care ținuse foarte mult.

Se îndreptă spre fereastră și își aduse aminte ce-i spusese Mandy într-o altă ședință: „ Îl iubesc foarte mult pe soțul meu. Încă îl mai iubesc. Mi-am dorit tare mult să-l ajut, dar n-am putut. Însă nu este singurul vinovat pentru distrugerea căsniciei noastre. Uneori, când iubești prea mult pe cineva, crezi că poți să faci imposibilul. Dar nu reușești, pentru că nu te poți lupta de unul singur".

Își aduse aminte de trecutul ei. Provenea dintr-o familie cu probleme. Își dorise să devină medic psihiatru tocmai pentru a-i putea înțelege și ajuta pe cei din jurul ei. Însă asta nu însemna că trebuia să fie psihiatru și acasă, cu soțul ei. Avea și ea dreptul la liniște, relaxare, la dragoste și bucurii. Și știa foarte bine unde le putea găsi pe toate acestea. Alături de Bill.

Trebuia să-l caute și să-și ceară scuze. Sau oare era prea târziu? Dacă el n-o mai iubea? „ Ia nu te mai gândi la toate prostiile astea!", își spuse ea. „ Bill este un bărbat matur, stabil din punct de vedere emoțional. Și-n plus, dacă te-a iubit până acum, fără să-i pese că

ești căsătorită, nu va renunța la sentimentele lui doar pentru câteva vorbe spuse la mânie sau o mică neînțelegere."

Acum știa ce avea de făcut. Trebuia să încerce să-l găsească și să stea de vorbă cu el.

Scoase încet verigheta de pe deget și o puse în sertarul de la birou. O dungă albicioasă îi rămăsese acum pe deget. Dar, în timp, avea să se estompeze. Poate va petrece weekendul în aer liber și se va bronza. Își aduse aminte că Bill o invitase, mai de mult, la o plimbare cu barca pe lac. S-ar putea să accepte invitația, se gândi entuziasmată, dacă nu cumva era prea târziu.

Cât de mult i-ar fi plăcut să fie numai cu el, departe de lume. Le-ar fi prins bine să poată sta de vorbă liniștiți, să încerce să depășească împreună situația de criză în care se aflau.

Puse mâna pe telefon și formă numărul de la cabinetul lui. Secretara îi făcu imediat legătura.

– Laura? întrebă Bill plăcut surprins.

– Da, eu sunt, spuse Laura mușcându-și buza de sus. Aș vrea să…

Dintr-odată, își pierduse tot curajul.

– Bill, aș vrea să-ți cer părerea în legătură cu o rețetă pe care trebuie să i-o prescriu unui pacient.

– O rețetă?

– Da, ce te miri așa? Psihiatrii n-au dreptul să prescrie rețete?

– Ba da. Doar că speram să fi sunat pentru cu totul altceva.

Părea dezamăgit, dar în același timp fericit că ea sunase, în sfârșit. Nu mai conta motivul.

– Laura, spune-mi despre ce e vorba.

– Uite ce e, tocmai a sosit un pacient. Am să-ți las rețeta în vestiarul tău, să te uiți pe ea.

– Bine, e-n regulă.

Închise repede telefonul, își luă carnețelul de rețete și scrise: „ Recomandări medicale: Odihnă și relaxare pentru Laura și Bill Horton. A se întâlni mâine, la ora unsprezece, pe malul lacului. A se respecta întocmai“. Apoi semnă.

Puse repede hârtia într-un plic și-l duse la vestiar, în dulapul lui Bill.

* * *

Addie stătea îngândurată, balansându-se ușor cu șezlongul ei preferat. Ce ciudată era viața… Exact atunci când totul părea că merge perfect, atunci când te simțeai cu adevărat fericit, soarta îți demonstra că viața nu este făcută numai din bucurii.

Dispariția lui Mickey îi dăduse mult de gândit. Și totuși, în orice lucru puteai vedea partea goală sau partea plină a paharului.

De pildă, se gândi ea, partea plină de data aceasta era că Bill și Laura puteau fi, în sfârșit, împreună.

Preț de câteva clipe se bucură pentru ei, apoi tristețea o cuprinse din nou. Ei doi ar fi putut fi împreună și în alte împrejurări, nu atât de tragice. Laura ar fi putut să divorțeze. Sau Bill ar fi putut s-o aștepte în continuare, așa cum o așteptase până acum.

Se îndreptă spre piscină și se cufundă în apa rece. Senzația plăcută îi mai alungă, pentru un timp, tristețea.

Doctorul Harlan îi spusese că era foarte recomandat să facă mișcare, chiar să înoate. De asemenea, trebuia să facă plimbări lungi, menite să-i asigure o condiție fizică bună, în vederea nașterii.

Își imagină cum avea să fie când va aduce pe lume fiul sau fiica ei și a lui Doug. Câtă fericire va fi…

Deși se temuse toată viața de medici, de data aceasta abia aștepta clipa în care va fi internată în spital pentru a naște. În plus, doctorul Harlan era un bătrânel tare simpatic, care te făcea imediat să te relaxezi și să te simți bine. Tot cu el o născuse și pe Julie. Numai că atunci nu fusese la fel de fericită cum avea să fie acum.

Ieși din piscină și intră în casă. Ridică receptorul telefonului și formă grăbită numărul de la clubul lui Doug. I se făcuse atât de dor de el… Simțea nevoia să-l audă, pentru că mai era destul până seara, când el avea să se întoarcă acasă.

– Bună, iubitule! spuse ea în receptor.

Doug se bucură s-o audă. Vocea ei senzuală îi amintea cât de norocos fusese că o cunoscuse.

– Draga mea, cum te simți astăzi?

– Foarte bine. Și am o veste grozavă pentru tine.

– Serios? Ia s-auzim!

– Bebelușul nostru a început să dea din picioare.

Imediat după ce plecase Doug la serviciu, simțise ca o fluturare, care apoi se transformase într-o zbatere energică de câteva secunde. Inițial, nici nu știuse ce să creadă. Dar, când senzația reveni, câteva minute mai târziu, găsise fericită explicația: bebelușul lor mișca.

Nu-l sunase imediat pe Doug. Așteptase mai întâi să se convingă. Acum era sigură.

– O, Addie, nici nu știi ce bucurie mi-ai făcut!

Nu trebuia să-i spună în cuvinte. Bucuria se distingea clar în glasul lui.

– Încerc să vin până acasă, dar puțin mai târziu.

– Bine, dragul meu, te aștept.

– Între timp, ai grijă de tine. Și nu uita că te iubesc enorm.

– Și eu te iubesc, Doug.

Închise telefonul și se așeză pe canapea. Se simțea copleșită de atâta iubire și fericire. Îl rugă pe Dumnezeu ca ele să dureze la nesfârșit.

* * *

Laura nu dormi toată noaptea de emoții, de bucurie, de fericire. Se bucura în sinea ei că luase, în sfârșit, o hotărâre în privința viitorului și spera să fie

cea corectă. Reflectase îndelung asupra situației în care se afla și ajunsese la concluzia că nu era drept să fie condamnată iremediabil la nefericire, sau să se mulțumească la infinit cu surogate ale fericirii. Dacă fericirea era un ideal, așa cum afirmase Kant, ei bine, ea avea de gând să-l atingă. Avea o carieră strălucită, un fiu sănătos și reușit, o situație materială foarte bună. Tot ce-i lipsea era iubirea împărtășită, dragostea plină de pasiune. Iar asta putea găsi numai alături de Bill.

Spre dimineață, adormi cu gândul la el.

Se visă în brațele lui primitoare și puternice. Senzația era amețitoare. Găsise, în sfârșit, fericirea.

Numai că ea nu durase mult. Mickey reapăruse la scurt timp în viețile lor, hotărât să-i despartă pentru totdeauna. Laura nu înțelesese cum avea de gând să facă asta, dar știa că avea un plan diabolic, care o speriase și o făcuse să plângă. Îl implora să-i lase să fie fericiți împreună, dar el rămânea de neclintit în hotărârea lui.

Ceea ce o speria cel mai tare era faptul că nici nu reușea să-i distingă chipul. Era învăluit într-o negură albicioasă și părea înspăimântător. Teama și groaza puseseră stăpânire pe sufletul Laurei, iar el părea să savureze din plin lucrul acesta.

A doua zi dimineață, se trezi transpirată, cu perna udă din pricina lacrimilor pe care le vărsase în somn.

Încercă să nici nu se gândească ce semnificație putea avea un astfel de vis și se strădui din răsputeri să alunge tristețea pe care o resimțea.

Intră sub duș și rămase acolo mult timp, încercând să se relaxeze sub atingerea apei călduțe și sub influența binefăcătoare a mirosului plăcut de lăcrămioare.

Apoi, cu moralul mult mai ridicat, se îndreptă spre bucătărie, unde pregăti un coș cu mâncare, în general tot ce știa că-i plăcea lui Bill: friptură de pui, salată, chifle, fructe proaspete și o sticlă de vin alb.

* * *

La ora zece și jumătate, Bill era deja în locul prescris de medic. Vârî mâna în buzunar și scoase rețeta. O mai citi o dată, ca pentru a se convinge că nu fusese un vis frumos. Încă nu-i venea să creadă că îi făcuse o asemenea invitație. Nici măcar nu îndrăznea să se bucure, de teamă ca nu cumva totul să se năruie. I se întâmplase prea des în ultimul timp ca speranțele să se dovedească deșarte pentru a mai putea spera acum la minuni și răsturnări spectaculoase de situație.

Se făcu ora unsprezece. Ea nu apăru. Descurajat, mai așteptă o jumătate de oră. Începuse să creadă că Laura nu va veni. Poate că voise doar să-l rănească, să-l facă să sufere. Dar ea nu era genul de femeie răzbunătoare. Poate că doar întârzia puțin.

Câteva minute mai târziu, o văzu coborând dealul în fugă și părând puțin cam preocupată. Bill îi zâmbi, făcându-i cu mâna. Îngrijorarea de pe chipul ei dispăru ca prin farmec și-i făcu și ea cu mâna.

Laura era emoționată ca o școlăriță la prima ei întâlnire. Îl cunoștea pe Bill de ani de zile, se întâlnise cu el de nenumărate ori, dar acum era cu totul altceva. Îi fusese greu chiar și să se hotărască în privința hainelor pe care să le poarte. Se schimbase de câteva ori înainte să se decidă și tocmai de aceea întârziase.

– Draga mea Laura întârzie ca de obicei, spuse Bill zâmbind fericit.

Îi luă coșul din mână.

– Doamne, ce greu e! Cred că ai luat merinde pentru o săptămână întreagă.

– Ei, nici chiar așa.

Se îmbarcară. Bill desprinse barca de la mal și așteptă ca vântul s-o ducă în largul lacului. Abia după aceea porni motorul.

Stăteau amândoi pe punte și nu spuneau nimic. Laura se tot gândea cum să-și ceară scuze, cum să-i spună lui Bill că se hotărâse, în sfârșit, asupra viitorului ei. Mai bine zis, asupra viitorului lor, dacă o mai iubea încă.

Apoi, dintr-o dată, își dădu seama că nu trebuia să spună nici un cuvânt pentru că Bill îi înțelesese întotdeauna chiar și tăcerea.

Se relaxă, bucurându-se de frumusețea peisajului ce i se înfățișa înaintea ochilor.

Soarele strălucea cu putere pe bolta cerească, razele lui reflectându-se în luciul apei, poleindu-l cu scânteieri de aur. Nici un norișor nu amenința să-i submineze autoritatea. Avea să fie o zi superbă, se gândi Laura, cel puțin din punct de vedere meteorologic. Vântul adia ușor, jucându-se în părul ei și făcând ca din când în când lacul să tremure timid. Era o liniște deplină, tulburată doar rareori de strigătul vreunei păsări sau de clipocitul cristalin al apei, provocat de săritura unui pește mai șturlubatic.

Laura privi în zare, deslușind clar siluetele zvelte ale munților ce înconjurau lacul, precum și culmile blânde ale dealurilor ce îi precedeau. Se simțea ca într-o cetate, străjuită de toate aceste frumuseți ce încântau privirea și sufletul. Se gândi că nici cel mai priceput pictor n-ar fi reușit să redea întocmai acest minunat peisaj, nici cel mai renumit poet n-ar fi reușit să exprime în cuvinte potrivite bogăția de simțiri trăite în fața acestei superbe panorame.

Bill privea și el împrejurimile, în timp ce cârmea micuța barcă. Și-o cumpărase cu câțiva ani în urmă și o îndrăgise nespus de mult. Era locul unde se retrăgea să-și caute liniștea, să se odihnească și să reflecteze asupra vieții. De câte ori se simțea derutat, de câte ori se simțea dezamăgit, se îmbarca și colinda fără o țintă anume pe suprafața lacului. O invitase de câteva ori și pe Laura, însă ea îl refuzase politicos, găsind mereu câte o scuză, mai mult sau mai puțin plauzibilă. Se bucura teribil că de data aceasta acceptase.

Încă de când își cumpărase barca, Bill visase la ziua în care Laura avea să-l însoțească în aceste minunate călătorii. Știa că în mijlocul vastei întinderi de apă aveau să fie numai ei doi, departe de lume, departe de probleme și griji. Numai aici ar fi găsit liniștea de care aveau nevoie pentru a-și analiza sentimentele, pentru a se gândi la viitor.

O rață sălbatică ateriză inopinat pe luciul apei și Bill coti brusc, ca să n-o lovească. Barca se înclină dintr-o dată amenințător. Dar Laura nu se sperie. Se simțea în siguranță când era cu Bill, chiar și în mijlocul unui lac imens sau în mijlocul oceanului.

Ce ciudat, se gândi ea. Cât de diferiți erau cei doi bărbați pe care-i iubea! Relația cu Bill nu însemna neapărat o înțelegere perfectă. Aveau micile lor discuții și diferențe de opinie, însă întotdeauna putea ști cu siguranță ceea ce gândea. Dar relația cu Mickey era atât de tensionată uneori, încât nici nu mai știa ce să creadă despre el. În plus, soțul ei era o persoană ascunsă, despre care nu puteai ști niciodată cu siguranță ce simte sau ce gândește.

Bill era lumina soarelui, iar Mickey partea întunecată a lunii.

Se convinsese, în sfârșit, că nu mai avea rost să încerce să-și salveze căsnicia, chiar dacă Mickey ar fi fost găsit. Erau prea multe persoane nefericite – ea, Bill, Mickey și, nu în ultimul rând, Michael. Își dădu seama, fără să vrea, cât de liniștită se simțise de

când soțul ei dispăruse. Avea un sentiment de vinovăție, dar nu putea nega ceea ce simțea cu adevărat.

În prezența lui Bill, se simțea cu totul altfel. Era mult mai liniștită, era ea însăși și se simțea în stare să facă față oricărei situații și să depășească orice greutăți.

Probabil că ațipise, pentru că Bill o trezi blând.

– De ce nu te duci în cabină să dormi, draga mea? Vrei să te ardă soarele aici, pe punte?

– Stai liniștit, eu nu mă ard niciodată, sau ai uitat? Cred că mai degrabă ți-e foame, de aceea m-ai trezit, nu-i așa?

Râzând, Bill aruncă ancora și aduse coșul cu mâncare.

– Dar ce-i cu tine, ai mâncat cam puțin, spuse el după ce terminară de servit masa. Ceva te neliniștește…

Laura privi în zare, temându-se să se uite în ochii lui.

– Acum știu de ce ești un chirurg cardiolog atât de renumit, spuse ea după un timp. Te pricepi să citești în inimile oamenilor. Știi întotdeauna tot ce se petrece acolo, nu-i așa?

Bill nu spuse nimic, dar ea știa că o înțelegea foarte bine. Simțea exact ce era în inima ei.

– Ai avut dreptate, Bill. Dacă Mickey n-ar fi dispărut, aș fi continuat să cred că mariajul nostru ar mai fi putut fi salvat. Și, cine știe cât timp de acum înainte, m-aș fi complăcut în această relație nefericită.

Își privi mâinile emoționată, căutându-și cuvintele. Bill îi urmări privirea și observă că pe degetul ei nu mai era nici urmă de verighetă. Verigheta ei dispăruse!

– Bill, tu ce crezi, se va mai întoarce vreodată?

Bill era cât pe ce s-o întrebe despre cine vorbea. Era atât de fericit, încât nici nu prea auzise întrebarea.

– Nu știu ce să zic, draga mea. Mama e sigură că, până la urmă, el se va întoarce. Iar ea are un fel de al șaselea simț, în ceea ce-i privește pe copiii ei.

Laura îl privi în ochi.

– Ei bine, nu mai contează dacă se întoarce sau nu. Am hotărât să mă despart de el, indiferent de urmări. Acum știu că n-ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu el. Toată viața eu te-am iubit numai pe tine. Doar că…

Se opri, apoi spuse repede, temându-se parcă de răspunsul ce urma să-l primească:

– Doar că nu știu sigur dacă și tu mă mai iubești.

Bill oftă îndelung.

– Glumești? Crezi că am încetat vreo clipă să te iubesc?

Asta era tot ce-și doreau să audă unul de la altul. Fericirea le cuprinse sufletele, așa cum dragostea le cuprinse trupurile flămânde. Se îmbrățișau și se sărutau cu o pasiune descătușată, ținută cu greu în frâu atâția ani.

Bill o luă de mână și coborâră împreună în cabină. Cândva, îl invidiase pe fratele lui pentru că o putea

ține în brațe ori de câte ori dorea. Acum era rândul lui s-o țină în brațe și își promise să nu-i mai dea drumul niciodată.

* * *

Marty se concentra asupra cifrelor din registru. Le adunase pentru a treia oară și obținuse un al treilea rezultat. Dar nu se enervă, ci reluă cu răbdare calculele. Maggie făcea și ea același lucru, cu un alt registru.

Serviseră împreună cina, ca de obicei, iar acum stăteau în fața focului din șemineu, văzându-și fiecare de treaba lui.

Și totuși, ceva ciudat se petrecea între ei în seara asta. Își aruncau pe furiș priviri drăgăstoase și căutau să se atingă întâmplător.

Dar Marty nu vroia s-o grăbească și era foarte atent cu ea. Din ziua când se sărutaseră cu atâta pasiune în bucătărie, el evitase să mai petreacă prea mult timp în preajma ei. Se temea că nu va putea rezista tentației de a o atinge. Iar Maggie era o femeie atât de specială. Vroia să-și petreacă toată viața alături de ea, dar trebuia să-i lase timp să se acomodeze cu el, trebuia s-o facă să-l dorească la fel de mult cum o dorea el.

– Te-ai plictisit de calcule? întrebă ea zâmbind.

– Nu.

– Am crezut că te-ai plictisit pentru că te tot uiți de jur-împrejur.

– Tu îmi distragi atenția.

Maggie roși. Cuvintele lui o făcuseră să se simtă bine, nu știa de ce.

În seara asta purta un halat drăguț de culoarea ciocolatei și își aranjase chiar și părul. Pregătise o cină specială și desfăcuseră o sticlă de vin. Își dorea tare mult să fie cu el, să petreacă noaptea asta alături de el.

Dar după cină, el se apucase de calcule, spunând că trebuia să le dea de cap. Îi plăcea tare mult s-o ajute în tot ce ținea de fermă pentru că el însuși se atașase enorm de ferma asta. Iar când vorbea despre ea, nu se gândea numai la banii care se obțineau, așa cum făcea Les, ci și la plăcerile pe care ferma le oferea: munca în aer liber, satisfacția de a vedea culturile întinse, relaxarea după o zi de muncă. Și-n plus, era plăcerea de a fi mereu lângă Maggie.

Aruncă pixul și se ridică, îndreptându-se spre ea. Îngenunche în fața ei și începu s-o mângâie tandru. Maggie tremură de dorință.

– Nici nu știi cât de mult te doresc, șopti el.

Își trecu degetele prin părul ei moale și fin, ce strălucea roșiatic în lumina flăcărilor. Îi atinse ușor buzele senzuale, mai întâi cu degetele, apoi cu propriile buze. În ochii ei se puteau citi dorința și pasiunea.

O luă în brațe și o duse în dormitor.

Marty era atât de blând și de bun, atât de atent și de grijuliu. Era bărbatul la care ea visase întotdeau-

na, deși nu crezuse că-l va găsi vreodată, mai ales după groaznicul accident care o lăsase infirmă.

De altfel, crezuse atunci că viața ei se încheiase, că nici un bărbat n-avea să-i mai acorde vreodată atenție. O speriase gândul de a nu mai putea avea o familie, dar, cu timpul, se consolase cu ideea. Își găsise refugiul în muncă, străduindu-se ca ferma moștenită de la părinții ei să devină din ce în ce mai prosperă.

De multe ori se gândea că soarta fusese mult prea crudă cu ea. După o copilărie fericită, petrecută în sânul familiei iubitoare, într-o liniște și armonie desăvârșite, se trezise dintr-o dată singură, la o vârstă mult prea fragedă, într-o lume mult prea rea și plină de interese ascunse. Inițial avusese un șoc puternic și crezuse că nu va putea face față. Apoi învățase să se descurce, să meargă mai departe, indiferent de obstacolele ivite. Își pierduse însă speranța de a fi vreodată iubită cu adevărat, de a fi respectată pentru felul ei de a fi, și nu pentru poziția pe care o avea la fermă.

Dar niciodată nu puteai ști ce-ți rezerva viitorul, se gândise ea atunci când Mickey apăruse în viața ei ca o rază caldă și tămăduitoare. Dintr-o dată, întreaga ei viață se schimbase. Descoperise alături de el bucuria de a trăi, învățase să zâmbească din nou și să se bucure pentru orice clipă trăită lângă el. Descoperise că speranța unei vieți fericite, în sânul unei familii iubitoare, se strecurase din nou în sufletul ei trist.

Iar acum, strâns îmbrățișați între cearșafurile de mătase, descoperiseră împreună extazul, fericirea deplină, bucuria de a iubi și de a fi iubit.

Câteva ore mai târziu, stăteau întinși unul lângă altul în patul mare și confortabil, pe care Maggie nu crezuse vreodată să-l împartă cu cineva, mai ales cu un bărbat atât de minunat ca Marty. Îl mângâia drăgăstos pe piept și descoperi acolo o cicatrice, ascunsă sub firele negre de păr.

– Ce-ai pățit aici?

– Nu știu, cred că am fost operat cândva. Sau poate că m-am tăiat accidental…Nu reușesc să-mi aduc aminte.

– Stau câteodată și mă întreb cum poți trăi cu atâtea semne de întrebare, fără să știi nimic despre trecutul tău.

Marty nu spuse nimic, iar ea continuă:

– Am putea merge la poliție să-i rugăm să ne ajute.

– Nu vreau. Cred că mi-e teamă să aflu cine am fost cu adevărat. Poate că am fost un criminal, sau poate că am comis o ilegalitate.

Maggie se îndoia că el ar fi putut să fie altceva decât bărbatul perfect care era acum. Nu putea crede că era certat cu legea. Era un bărbat minunat.

Sărută tandru cicatricea de pe pieptul lui și apoi adormi fericită.

A doua zi dimineață, Maggie se trezi singură în pat. Oare fusese doar un vis? se întrebă ea. Nu, totul fusese

real. Marty intră în dormitor aducând micul dejun, corespondența și ziarele. O sărută, fură o bucată de șuncă și apoi plecă la treabă.

Maggie rămase în pat. Se simțea o răsfățată a sorții. Servi micul dejun și răsfoi lipsită de interes ziarele. Privirea îi alerga peste rândurile scrise mic, dar mintea ei refuza să înțeleagă ceea ce citea. Singurul lucru pe care îl conștientiza era fericirea. Nu mai simțise niciodată ceea ce simțea acum. Dragostea îți dădea un sentiment de liniște interioară, o siguranță pe care n-o puteai căpăta indiferent de poziția socială sau materială pe care o aveai.

Rămase șocată când citi unul dintre anunțuri. Cineva îl căuta pe Marty. Soția și familia. Poza lui apărea lângă anunț.

Ascunse repede ziarul.

Marty se întoarse după scurt timp și i se păru că ceva nu era în regulă cu Maggie.

– Ce e cu tine, iubito?

– Mi-a fost tare dor de tine, atâta tot.

– Și mie mi-a fost dor de tine, draga mea.

Maggie simțea cum fericirea i se scurge printre degete, lăsând în urmă un mare gol. Întinse mâinile spre el.

– Hai să facem dragoste, șopti ea, iar Marty se supuse cu cea mai mare plăcere.

Crezuse că nu puteau exista clipe mai minunate ca atunci când făceau dragoste! Dar mai târziu, când

stătea cuibărită la pieptul lui, realiză că era la fel de minunat. Numai că, de data aceasta, fericirea avea un gust dulce-amărui.

Îi era teamă să-i spună că aflase cine era cu adevărat. Îl iubea tare mult și, într-un fel, ar fi vrut să aline suferința pe care o vedea în ochii lui ori de câte ori vorbea despre trecutul său misterios. Dar, dacă i-ar fi spus, poate ar fi plecat. De altfel, trebuia să plece, din moment ce avea o soție și o familie.

Dar, până la urmă, de ce trebuia să-i spună? se întrebă Maggie. Și ea avea dreptul la fericire. Poate că nici nu fusese atât de fericit cu cealaltă femeie. Chiar el spusese că nu credea să mai fi iubit vreodată pe cineva așa cum o iubea pe ea.

Avea oare dreptul să-l păstreze? Ce se va întâmpla dacă, într-o bună zi, el își va reaminti totul? Vor vedea atunci. Însă, pentru moment, fericirea lor abia născută avea dreptul să existe, indiferent de urmări.

Sfârșit